

Midt i krigen er der en voksende bølge af klogskab

Den 15. juli 2022 (EIRNS) – Dette er en sommer med faldende regimer (Italien, Estland, Storbritannien, Sri Lanka) og øget modstand (international solidaritet blandt landbrugsledere i Spanien, Holland, Italien, Tyskland, Portugal og USA; de latinamerikanske og afrikanske nationers bevægelser i retning af Kina og væk fra dollaren). Mens krigen fortsætter med at sprede sig, gør bevidstheden om dens meningsløshed det ligeså. Som det var tilfældet med Østtysklands Erich Honecker i 1989, er de ansvarlige for at indføre despotiske retsstatsprincipper ofte de mest vildfarne i forhold til deres egen forestående, selvvalgte skæbne. Honecker manglede den sans for ironi, som uden videre kunne have gjort ham opmærksom på sandheden. I stedet udbrød hans skrøbelige, kriminelt indstillede sind, at Østtyskland ville fortsætte i ”endnu 1.000 år”, blot 30 dage før han ville blive anbragt på bagsædet af en politibil og kørt væk fra historiens scene. Den tjekkiske forfatter Vaclav Havel skrev om ”de magtesløses magt”, men ”de almægtiges magtesløshed” i forhold til at forstå en ny, revolutionær idé, hvis tid er kommet, hvilket er en endnu vigtigere idé at begribe.

Ad hoc-komiteén for et nyt Bretton Woods, ”Operation Ibn Sina”, Verdenslandbroen og programmet for genopbygning og udvikling af Ukraine er idéer, som alle har fælles rod i økonomen og statsmanden Lyndon LaRouches (1922-2019) tænkning. Digteren Percy Shelley (1792-1822) fortæller os: ”Digtere blev i tidligere verdensepoker, alt efter omstændighederne i den tidsalder og den nation, hvor de fremstod, benævnt lovgivere eller profeter: en digter omfatter og forener i bund og grund begge disse karakterer. For han betragter ikke blot intenst nutiden, som den er, og opdager de love, efter hvilke de nuværende ting bør indrettes, men han betragter også fremtiden

i nutiden, og hans tanker er kimen til blomsten og frugten af den aktuelle tid.” Dette var den “poetiske” kraft i LaRouches økonomiske prognosemetode, en metode, der, som det fremgår af hans bog Earth’s Next Fifty Years, tillempede og videreudviklede ideer fra videnskabsmænd som den store Vladimir Vernadsky. LaRouches “tungtvejende begreber” er de eneste anskuelser, der naturligt passer til krisen på nuværende tidspunkt.

James Webb-rumteleskopet og dets første billede, står ikke i et rimeligt forhold til den ølle verden, som er præget af nutidens politiske, militære og kulturelle vanetænkning. I principippet har Webb-teleskopet, ved at udvide det menneskelige sanseapparat med 13 milliarder lysår og mere, netop genforenet hele menneskeheden. Det er et Prometheus-instrument, der udvider ikke blot menneskehedens visioner, men også dennes formål. Ethvert barn i verden, der betragter disse billeder eller får fortalt om dem, har adgang til denne sandhed.

Det betyder også, at den russiske rådgiver Julia Zhdanovas rammende mistanke om, at nazisternes berygtede “Generalplan Ost”-politik dukker op igen midt i den “elskværdige” diskussion om krigen i Ukraine, i menneskehedens navn ikke blot må erkendes, men også besvares og afhjælpes. Zhdanova sagde: Dette er ikke første gang, at provokerende opfordringer til at reducere Ruslands befolkning, herunder Generalplan Ost, kommer fra Europa.

Schiller Instituttets udkast til en plan for genopbygning og udvikling af Ukraine er ligesom Webb-teleskopet en “gentænkning”, der er uforenelig med alle andre forslag på dagsordenen – og derfor præcis det der er allermest påkrævet og nødvendigt. Ingen tilslørede malthusiansk-fascistiske “slutløsninger” på det “russiske problem” kan tolereres, især ikke som potentelt udsprunget af Wall Streets sidste tids “American Liberty League”. I stedet er det et centralt element i vores arbejde at “etablere Ukraine som et knudepunkt mellem den østlige og vestlige del af Eurasien”, bl.a. ved at

genetablere Ukraines fortræffelighed inden for videnskab ved at få adgang til Vladimir Vernadsky, opfinderen af videnskaben om biogeokemi, et videnskabeligt geni, der er af samme vigtighed for russerne, ukrainerne og den øvrige verden.

I et andet, men beslægtet tilfælde har den LaRouche-uafhængige Diane Sares vellykkede kvalificering til at stille op som uafhængig kandidat til det amerikanske senat i staten New York både afsløret det incestuøse samarbejde i toppen af den "politiske klasse" der, og samtidig indirekte fastslået hvordan og hvorfor svindel i virkeligheden regelmæssigt forekommer i amerikanske valg. Det er forudsigligt, at de korrumpe demokrater i denne stat, der handler præventivt, forsøger at bruge beviser for svindel (afsløret gennem Sare-kampagnens og andre uafhængige kandidaters indsats) mod deres republikanske guvernørkandidat, selv om den egentlige historie – at begge partier bevidst har deltaget i en principlös aftale for at forhindre uafhængige kandidater i nogensinde at opnå et embede i staten – snart vil blive afsløret.

I mellemtiden blev USA's byers sørgelige utilstrækkelighed, til rent faktisk at reagere i tilfælde af et termonukleart angreb, åbenbaret for et par dage siden, da en "Offentlig bekendtgørelse fra bystyret i New York City" anbefalede at "gå indendørs, blive i midten af bygningen, væk fra vinduerne og afvente yderligere instruktioner indenfor". Det viser sig, at der ikke længere findes tal fra Forsvarsministeriet om, hvor mange ofre USA ville lide, hvis et termonukleart angreb fandt sted! National Security Archive offentliggjorde i går en ny informationsbog, som beretter om forsøg i 1960'erne på at "anslå", hvilke civile tab der ville være resultatet af en atomkrig. NSA-arkivforsker William Burr skriver: "En rapport fra 1964 til JFK anslog omkring 134 millioner amerikanske og 140 millioner sovjetiske dødsfald, som følge af en teoretisk atomudveksling mellem supermagterne." Det var ud af en amerikansk befolkning på 192 millioner. Ved ren fremskrivning, uden hensyntagen til et større tab af menneskeliv som følge af

forbedringer i våben og præcision og et tilsvarende sammenbrud i den amerikanske infrastruktur, ville over 200 millioner amerikanere dø enten øjeblikkeligt eller næsten øjeblikkeligt.

Kun store idéer kan med held afværge store katastrofer i en tid som denne. Dette er en tid for digternes visioner, ikke bureaukraternes blindhed. Dette er tiden for visionerne i LaRouches Earth's Next Fifty Years, som må være retningsgivende for etableringen af den nye finansielle, sikkerhedsmæssige og udviklingsmæssige arkitektur, uden hvilken civilisationen og selve Jorden måske ikke har en chance for at bestå.

Billedet: NASA, ESA, CSA, and STScI

- NASA's James Webb Space Telescope reveals emerging stellar nurseries and individual stars in the Carina Nebula that were previously obscured
  - Images of "Cosmic Cliffs" showcase Webb's cameras' capabilities to peer through cosmic dust, shedding new light on how stars form
  - Objects in the earliest, rapid phases of star formation are difficult to capture, but Webb's extreme sensitivity, spatial resolution, and imaging capability can chronicle these elusive events
-

Draghi falder; hvem bliver den næste? Mere vigtigt: Hvad bliver det næste?

Den 14. juli 2022 (EIRNS) – Europas næstmest NATO-venlige statsoverhoved blev tvunget til at træde tilbage i torsdags,

da hans regeringskoalition faldt fra hinanden på grund af befolkningens eksplosive vrede mod hans krigs- og sparepolitik. Italienerne gik i massevis på gaden og viftede med det nationale flag for at fejre Mario Draghis fald.

Draghi har aldrig været politiker, men blot en håndlanger, som gennem hele sin karriere har holdt sit løfte om at gøre "alt, hvad der skal til" for at forsvare den britiske krone og dens finansfolk. Denne generaldirektør for det italienske finansministerium, som solgte Italien i 1992 i forbindelse med Britannia-yacht-sammensværgelsen, denne spekulant fra Goldman Sachs, denne tidlige chef for Den Europæiske Centralbanks "kvantitative lempelser", der blev premierminister og håndhævede NATO's krig og sanktioner, er personificeringen af EU's "spekulanterne først!"-politik, som har ødelagt familier, industrier, landbrug og samfund i hele Europa i årtier.

Det er den samme politik, som City of London og Wall Street også har påtvunget USA.

Den tidlige russiske præsident Dmitry Medvedev vurderede Draghis tilbagetræden på passende vis. Han postede på sin Telegram-kanal en stribet billede: Boris Johnson, Mario Draghi og en ukendt skygge med et spørgsmålstegn. https://t.me/medvedev_telegram/142

Mario Draghis politik er den samme EU-politik, som de hollandske landmænd modsætter sig med beslutsomhed og kreativitet, idet de kører deres traktorer, prydte med bidende, humoristiske paroler, i lange kolonner ned ad motorvejene og ind i byerne, sprøjter gødning på politiets og politikernes hjem, når det er belejligt, blokerer fødevaredistributionscentre, og kræver at finansmændenes politik og enhver regering, der gennemfører den, smides ud. De tyske landmænd slutter sig nu til dem og ruller deres traktorer ud for at støtte dem. Det er nyt: fælles hollandsk-tyske protester mod EU's politik for "finanskapital før alt andet". Ligesom Draghis fald vil sådanne aktioner opmunstre

andre i Europa – og snart nok også i USA.

På samme måde ses det forræderiske, imperialistisk USA, udformet af det ”særlige forhold” mellem USA og Storbritannien, der er kendt som ”britisk hjerne og amerikansk muskelkraft”, ikke længere som den almægtige overherre på verdensplan. Indiens centralbank meddelte mandag, at international handel finansieret i rupees nu er tilladt. London-dollaren er ikke længere den førende.

Præsident Biden er i øjeblikket i Sydvestasien med den hensigt at vise, som han og hans rådgivere gentagne gange uden forlegenhed har sagt, , at USA stadig er magtfuldt, for at imødegå den voksende russiske og kinesiske tilstedeværelse i regionen. Amerikanske, kinesiske og regionale observatører er alle skeptiske over for udsigterne for hans angivelige hensigt om at sætte gang i dannelsen af en antiiransk ”Mellemøst-NATO”-militær alliance mellem USA, Golfstaterne og Israel (med Saudi-Arabien, der indvilliger i at pumpe mere olie ud i processen) på lørdag.

Denne skiftende, nye globale virkelighed er skildret på forsiden af det seneste nummer af Harper's Magazine, det næstældste magasin i USA. Overskriften er: ”The American Century Is Over”. Det ”amerikanske århundrede” var mantraet for den anglofile Wall Street-fraktion, der var dedikeret til det forræderiske ”særlige forhold” mellem USA og Storbritannien.

Kampen går nu ud på at afgøre, hvad der skal erstatte dette stinkende Wall Street-London-system.

Draghi er f.eks. ude; men vil han selv eller en ny ”Draghi” komme tilbage som den næste italienske regering? Hvilken regering vil falde næste gang? Regeringen i Sri Lanka er faldet, og der er ingen synlig afløser. Hvilken regering kan fungere under de betingelser, hvor der er tale om et totalt økonomisk sammenbrud, hvor der ikke er noget brændstof, ingen

medicin eller fødevarer til rådighed for befolkningen? Og hvor IMF kræver flere stramninger?

Spørgsmålet nu, mere end hvem der skal erstatte disse regeringer, er: Efter hvilke principper kan verdens suveræne nationer slutte sig sammen for at etablere et nyt system for internationale forbindelser, finansielle og økonomiske forhold, hvor samfund og mennesker kan trives?

Der tages skridt i retning af et nyt system, men indtil videre kun i små bidder. Rusland er ved at vise, at princippet om handel med varer mellem nationer på grundlag af langsigtede kontrakter til faste priser, hvorved det spekulative marked elimineres, fungerer til gensidig fordel for producent og forbruger. Kina tilskynder til, letter og koordinerer store regionale infrastrukturprojekter mellem nationer rundt om i verden omkring sit Bælte- og Vej-Initiativ.

Men disse skridt, hvor vigtige de end er, vil ikke sikre overlevelsen. Den kaskade af økonomisk sammenbrud i den transatlantiske region og store dele af udviklingssektoren skal stoppes. Freden vil udelukkende blive sikret med et helt nyt internationalt system, og den høje økonomiske vækst og de videnskabelige fremskridt, der er nødvendige for at udrydde det oligarkiske spekulationssystem og dets ødelæggelser, vil kun kunne opnås med et helt nyt internationalt system. Udforningen af de principper, der er nødvendige for, at et sådant system kan fungere, var specialet for den amerikanske statsmand og fysiske økonom Lyndon LaRouche, som udarbejdede en række bøger om dette emne. Et sted at starte er at læse hans bemærkelsesværdige dokument fra 1975, "IDB: How the International Development Bank Will Work". De centrale principper i dette værk blev for nylig genudgivet i Executive Intelligence Review; vi anbefaler, at man studerer dem. https://larouchepub.com/lar/2022/4920-how_the_international_developm-lar.html

De principper, som LaRouche skitserede i dette dokument og i

et væld af andre skrifter, er sammenfattet i de otte foranstaltninger, der er skitseret i den underskriftsindsamling, som Schiller Instituttet sender rundt internationalt: "Call for an Ad hoc Committee for a New Bretton Woods System". Udgangspunktet er det grundlæggende princip: "Vi må gøre mennesket til økonomiens højeste prioritet... Den nye økonomiske orden skal garantere de umistelige rettigheder for alle mennesker på jorden."

Kina, Rusland og G20-udenrigsministrene mødes om energi- og fødevarekriser; FN anslår, at 2,3 milliarder mennesker nu er i fødevareusikkerhed

Ikke korrekturlæst

Den 7. juli 2022 (EIRNS) – Dagens overskrift var Boris Johnsons pressekonference på Downing Street nr. 10 for endelig at annoncere sit exit. Han er trådt tilbage som formand for det konservative parti; og vil blive nødt til at blive smidt ud som premierminister, da han ønsker at blive siddende, indtil der vælges en sådan. Godt at slippe af med ham.

Der er dog ingen, der har illusioner om, at der er et oprigtigt alternativ, som venter i kulissen. På trods af nogle

få kritiske aspekter af fornuft i Storbritannien og andre steder i det transatlantiske område, er der en generel krise af fordærv i samtlige regeringsrækker. Derfor står vi over for de mange kriser i form af økonomisk sammenbrud, kulturelt sammenbrud og truslen om atomkrig.

I denne sammenhæng kan Schiller Instituttets initiativ til samarbejde om at skabe en ny international økonomisk og sikkerhedsmæssig arkitektur baseret på videnskab og moral føre til det mirakuløse gennembrud, som vi har så hårdt brug for.

I dag havde repræsentanterne for Kina, Rusland, Indien og andre nationer flere bilaterale møder på udenrigsministermødet i G20 i Indonesien, hvor de drøftede, hvordan man kan samarbejde om energi, fødevarer og andre udfordringer, som er grundlaget for en udviklingsstrategi for fremtiden. Bali-topmødet fortsætter i morgen.

Her til aften mødtes udenrigsminister Sergey Lavrov og Kinas udenrigsminister Wang Yi for at kortlægge det konkrete samarbejde. Wang mødtes også med sin kollega, Dr. S. Jaishankar fra Indien, som er vært for G20-topmødet næste år, og de havde vigtige drøftelser om deres grænsestrid, samt om generelle forhold af fælles interesse. Wangs program omfatter yderligere møder med mere end ti G20-medlemsstater, herunder USA, Tyskland, Spanien og Saudi-Arabien.

I overensstemmelse med G20's bestræbelser på at løse fødevare- og energikriserne, gav den russiske præsident Vladimir Putin i går i Moskva, et positivt perspektiv på verdens udbud af hvede – det fødevare korn, der handles i størst omfang internationalt. Kreml offentliggjorde en udskrift af Putins gennemgang med direktøren for det statslige United Grain Company, af dets aktiviteter, med henblik på at håndtere den rekordstore russiske hvedeafgrøde, der nu er ved at blive høstet, at gennemføre bilaterale handelsaftaler med venligtsindede lande, at fastsætte priser, som ikke er baseret på de vestlige spekulative afsætningscentre, Chicago

Mercantile Exchange eller International Futures Market i Frankrig, at oprette nationale russiske lagre af korn og sukker, at stabilisere forsyninger og infrastruktur og at sørge for international humanitær bistand.

Alle disse punkter er i modstrid med WTO's regelbaserede orden, som tjener London og Wall Street. Men Ruslands nye foranstaltninger i stil med det amerikanske system, vil være til gavn for både Rusland og de lande, der har brug for fødevarer. I slutningen af juni bebudede Putin lignende, velovervejede foranstaltninger til gavn for nationerne vedrørende kulbrinter og mineraler.

Hvad laver den globale NATO-gruppe blandt udenrigsministrene på G20-mødet på Bali lige nu? Den britiske udenrigsminister Liz Truss måtte sætte sig på sin kost og flyve tidligt tilbage til London for at gøre lobbyarbejde, i forsøget på at blive BoJos efterfølger, idet hun prøver at slå andre tvivlsomme kandidater af banen.

USA's udenrigsminister Antony Blinken er til stede. I udenrigsministeriets briefing om G20 den 5. juli stod der, at han vil opfordre G20-landene til at "holde Rusland ansvarlig" for verdens fødevarekrise og vil kræve, at de støtter FN's bestræbelser på at åbne søvejene for ukrainsk korn – med andre ord, holde fast i den store fortælling om russisk aggression, som årsag til alt ondt. Når Blinken mødes med Wang Yi, udalte udenrigsministeriet, vil han formidle, hvad USA "forventer" af Kina, hvad angår Rusland/Ukraine-konflikten og andre forhold.

Dagens "Global Times" fik ret i Blinken og USA på dette punkt. I artiklen stod der, at G20 "hverken er en eksklusiv klub for Vesten eller en platform, som USA er i besiddelse af". Et flertal af lande i hele verden tilsluttede sig ikke de vestligt ledede sanktioner mod Rusland, og G20 består af mange udviklingslande, der ikke danser i takt efter USA's melodi." I modsætning til G7, hedder det videre, repræsenterer G20 nye magter, "der søger løsninger på udfordringer såsom økonomisk

turbulens og fødevarekriser, snarere end at splitte verden ved at skabe flere geopolitiske konflikter.”

Dette er vores mulighed og ansvar. Lad os få de ledelsesidéer frem – de politikker og metoder, som statsmand og økonom Lyndon LaRouche så længe og grundigt har fremført – som er afgørende nødvendige for at afslutte kriserne og sikre fremtiden. Løsningerne haster.

Den 6. juli udsendte FN sin årlige sultrapport, hvori det hedder, at ”omkring 2,3 milliarder mennesker i verden (29,3 procent) var moderat eller alvorligt fødevareusikre i 2021 – 350 millioner flere end før pandemiens udbrud”.

Tektoniske forskydninger, som din nabo måske ikke har bemærket

Den 6. juli (EIRNS)- Mens de fleste af dine naboer entensov ved skiftet, eller var for opslugt i en mediefremkaldt koma om den påståede ”modige ukrainske folkekrig for at forsvare demokratiet og vores livsstil”, har City of London og Wall Streets totale økonomiske krigsførelse mod Rusland, været med til at udløse et tektonisk skifte, der nu er i gang i de globale fysisk-økonomiske pengestrømme. Der er drastiske forskydninger i retning af Asien og Stillehavet, med hensyn til energi, fødevarer og andre vigtige økonomiske aktiviteter, og der er tilsvarende drastiske nedskæringer i gang, især i Europa, men som også påvirker USA og dele af udviklingslandene.

Mønstret i de seneste dage og uger er umiskendeligt. Et

Rusland (udsat for sanktioner) er ved at tage national kontrol over alle sine mineral- og energiressourcer, og enorme projekter som Sakhalin-2 naturgas- og olieoperationen, omdiriges til venlige asiatiske nationer – et fjendtligt Japan vil være den store taber i denne sag. Det Internationale Energi Agentur (IEA) forventer, at den russiske naturgaseksport til Europa vil falde med mere end halvdelen i løbet af de næste to år, og tyskerne forbereder sig allerede på en lang og kold vinter, hvor elpriserne er firedoblet i løbet af de sidste 12 måneder. Rusland er i mellemtiden blevet Indiens største leverandør af gødning og er hastigt ved at blive den førende leverandør af olie til både Indien og Kina.

Slutresultatet i Vesten er en dramatisk, malthusiansk nedjustering af USA's og Europas samlede energigennemstrømnings-tæthed og teknologiplatform – samt konkrete, dødbringende fysiske økonomiske knapheder på talrige områder – som vi kun er begyndt at se virkningerne af i dagligdagen.

Fødevarer, elektricitet, benzin, boliger? Vi må hellere vænne os til at leve uden at have disse ting, for at "forsvare vores livsstil", fortæller man os.

Så længe vi ikke kaster det nuværende, bankerotte, transatlantiske finanssystem over bord, er dette entropiske sammenbrud uundgåeligt. Dette er også det tilsigtede resultat af de London-centrerede finansielle herrer over dette spekulationssystem. Vi befinner os i den aktive slutfase af det malthusianske deindustrialiserings- og affolkningsangreb, som det Britiske Imperium og deres amerikanske allierede, længe åbent har været fortalere for. Da prins Philip talte om at reducere verdens befolkning til 1 milliard mennesker, var det ikke for sjov. Det samme gjaldt Davos' Klaus Schwab og den britiske centralbankmand Mark Carney, da de udtalte, at selve idéen om fremskridt er den fjende, der skal udryddes fra folks bevidsthed – og man skal ikke engang tænke på at lægge en finger på deres globale spekulationsbølle på 2 billiarder dollars.

Men intet af dette er nødvendigt, hvis det politiske alternativ, nemlig en konkursbehandling af dette system, straks iværksættes, som Schiller Institutets opfordring til et nyt Bretton Woods konkretiserer. Det er et politisk alternativ, som du skal forklare din næste.

Den nært forbundne eksistentielle fare er, at alt dette fører verden til afgrundens rand, med en termonuklear krig mellem USA/NATO og Rusland. ”Vi kan være tættere på en situation af den type, der ligner en Cubakrise, end mange tror, det er muligt”, advarede den tidlige stabschef for Bundeswehr og formand for NATO’s militærkomité, general Harald Kujat, præcist i en vurdering af 12. juni i Preußische Allgemeine Zeitung.

Hvordan kan det være?

Lyndon LaRouche forklarede denne dynamik gentagne gange i årenes løb, men aldrig tydeligere end i sin indtrængende politiske erklæring af 3. november 1981, ”How President Reagan Is Being Played by London”.
https://larouchepub.com/eiw/public/1981/eirv08n43-19811103/eirv08n43-19811103_043

how_president_reagan_is_being_pl-lar.pdf

I denne indledte LaRouche med at advare: ”Lad det først være helt klart, at en atomudveksling, begrænset til det europæiske område er en umulighed. Ethvert atomangreb på sovjetisk territorium medfører et øjeblikkeligt, totalt atombombardement på USA’s hjemland. Sovjets politik er at skride til besættelse af Vesteuropa efter at have ødelagt selve USA’s eksistens.”

Han forklarede efterfølgende, at drivkraften bag en sådan krigsfare er det britiske malthusianiske behov for at ødelægge både USA og det (daværende) Sovjetunionen.

”Storbritannien har til hensigt, at en tilstand af kontrolleret konflikt mellem de to supermagter skal orkestreres på en sådan måde, at den katalyserer en proces af

intern opløsning af både USA og ‘Sovjet-imperiet’ .... Det vanskelige punkt for London i øjeblikket er, at selv om det har tilstrækkelig kontrol over det amerikanske bankvæsen, de politiske partier og den føderale regering, til nu at fortsætte med at ødelægge USA indefra, kan Storbritannien ikke fortsætte med at fuldføre ødelæggelsen af USA, før Storbritannien er lige så sikker på sin kapacitet, til samtidig at opløse “Sovjet-imperiet”....

“Det slutresultat, som London arbejder hen imod, er etableringen af en malthusiansk, global og føderalistisk slags verdensorden.... Formålet med Storbritanniens ‘magtbalance’-spil er ikke atomkrig mellem supermagterne indbyrdes. Formålet med det britiske spil er en malthusiansk, global og føderalistisk verdensorden inden udgangen af dette århundrede. Det er ikke kun en ond plan, mere ondskabsfuld end noget andet, der faktisk foreslås i Adolf Hitlers “Mein Kampf”. Det er en ond plan, der er ledsaget af en sandsynlig risiko for en termonuklear strategisk fejlvurdering.”

Når paradigmer kolliderer, skal krigen overvinde med et nyt Bretton Woods

Den 5. juli 2022 (EIRNS) – Bevidstheden om det forfærdelige potentiale for en atomkrig, som kan medføre en afslutning på civilisationen, må anspore folk af god vilje til at tage fat på årsagerne til den nuværende krise, før det er for sent.

I en nylig artikel, der advarede om den frygtelige trussel, satte den tyske general Harald Kujat (pensioneret) den russiske missiløvelse, der blev gennemført i sidste måned i

Kaliningrad, med Iskander-missiler, der kan levere konventionelle eller nukleare sprænghoveder, i kontekst. Med NATO's ekspansion og brugen af Ukraine (især Ukraine efter 2014) som en slags kølle mod Rusland..., er det klart for russiske tænkere, at målet ikke er at forsvare det højt besungne ukrainske "demokrati", men at tilintetgøre Rusland.

Forhandlingerne om at afslutte konflikten, blev afbrudt for flere måneder siden, idet Storbritannien og USA har gjort det klart for Zelenskij, at diplomati ikke er en valgmulighed. Zelenskij havde den 9. maj atter erklæret, at det var ukrainsk politik at generobre Krim. Ukraine har i de seneste dage gennemført angreb på byer i Rusland – angreb, der er udformet med henblik på at få et modtræk. Kujat's artikel indeholder en russisk vurdering af, at hvis konflikten blev nuklear, i Europa, ville USA afstå fra at bruge sine egne atomvåben og dermed efterlade Europa som offer. Øger dette sandsynligheden for anvendelsen af atomvåben?

Den uforsvarlige og farlige politik for at knuse Rusland og Kina må bringes til ophør, ellers kan den føre til civilisationens undergang, globalt set!

Vestens befolkning bliver ikke bedt om at acceptere højere priser på benzin og energi; vi bliver opfordret til at give vores støtte til ødelæggende krigsførelse – og vi må sige nej!

Inden for handel og økonomi er der allerede blevet anvendt et atomvåben – straffesanktioner, som er blevet pålagt Rusland, men som i virkeligheden har tjent til at straffe Europa, USA og verden som helhed. Verden har taget det til efterretning – dollarreserverne er ikke længere stabile, og indeståenderne i USA er ikke længere sikret. Og med de enorme mængder af seddeltrykning for at understøtte spekulationen, er dollarbaseret inflation uundgåelig.

Men dette finansielle atomvåben har fejlet, som Alexander Lasov påpeger i en artikel skrevet til Valdai Discussion Club.

Et nyt økonomisk system er allerede ved at blive udformet.

Der skal føres – og vindes – en kamp inden for NATO-landene, for at afslutte sammenstødet mellem paradigmer, acceptere afslutningen på den unipolære verden, vende den menneskefjendtige grønne politik og indlede det stærkt tiltrængte samarbejde, om at udrydde fattigdom globalt, herunder udvikling af sundhedsinfrastruktur i hver enkelt nation.

[BRICS-landene samlet set] kan ikke vinde denne kamp alene. Det er en sejr, som LaRouche-bevægelsen er kaldet til at vinde, som anført af Schiller Institutets opfordring til et nyt Bretton Woods.

Underskriv og spred underskriftsindsamlingen [https://schillerinstitute.nationbuilder.com/call_for_an_ad-hoc_committee_for_a_new_bretton_woods_system], del Schiller Institutets arrangement [<https://schillerinstitute.com/blog/2022/07/03/this-july-4-declare-for-a-new-bretton-woods/>] fra i søndags, og fremtving et opgør i dette historiske øjeblik, uden fortilfælde i vor tid.

Denne 4. juli: Kæmp for menneskehedens ukrænkelige rettigheder

Den 2. juli (EIRNS)-Diane Sare, den uafhængige LaRouche-kandidat fra staten New York til det amerikanske sæde i Senatet, der nu indehaves af Chuck Schumer, et af de mest onde medlemmer (blandt mange) af den amerikanske kongres, har i sin erklæring på Uafhængighedsdagen den 4. juli påpeget, at

"enhver ærlig patriot vil medgive, at vores elskede nation nu er udøver af netop de handlinger af uretfærdigt barbari, som det Britiske Imperium havde pålagt de tretten oprindelige kolonier, og som vi kæmpede en krig for at befri os selv fra." Jeg opfordrer jer til at læse denne erklæring og gennemgå de barbariske handlinger fra kong George III af Storbritannien, som USA's grundlæggere har oplistet, og tænke over Dianes ord. (https://www.sareforsenate.com/july_4_2022_distribution?splash=1)

Den 24. november 1984, blev der på Schiller Instituttets tredje internationale konference, vedtaget en erklæring om menneskehedens ukrænkelige rettigheder, som blev underskrevet af over 1.500 borgere fra mere end 50 lande. [<https://schillerinstitute.com/inalienable-rights-man/>]

Erklæringen er baseret på den amerikanske Uafhængighedserklæring fra 1776 med kun få ændringer, der er indført for at tage hensyn til forskellige særlige træk ved den globale kamp, for menneskets frihed og værdighed i dag. Sandheden og den stærke indflydelse af dette dokument er langt mere indlysende i dag, hvor den transatlantiske økonomi, nu befinder sig i en tilstand af frit fald og hyperinflationært sammenbrud, som bevidst er blevet påtvunget både Europa og Nordamerika af de finansielle oligarker i City of London og Wall Street, med en indvirkning på udviklingslandene, der kun kan opfattes som malthusiansk folkedrab. Samtidig forbereder disse ledere, der er langt mere sindssyge end den yndelige kong George III, en krig mod Rusland og Kina, hvis ledere, det skal bemærkes, har samlet langt størstedelen af verdens nationer og folk til at samarbejde om videnskabelig, økonomisk og kulturel udvikling, som det blev demonstreret ved BRIKS-Plus-arrangementerne den 24. juni i Beijing.

Tænk på disse ord fra Schiller Instituttets erklæring om menneskehedens ukrænkelige rettigheder. Den indeholder den mest berømte sætning fra USA's uafhængighedserklæring, for hvilken USA selv har kæmpet gennem borgerkrig og civile

stridigheder for at opretholde fuldt ud: "Vi anser disse sandheder for at være selvindlysende: at alle mennesker er skabt lige; at de af deres skaber er udstyret med visse ukrænkelige rettigheder; at blandt disse er liv, frihed og stræben efter lykke." Derefter anføres det, at når "en lang række af misbrug og overgreb ... viser, at det er hensigten at reducere dem under absolut herskervælde; det er deres ret, det er deres pligt, at forkaste en sådan regering og sørge for nye beskyttere af deres fremtidige sikkerhed."

"Regeringen", der er skyldig i sådanne "misbrug og overgreb" i dag, er ikke blot de suveræne stater – selv om staterne i den vestlige verden bestemt deler skylden og er medansvarlige – men snarere regeringen for det nu smuldrende globale finanssystem, der ikke kontrolleres af folkevalgte embedsmænd, men af cheferne for Bank of England, Federal Reserve Bank og herrerne i IMF og Verdensbanken, som så hensynsløst har forkastet Franklin Roosevelt's oprindelige hensigt med disse institutioner: at gøre en ende på kolonialismen og omdanne de tidligere kolonier til moderne agroindustrielle nationer.

Schiller Instituttets erklæring om menneskehedens ukrænkelige rettigheder opregner disse misbrug af det finansielle imperium med centrum i City of London og Wall Street, ligesom den oprindelige erklæring mod kong George III. Blandt disse misbrug, som nu gælder såvel for USA og Europa som for udviklingslandene, er følgende:

"De har nægtet at give deres samtykke til vores udviklingsplaner, de mest sunde og nødvendige for almenvellet."

"De har forbudt deres banker at engagere sig i anliggender af umiddelbar og presserende betydning for os, og på lige vilkår."

"De har dikteret os handelsbetingelser og valutaforhold, som har afstået vores rettigheder som ligeværdige i

verdenssamfundet, en for dem uvurderlig rettighed og kun formidabel for tyranner..."

"De har væltet legitime regeringer gentagne gange, fordi de med mandig fasthed har modsat sig deres indgreb i folkets rettigheder."

"De har i lang tid og i mange tilfælde, efter sådanne omstyrtelser, nægtet at tillade andre reforrerende kræfter at blive valgt i demokratisk form...;"

"De har hindret retfærdigheden ved at yde hjælp og bistand til udemokratiske kræfter, som de betragtede som deres 'aktiver'..."

"For at have afbrudt vores samhandel med alle dele af verden; for at have pålagt os betingelser uden vores samtykke."

Vi er nået til et tidspunkt i historien, hvor faren er så omfattende – ikke kun for atomkrig, men også for økonomiske forhold, hvor folk simpelthen ikke kan overleve – at et stigende antal mennesker endelig er villige til at kaste deres illusioner om, at "magthaverne" på en eller anden måde vil forhindre civilisationens opløsning, bort og begynde at lede efter løsninger på den globale krise. Faren er ikke for en enkelt nation, men for civilisationen som helhed – og løsningen, hvis suveræne nationer skal overleve, kan kun findes på niveauet for civilisationen som helhed – en grundlæggende sandhed, som Lyndon LaRouche længe har erkendt.

Med henblik herpå har Schiller Instituttet udsendt en underskriftsindsamling: Call for an Ad-Hoc Committee for a New Bretton Woods System, som du bør underskrive og udbrede. [https://schillerinstitute.nationbuilder.com/call_for_an_ad-ho_c_committee_for_a_new_bretton_woods_system]

Søndag den 3. juli kl. 19.00 – dagen før 246-årsdagen for USA's uafhængighedserklæring – vil Helga Zepp-LaRouche og Diane Sare tale til verden på Schiller Institutets

hjemmeside: "Denne 4. juli: Erklær et nyt Bretton Woods".
[<https://schillerinstitute.com/blog/2022/06/28/this-july-4-declare-for-a-new-bretton-woods/>]

Skal USA være en slæbebåd i kølvandet på den britiske skibsfører?

Den 29. juni (EIRNS) – På et møde i præsident James Monroes regering den 7. november 1823 argumenterede den daværende udenrigsminister John Quincy Adams, kraftigt imod den unge amerikanske republiks foreslæede strategiske alliance med Storbritannien, som var blevet foreslået af den britiske udenrigsminister George Canning. "Det ville være mere ærligt og værdigt", argumenterede Adams, "at erklære vores principper udtrykkeligt over for Rusland og Frankrig, end at komme ind som en slæbebåd i kølvandet på den britiske skibsfører."

Mens vi nærmer os 246-årsdagen for uafhængighedserklæringen denne 4. juli, er det stadig den centrale politiske krig, der udkämpes i USA i dag: mellem dem, der vil følge Storbritannien i forsvaret af deres bankerotte, transatlantiske finanssystem og deres ønske om krig på den ene side, og dem, der lokaliserer USA's identitet og interesser i det amerikanske system med højteknologisk, økonomisk udvikling og tilhørende internationalt samarbejde, som Lyndon LaRouche mest forbilledligt har anbefalet i den moderne tidsalder.

Det førstnævnte politiske udsyn, kom på dramatisk vis til udtryk i forbindelse med den faretruende fiasko, som NATO-topmødet i Madrid, Spanien, den 28.-29. juni udgjorde. NATO brændte på mødet alle resterende officielle broer til Rusland,

proklamerede et nyt strategisk koncept om konfrontation med både Rusland og Kina, og annoncerede i øvrigt øgede militære indsættelser i hele Europa for yderligere at omringe Rusland – alt sammen under rammerne af fuld opbakning til Kiev-regimet i Ukraine.

(https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/2022/6/pdf/290622-strategic-concept.pdf)

Den ” krigsherre ”, der definerer denne politik for et nukleart opgør med Rusland, er Storbritannien, hvis nye chef for generalstaben, general Sir Patrick Sanders, talte på Royal United Services Institute's Land Warfare Conference den 28. juni, for at annoncere en politik om at være ”utvetydigt parat til at kæmpe for NATO's territorium”, da ”hvis vi ikke formår at afskrække [Rusland], er der ingen andre alternativer, i betragtning af omkostningerne ved et potentiel modangreb og den dertil knyttede nukleare trussel”.

”Slæbebåden” i den eskalerende konflikt blev spillet af USA's nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan, der samme dag fortalte journalisterne, at NATO's nye strategiske koncept ”vil beskrive den trussel, som Rusland udgør, i klare vendinger”, og at Kina også udgør en ”mangesidet udfordring”. Derfor, sagde han, ”vil USA og NATO forstærke deres styrkeposition på den østlige flanke” – dvs. øge tilstedeværelsen af tropper og udstyr i den østlige del af Europa betydeligt, i en kampstilling mod Rusland.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov drog den eneste mulige konklusion. Ruslands argumenter gennem år og endda årtier, om behovet for at respektere ”princippet om sikkerhedens udelelighed” – dvs. at alle nationers sikkerhedsinteresser skal respekteres og opfyldes – har været ”forgæves”. Da Ruslands bekymringer ”fuldt ud ignoreres på arrogant vis”, vil Rusland drage de nødvendige konklusioner.

Men det er ikke slutningen på historien – langt fra.

I Europa står nationer som Tyskland over for 15-25 % nedbrud af deres fysiske økonomier i år, da det antirussiske sanktionsregime – som er påkrævet af de desperate bestræbelser på at holde det bankerotte transatlantiske finanssystem i live – fører til drastiske nedskæringer på energi, fødevarer og andre vigtige nødvendigheder. Politisk set er krisen ved at nå kogepunktet i befolkningen. I syd vender mange nationer sig mod de muligheder, der åbner sig med Kinas Bælte- og Vej-Initiativ, og med den bebudede udvidelse af BRIKS-gruppen. Og i USA finder en oprørsk befolkning politiske svar på deres fortvivlede forvirring, i aktiviteter som dem, der udføres af LaRouche-partiets kandidat til posten som amerikansk senator fra New York, Diane Sare, og i Schiller Instituttets netop udsendte “Call for an Ad-Hoc Committee for a New Bretton Woods System”, hvis forfatter og første underskriver er Helga Zepp-LaRouche.

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/call_for_an_ad-hoc_committee_for_a_new_bretton_woods_system

Frem for alt er der en voksende anerkendelse – både i USA og i udlandet – af den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches unikke budskab. Som det blev udtrykt meget velformuleret i et Telegram-indlæg den 27. juni af Sergey Glazyev, medlem af det russiske Videnskabernes Akademi og minister med ansvar for integration og makroøkonomi i den Eurasiske Økonomiske Kommission:

“For et kvart århundrede siden beviste vor tids dybeste tænker, L. LaRouche, det uundgåelige i det vestlige finanssystems kollaps, der er bygget på finanzielle pyramider og bobler, den generelle afskrivning af gæld og nulstilling af derivater. Han opfordrede til, at der skabes et nyt finanssystem, som skal tjene behovene for en udvidet reproduktion af realøkonomien.”

Skal USA så være en slæbebåd i kølvandet på den britiske krigsherre? Ikke hvis Lyndon LaRouche har noget at sige om det.

Et udbrud af fornuft på utænkelige områder? Vind kampen for et nyt paradigme!

Den 28. juni 2022 (EIRNS) – Mellem den grundlæggende umulighed af en ukrainsk ”sejr”, den smertefulde økonomiske ødelæggelse forårsaget af sammenbruddet af det fremherskende, transatlantiske finanssystem og økonomiske paradigme og demonstrationen af et muligt nyt paradigme, som senest blev fremvist på det nylige BRIKS-Plus-møde, er et gennembrud af fornuft muligt, og en ny strategisk og udviklingsmæssig arkitektur for verden er en realitet!

Mens NATO samles til topmødet i Madrid, har CNN nødtvungent måttet indrømme, at private drøftelser i Det Hvide Hus bekræfter, hvor dårligt det faktisk går for NATO med krigen i Ukraine. Op til topmødet har den tyrkiske præsidents embedsværk fremsat en klar erklæring om, at mens nogle nationer søger at bruge Ukraine-konflikten som et middel til at svække og skade Rusland, har Tyrkiet søgt og tilstræber fortsat, at finde en forhandlingsløsning for at afslutte den militære operation.

Hvad vil fremtiden bringe?

Den pompøse NATO-chef Jens Stoltenberg erklærer, at Rusland og Kina er trusler mod NATO’s ”værdier” og ”retsstatsprincippet”. Vanvittige love og kommercielle beslutninger er målrettet Kina i forbindelse med Xinjiang. Michelle Bachelet, FN’s højkommissær for menneskerettigheder, blev angrebet – af institutioner, der græder krokodilletårer – for ikke at have fordømt Kina tilstrækkeligt efter sin rejse til den pågældende

region. Hvorledes vil disse fromme menneskerettighedsforkæmpere reagere på hendes kommissions rapport om, at et årti med konflikt i Syrien har kostet næsten 307. 000 civile syrere livet?

Der er en grænse for hykleri, for et uddøende paradigmes magt, som kun består af pisk og ingen gulerod.

Der opstår et tidspunkt i menneskets liv, hvor store forandringer kan realiseres gennem en dedikeret indsats i det, der kan forekomme at være et øjeblik.

Lad os gøre nutiden til et sådant øjeblik, ved at samle verden om Schiller Institutets grundlægger Helga Zepp-LaRouches initiativ for omgående at indkalde til en international krisekonference – et nyt Bretton Woods!

**Li Xing, ph.d.: Kinesisk
forslag til en ny sikkerheds-
og udviklingsarkitektur:
Xi Jinpings forslag fra
april om en ny international
sikkerhedsarkitektur,**

Bælte- og Vej-Initiativet og det Globale Udviklingsinitiativ

København, den 28 juni 2022. Li Xing, ph.d.: Kinesisk forslag til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur:

Xi Jinpings forslag fra april om en ny international sikkerhedsarkitektur, Bælte- og Vej-Initiativet og det Globale Udviklingsinitiativ.

Tale til Schiller Institutets seminar i Danmark og Sverige, den 25. maj 2022: For en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, ikke en styrkelse af geopolitiske blokke. NEJ til at afskaffe forsvarsforbeholdet. NEJ til Sverige og Finland i NATO

Ordstyrer Michelle Rasmussen: Næste taler er Li Xing, som er direktør for Forskningscentret for udvikling og internationale Forhold ved Aalborg Universitet i Danmark. Han har en ph.d. i dette emne. Li Xing er professor ved Institut for politik og Samfund og Det Samfundsvidenkabelige Fakultet og er desuden forfatter. Ordet er dit.

Li Xing: Først og fremmest vil jeg gerne takke dig, Michelle, og takke Schiller Institutet i Danmark for at have inviteret mig til at deltage i dette seminar. Jeg har virkelig lært meget af de foregående taleres analyser, især af Helga, Jens Jørgen Nielsen og Jan Øberg. De er langt større eksperter i Ukraine-sagen end undertegnede. Jeg vil forsøge at give et perspektiv fra et kinesisk synspunkt. Jeg husker, at Jens startede med at fortælle om det at blive ældre og om den historiske udvikling af hans erfaringer.

Det samme gælder for mit vedkommende. Da jeg kom til Danmark, var jeg 25 år gammel, og kan nu se håret blive gråt. På det tidspunkt, det var i firserne, var Kina i gang med økonomiske

reformer, i den meget tidlige fase. Kina var meget fattigt, målt på alle områder, men i dag er Kina meget mere avanceret, meget mere udviklet og har opnået stor succes på alle niveauer. På sin vis har tingene ændret sig.

På det tidspunkt, for 40 år siden, var der ingen, der betragtede Kina som en trussel. Men i dag kan man se en række vestlige medier, der dæmoniserer Kina og bagvasker Kina. Så jeg tænker, hvad er der galt med disse ting? Der må være noget, der ændrer sig, fordi Kinas magt gjorde Vesten meget bange, eller af andre årsager. Helga har bidraget med en stor mængde analyser.

Emnet i dag handler om den internationale sikkerhedsorden. Det er meget vigtigt for mig, fordi jeg er professor i internationale relationer. Jeg mener virkelig, at dette emne er ekstremt vigtigt og aktuelt.

Først og fremmest vil jeg gerne tale om Kinas holdning til krigen i Ukraine. De førende vestlige medier beskriver Kinas standpunkt som akavet. Måske forekommer den faktisk at være meget akavet. Ifølge min fortolkning kan den kinesiske holdning til Ukraine-krigen fortolkes som en mønt bestående af to sider. På den ene side handler det om suverænitet, om territorial integritet. Krigen påvirker naturligvis Ukraines suverænitet og territoriale integritet.

Men på den anden side af mønten er det præcis det, som Helga og Jens Jørgen omtalte. Hvad er de faktorer, som udløste Ruslands adfærd? Var Ruslands handling udtryk for den amerikanske model med præventivt selvforsvar? For under antiterrorkrigene brugte amerikanerne præventive angreb, præventivt selvforsvar som et argument, som en slags forsvar for deres krigspolitik. Så vi er nødt til at forstå, hvorfor Kinas holdning beskrives som værende akavet.

Vi må ikke glemme, at Kina og Rusland lige før krigen havde en fælles erklæring, hvor begge parter faktisk meget klart

erklærede, at de vil støtte hinanden med hensyn til den anden parts nationale sikkerhedsspørsgsmål. For Ruslands vedkommende er det krisen i Ukraine, og for Kinas vedkommende er det Taiwan-spørsgsmålet. Begge parter var også enige om, at NATO's udvidelse betragtes som en omringning af Rusland, hvilket er en sikkerhedsmæssig bekymring for Rusland. De to lande var også imod en amerikansk ledet militærlejr eller sikkerhedslejr i det asiatiske Stillehavsområde. Man kan sige, at den kinesiske holdning består af to aspekter, men at den er mere sympatisk over for den russiske part. Dette er min fortolkning.

Jeg mener også, at Helgas udlægning af fejlen ved den nuværende sikkerhedsstruktur, som hun kalder geopolitik, hvilket betyder, at en blok af nationer forsøger at definere eller har defineret deres interesser over for en anden blok af nationer – det betyder, at når man danner blokke, føler man sig sikker, men man får modstanderen på den anden side til at føle sig usikker. Dette udgør dilemmaet.

Jeg finder faktisk, at Helgas synspunkt er helt i tråd med den kinesiske præsident Xi Jinpings forståelse af manglerne ved den nationale sikkerhedsorden i dag, og det, som Xi Jinping for nylig på en konference kaldte en blokbaseret sikkerhedsstruktur. Han betegnede det også som gruppepolitik, blokkonfrontation, små kredsløb. Man kan se, at både Helgas og Xi Jinpings forståelse af manglerne i den nuværende sikkerhedsarkitektur er ganske identiske.

Hvis jeg skal foretage en dybdegående analyse – hvad er der så helt præcist galt med den nuværende sikkerhedsstruktur? Det vil sige, hvis man betragter venstre side, har man NATO, og man kan se NATO's udvidelse i hele denne historiske periode siden 1990'erne. I dag taler vi om Finland og Sverige, og nu skal Danmark stemme om, hvorvidt landet skal tilslutte sig en europæisk hær, en slags uafhængigt sikkerhedsorgan, men det er mere eller mindre også inden for samme struktur som NATO. Det er gruppepolitik, blokpolitik.

På højre side kan man se, at vi har andre typer af blokbaserede sikkerhedsstrukturer: Five Eyes [efterretningsalliancen bestående af Australien, Canada, New Zealand, Storbritannien og USA]. Inden for Five Eyes er der AUKUS med tre lande: Storbritannien, Australien og USA, som udgør en endnu mindre gruppe. Måske mener de, at Canada og New Zealand ikke er stærke nok til at modstå Kina. Måske har man ikke tillid til dem. Disse tre lande danner en endnu mindre kreds.

Så er der Quad: Indien, USA, Japan, Australien. Der er Indo-Pacific Security Dialogue. Biden var i Sydkorea for et par dage siden, og folk begynder at tale om, hvorvidt Sydkorea bør være en del af Quad-området.

Der er tale om multilaterale blokke, men der er også bilaterale blokke. Der er Japan-USA eller Sydkorea-USA. Der er også Australien-USA. Alle disse lande omgiver Kina og forsøger på en eller anden måde at holde Kina i skak.

Hovedproblemet ved denne type sikkerhedsstruktur er det vi kalder sikkerhedsdilemma-spiralen, hvilket betyder, at lande kan risikere at blive destruktive over for hinanden. Hvis land A reagerer på noget, vil land B styrke sin kapacitet til at modvirke land A. Så bliver land A bekræftet af land B's handling. Så er land A nødt til at investere yderligere i militære midler. Dette er en slags dilemma-spiral, som er meget destruktiv. De foregående talere har tidligere forklaret det.

Jeg er professor i internationale relationer, og mange i dette publikum forstår ideen om en international orden. Når vi taler om den internationale orden, starter vi med den Westfalske Fred, og Helga nævnte også den Westfalske Traktat fra 1648. Den Westfalske Konference eller "den Westfalske Orden" blev betragtet som den første internationale orden, en regelbaseret orden baseret på to hovedprincipper: staters suverænitet og territorial integritet.

Disse to hovedprincipper blev også indskrevet i FN's charter. Da USA eller de allierede lande, efter Anden Verdenskrig oprettede FN, sammen med Bretton Woods-systemet, indgik disse to grundprincipper i FN's charter.

Desværre følte de sig efter Den kolde Krig, hvor USA var førende i Vesten, meget begejstrede. De blev fuldstændig indlejret i denne triumf-mentalitet, og denne form for mentalitet blev teoretiseret eller begrebsmæssigt forestillet af Francis Fukuyama, den amerikanske politolog, som "historiens afslutning". Nu skulle Vesten bestemme. Der er ingen alternativer. Det liberale demokrati efter amerikansk forbillede og den liberale kapitalisme er den eneste vej. Derfor er USA og Vesten ligeglade med den Westfalske Orden. Den er ikke betydningsfuld. Vi ser, hvad der sker. Vi har bombningen af Jugoslavien eller Irak-krigen, farvede revolutioner: den orange revolution, tulipanrevolutionen, rosenrevolutionen, alle disse revolutioner. Hvor er de grundlæggende principper i den internationale orden: suverænitet og territorial integritet? Nej. Det er typiske interventionsbaserede revolutioner.

Nu undres jeg virkelig meget. Med hensyn til krigen i Ukraine taler alle europæiske lande, alle vestlige lande om suverænitet og territorial integritet. Jeg overvejer, hvad med disse revolutioner og interventionisme? Jeg erindrer, at under alle disse farverevolutioner var et af argumenterne, at hvis statsledere ikke er dygtige, hvis de ikke overholder vestlige standarder for demokrati og menneskerettigheder, så bør de afsættes. Det er den samme logik, som Putin måske har i tankerne, at hvis han føler, at Ukraine skaber et sikkerhedsdilemma for ham, så vil han fjerne det. Er dette en dobbeltmoral?

Nu bevæger vi os ind i den fremtidige verdensorden. Hvad vil verdensordenen udgøre? Jeg har den opfattelse, at der vil være tale om et system med flere ordener. Det er et af de projekter, jeg er involveret i, og vi har fået støtte til at

teoretisere om den fremtidige verdensorden, som vil være en multi-orden, ikke én verdensorden med forskellige poler, men en multi-orden, dvs. grupper af lande, der er allieret med én stor magt langs kulturelle, identitetsmæssige og historiske linjer. Er det den verden, som vi kommer til at se? Det aner jeg ikke.

Jeg er nødt til at understrege, hvad løsningen er fra Kinas perspektiv. Præsident Xi Jinping holdt en tale på Boao Forum for Asien den 27.-28. april, hvor han understregede et par nøglepunkter som led i sit globale sikkerhedsinitiativ. Han påpegede vigtigheden af fælles, omfattende, samarbejdsorienteret og bæredygtig sikkerhed, fordi en bredt baseret sikkerhed ikke er holdbar. Han påpegede også, at det blokbaserede NATO er et produkt af Den kolde Krig. Vi bør opgive Den kolde Krigs mentalitet. Vi bør modsætte os unilateralisme og gruppepolitik og arbejde for en fredelig løsning af kriser.

Vi bør afvise dobbeltmoralen. Jeg har netop påpeget dobbeltmoralen. Vi bør endvidere modsætte os unilaterale sanktioner. Dæmoniseringen af Rusland er et aspekt, og sanktionerne mod Rusland er et andet aspekt, fordi der ikke er nogen sanktioner, som er godkendt af FN. Det er EU's eller Vestens egne sanktioner. Kineserne og Xi Jinping gjorde desuden opmærksom på, at ikke-indblanding i interne anliggender er et af principperne. Jeg kan huske, at Jan Øberg talte om de fem principper for fredelig sameksistens, og dette er et af principperne.

Kina foreslog, at vi skal opbygge en afbalanceret, effektiv og bæredygtig sikkerhedsarkitektur.

Jan og Helga talte netop om udvikling, og at vi skal samarbejde om dette. Det kinesiske koncept er, hvis jeg forstår det korrekt, at der skal være en stærk sammenhæng mellem sikkerhed og udvikling. Sikkerhedskonceptet går i bund og grund ud på at hæve sig over en ensidig sikkerhed og søger

fælles sikkerhed, gennem gensidigt fordelagtigt samarbejde. Det er et begreb, der er etableret på grundlag af fælles interesser, og det er befordrende for sociale fremskridt.

Den kinesiske opfattelse er, at der ikke er nogen udvikling uden sikkerhed, og at der heller ikke er nogen sikkerhed uden udvikling. Det gælder begge veje. Kina ser økonomisk udveksling som en vigtig vej til samarbejde. Sikkerhed og udvikling hænger i det store og hele sammen. De kan ikke adskilles.

Hvis man ser på Kinas internationale forbindelser, er størstedelen af Kinas eksterne forbindelser, og de vigtigste karakteristika for Kinas eksterne forbindelser, økonomi og handel. Meget lidt er baseret på sikkerhedsspørgsmål. F.eks. Kinas "Ét bælte, én Vej" [Bælte- og Vej-Initiativet], som Helga nævnte. Hvis man ser på "Ét bælte, én Vej" i forhold til den USA-baserede Indo-Stillehavsstrategi, er den helt anderledes. Kinas Et bælte, en Vej fokuserer på transport, infrastruktur, handel, investeringer, energi osv. Hvorimod strategien for Indo-Stillehavsområdet, omfattende fire lande: Indien, USA, Japan og Australien, handler om sikkerhed, militær og forsvar. Biden har et topmøde i dag med ASEAN-lederne, og det er tydeligt, at ASEAN-lederne nægter at vælge side, fordi Kina er deres største økonomiske partner. Australien har fået en ny regering. Lad os vente og se, om Australien vil ændre de politiske holdninger.

Bælte og Vej fokuserer på sammenhængskraft. Jeg kan huske, at Jens Jørgen, Jan eller Helga talte om sammenhængskraft. Det er ekstremt vigtigt. I øjeblikket er Kina ved at bygge højhastighedstog i Sydøstasien, og måske vil det senere sprede sig yderligere. Nu har vi i Asien den største handelsblok, der hedder (RCEP). Hvis man ser på statistikkerne, kan man se, at det er den største økonomiske blok, hvilket betegner et frihandelsområde. Dette er Kinas ambitioner. Det er Kinas visioner og mål. Økonomisk udvikling, økonomisk forandring og handel.

I dag er resultatet meget tydeligt. Kina er den største økonomiske partner for 128 lande ud af 190 lande, ironisk nok inklusive vores allierede, inklusive USA's nære allierede, som er imod Kina. Hvis man ser på ASEAN, er Kina deres største økonomiske partner. Hvis man betragter Afrika, Latinamerika og selv EU i dag, er Kina EU's største handelspartner. Selv Quad, en slags sikkerhedsalliance mod Kina. Hvert land i Quad har Kina som sin største økonomiske partner. Dette er dilemmaet i dag. Så hvis man ønsker at tale om økonomisk afkobling? Jeg mener ikke, at det er så let.

Konklusionen er nu, at økonomisk udvikling og sikkerhed er sammenflettet og også indlejret i hinanden. Den eksisterende internationale arkitektur, sikkerhedsarkitekturen, lægger for stor vægt på den militære dimension. Medmindre verden prioriterer at afhjælpe den globale fattigdom og udvikling, kan sikkerhed på lang sigt forblive uløseligt.

Krigen i Ukraine skaber våbenudgifter i Europa og underminerer udviklingsbistanden til verdens fattigste lande. Nu er de europæiske lande begyndt at øge deres våbenudgifter og også øge udgifterne til flygtninge i Europa, hvilket indebærer, at de tilmed vil skære i bistanden til de fattigste lande. Se på USA's militærbudget – 813 milliarder i år under Biden-regeringen. USA's internationale bistand udgør kun 4 % af dets militærudgifter.

Jeg tror ikke, at verden vil blive fredelig uden økonomisk udvikling. Konklusionen er, at økonomisk udvikling langt hen ad vejen er den bedste form for konfliktforebyggelse og konfliktløsning. Jeg tror, at Kina kæmper for at få verden til at bevæge sig i retning af denne opfattelse.

Jeg ved, at Kina ikke er perfekt. Der er en række problemer, en del fejl, en del svagheder, som vi kan diskutere. Men jeg anser den overordnede retning, som Kina kæmper for, for at være optimal og befordrende for verdensfreden.

Tak, fordi I lyttede med.

Fire internationale topmøder i juni

Den 26. juni 2022 (EIRNS)-Der afholdes fire store internationale topmøder i den sidste uge af juni, som i høj grad opsummerer de udfordringer, som planeten står over for i øjeblikket. BRIKS-topmødet, som Kina var vært for, sluttede den 24. juni og præsenterede et perspektiv på fremtiden – en fremtid baseret på udvikling og samarbejde for at løse de alvorlige økonomiske og strategiske kriser, som menneskeheden står over for. Det blev efterfulgt af EU-topmødet, derefter det igangværende G7-topmøde i Tyskland og endelig NATO-mødet, der er planlagt til den 28.-30. juni i Madrid – disse tre er alle opsatte på at videreføre et bankerot og konfliktskabende system, med centrum i City of London og Wall Street.

En leder i den 24. juni-udgave af Kinas Global Times beskrev essensen af problemet: ”Vi kan se to særskilte forslag til global styring ... og menneskehedens fremtidige skæbne afhænger i høj grad af resultatet af dette historiske kapløb.... Verden er endnu en gang kommet til en skillevej. Fred eller krig? Udvikling eller tilbagegang? Åbning eller lukning? Samarbejde eller konfrontation?”

(<https://www.globaltimes.cn/page/202206/1268977.shtml>)

Lyndon LaRouche forudså ikke blot dette for årtier siden, men kom samtidig med de politiske løsninger, som stadig er tvingende påkrævet. I sin artikel af 26. maj 2006 ”The Governments Are Collapsing: The Cities of the Plain”, udtalte LaRouche ligeud:

“Den nuværende økonomiske form som følge af dette fremadstormende sammenbrud af systemet, opstod ikke inden for realøkonomien: den fysiske økonomi, til forskel fra det rent pengepolitiske system. Krisen kunne stoppes ved at sætte kilden til problemet, det nuværende monetære-finansielle verdenssystem, under konkursbehandling, hvis dette blev gjort i fællesskab af et relevant hold af samarbejdende nationale regeringer. Under de nuværende omstændigheder er pengepolitikernes valgmuligheder, løse penge eller stramme penge, former for politisk onani, ligesom fåreagtige, messende rituelle henvisninger til ”udbud og efterspørgsel”. For dem, der tror på en realøkonomi, dvs. en fysisk økonomi, snarere end at være en del af den fraktion, der er med i noget pengepolitisk pladder, er løsningen på krisen det samme princip, som er udtrykt i de foranstaltninger, der med succes blev truffet af USA’s præsident Franklin Roosevelt.... Lidenskaben for at få opfyldt målet for ens øjeblikkelige begær uden at betale for det, er blevet den fremherskende form for spidsfindighedens herredømme i vores nyere tid.” (https://larouchepub.com/lar/2006/3321cities_of_plain.html)

Oberst Richard Black: ”USA fører verden ud i atomkrig”.

Interviewet er udgivet af Schiller Institute d. 26. april 2022 på denne video.

Interviewet er oversat til dansk af Jens Kristian Bech Pedersen og udgivet i NewSpeek den 15. juni 2022. Det kan læses i engelsk transskription på dette link.

MB: Goddag. Jeg hedder Mike Billington (MB) fra Executive Intelligence Review og Schiller Institute.

I dag sidder jeg her sammen med oberst og senator Richard Black (**Oberst RB**), der har gjort tjeneste i 31 år i det amerikanske Marinekorps og i den amerikanske hær. Og som derefter har siddet i Virginia House of Delegates fra 1998 til 2006, og i staten Virginia Senate fra 2012 til 2020. Oberst Black vil få lejlighed til i løbet af interviewet selv at beskrive sin militære tjeneste.

Så velkommen til oberst Black.

Vi har USA, UK og NATO, som protesterer mod Rusland i den krig, der foregår i Ukraine, og vi har den økonomiske krig, der bliver ført direkte imod Rusland; og dette bliver ledsaget af en informationskrig, der har til formål at dæmonisere Rusland og særligt præsident Vladimir Putin.

Et ofte gentaget billede er, at de russiske militære styrker udfører grusomme aktioner med mord på civile, ødelæggelse af beboelsesområder – og ofte henviser man til de russiske militære operationer i Syrien (*OA: fra 2015 og fremefter*), og påstår, at de har gjort de samme ting i Syrien, og især imod Aleppo. Disse skulle være formodede eksempler på deres krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden.

Oberst Black, du har været en førende international talmand, der gennem mange år har afsløret løgnene om, hvad der foregik i Syrien og under krigen mod Syrien. Så lad mig for det første spørge: Hvordan og hvorfor blev Rusland involveret militært i Syrien? Og hvordan står dette i kontrast til USA's og NATO's formodede retfærdiggørelse af deres militære intervention i Syrien?

Forskellen på USA's og Ruslands krigsførelse i Syrien

Oberst RB: Ja, lad mig begynde med at gøre vore lyttere opmærksom på, at jeg er meget patriotisk. Jeg meldte mig frivilligt til Marinekorpset. Og jeg meldte som frivillig til at deltage i Vietnam-krigen, hvor jeg kæmpede sammen med Marinekorpset i de blodigste kampe under hele krigen; som

helikopterpilot gennemførte jeg 269 kamppmissioner med min helikopter. Min helikopter blev under fire af missionerne ramt af luftværnsild. Jeg kæmpede derefter i Vietnam som infanterisoldat i Første Marine Division. Og under én de halvfjerdens kamppatrulje-opgaver, som jeg deltog i, blev begge mine radiomænd dræbt, og jeg selv blev såret, mens vi med et modangreb forsøgte at redde en marineenhed, der var blevet omringet i en fremskudt stilling.

Så jeg er meget pro-amerikansk. Jeg var faktisk selv en del af NATO, og jeg var rede til at dø i Tyskland for at forsvare det land mod et angreb fra Sovjetunionen.

Men jeg føler ikke, at – – – hvad jeg vil sige er, at Rusland er overhovedet ikke Sovjetunionen. Folk forstår ikke dette, for medierne har ikke gjort det klart. Men Rusland er ikke en kommunistisk stat; Sovjetunionen var derimod en kommunistisk stat.

Aleppo

Altså, der er især én påstand, som jeg har hørt, og som specielt har irriteret mig, måske på grund af mine erfaringer i Syrien. Forstår du, jeg har været i byen Aleppo. Aleppo er den største by i Syrien; eller det har den i det mindste været, før krigen begyndte. Der blev udkæmpet et enormt militært slag i og omkring Aleppo. Nogle kalder det den syriske krigs "Slaget om Stalingrad"; og det er ikke en dårlig sammenligning. Det var en frygtelig og voldsom kamp, som fandt sted fra 2012 til 2016. Under al form for kamp i by er enhver militær styrke tvunget til at ødelægge bygninger. Bygninger bliver sprængt i stumper og stykker i et uhyre massivt omfang; og dette sker hele tiden, mens kampene kæmpes, og også når de genoptages efter en kamppause.

Forstår du, jeg har bevæget mig gennem Aleppos gader, mens der stadig foregik kampe omkring mig. Jeg har stået og kigget ud igennem de revner, der var imellem sandsækkene, over imod de områder, der var behersket af fjenden. Jeg har stået oppe på

de kampvogne, der var blevet skudt itu, og har oplevet den slags ting.

Hvad jeg ved, og som jeg kan fortælle om Aleppo, er, at Rusland havde en ejendommelig modvilje mod at blive inddraget i krigen i Syrien. Krigen begyndte i 2011, da USA foretog en operativ indsættelse af strategiske efterretningsenheder, og begyndte at koordinere med Al Queda og andre terrorgrupper. Vi havde også været stabile støtter af Al Queda i lang tid, før krigen formelt begyndte. Vi støtter tilmed Al Queda i dag, hvor de er blevet trængt sammen i Idlib-provinsen (*OA: i det nordvestlige syrien*).

CIA har sendt forsyninger til dem under den hemmelige operation Timber Sycamore; vi har givet dem alle de panserværnsvåben og luftværnsmissiler, som de har. Vi har altid brugt Al Queda som stedfortræder-enhed (*OA: proxy-enhed*) for vore landstyrker. Al Queda har sammen med ISIS udført kampmissioner for USA, og har gjort det sammen med et stort antal tilknyttede organisationer, der på en måde indbyrdes udveksler kampstyrker med hinanden. Vi har Den Frie Syriske Hær (*OA: oprørshæren i Syrien*) og dens soldater, der bevæger sig uhindret og vedvarende fra ISIS til Al Queda og videre til Den Frie Syriske Hær.

Vores mål var at styre Syriens lovlige regering

Det var altså os, der startede denne krig. Men USA har en strategisk politik, der går ud på at anvende stedfortræder-enheder, når der skal føres krig. Vores mål var at styre Syriens lovlige regering. For at opnå dette brugte vi stedfortræder-soldater, der var de mest voldelige af alle terrorister.

Noget ganske lignende sker for øjeblikket i Ukraine. Men lad os vende tilbage til Aleppo. Med den syriske hær, der kæmpede sammen med Hizbollah, som var meget effektiv, og nogle styrker, der var blevet organiseret af Iran, så var Syrien virkelig noget af en indviklet forestilling, der skulle styres

af de syriske generaler. De havde udkæmpet denne voldsomme bykamp, en meget brutal og morderisk kamp; og de havde kæmpet den i fire år, førend Rusland overhovedet gik ind i krigen. Så efter fire års kampe var Aleppo præget af enorme ødelæggelser.

På dette tidspunkt fik Rusland en opfordring fra Syriens lovlige regering til at gå ind i krigen. Men i modsætning til de oplysninger, vi fik fra mange af medierne, gik de ikke ind i krigen med landstyrker. Jo, de havde nogle få landbaserede enheder; de havde enheder fra militærpolitiet, nogle få artillerienheder, nogle få specialoperationsenheder og en del militærrådgivere og den slags. Men de gik ikke ind med nogen betydelig landstyrke.

Derimod var der en meget betydelig og effektiv luftstyrke, som støttede det syriske luftvåben. Men det var i virkeligheden først i krigens sidste år under slaget om Aleppo, i krigens sidste år, at russerne gik ind i krigen. Deres luftvåben var meget effektiv, og det på et tidspunkt, hvor de syriske styrker havde opnået en ganske betydelig nedslidning af terrorenhederne. De russiske styrker var derfor i stand til at afgøre udfaldet af krigen. Aleppo blev dermed den afgørende sejr under hele den syriske krig.

Men at lægge skylden på russerne for den massive ødelæggelse, der foregik i Aleppo, er ganske bizart; for russerne var der slet ikke, var slet ikke til stede, da dette skete. Dette er simpelthen blot en del af den propaganda-fortælling, som har været ganske effektiv i Vesten. En fortælling, der er gået ud på at dæmonisere Rusland, og at fremsætte påstande uden substans og hold i virkeligheden. Men folk husker ikke de historiske kendsgerninger omkring disse ting, som er ret komplekse. Så nej, Rusland var ikke i nogen henseende ansvarlige for den massive ødelæggelse af byen Aleppo.

MB: Hvordan vil du sammenligne de krigsmetoder, som Rusland har brugt, i modsætning til de metoder, der er anvendt af USA

og dets allierede i Syrien?

USA's terrorprægede militærstrategi under krigen i Syrien

Oberst RB: Ja, først og fremmest er det amerikanske engagement, USA's krig imod Syrien, en aggressionskrig. Vi indsatte vort strategiske efterretningsvæsens yderst hemmelige operationsenheder fra CIA's center for specialaktiviteter; det er en slags James Bond-fyre fra CIA. De er totalt machiavellistiske; de vil gøre hvad som helst; der gælder ingen grænser for disse fyre. Dem sendte vi ind i Syrien. Og det var os, der startede krigen i Syrien. Der var slet ikke krig, før vi sendte CIA ind for at koordinere med Al Queda-elementer.

Så vi startede krigen.

Og vi var ikke blevet inviteret til Syrien. I Syrien havde USA i realiteten overtaget to større områder, hvoraf det ene var et ret stort område. Floden Eufrat afgrænser omkring en tredjedel af den nordlige del af Syrien. USA invaderede dette område; vi indsatte faktisk landtropper i området, hvilket var illegalt i forhold til enhver gældende international lov. Det var rent ud sagt en erobring.

Dette var tilmed noget, der blev omtalt af John Kerry, som dengang var udenrigsminister. Han var frustreret over de enorme sejre, som Syriens væbnede styrker vandt over Al Queda og ISIS; og han udtalte, at "vi må efter al sandsynlighed gå over til plan B."

Han offentliggjorde ikke, hvad plan B gik ud på, men det afsløredes over tid. Plan B var den amerikanske erobring af dette nordlige område af Syrien. Betydningen af erobringens af dette område af Syrien er, at det er brødkurven for hele det syriske folk. Det er dér, der avles hvede. Syrien havde faktisk et overskud af hvede, og folk fik en god ernæring i Syrien før krigen. Men vi havde til hensigt at fjerne hveden for at fremkalde hungersnød i det syriske folk.

Det andet, vi var i stand til, var at overtage hovedparten af de nationale olie- og gasfelter; de fandtes også i dette nordlige område af Syrien på den anden side af floden Eufrat. Og ideen var, at ved at stjæle olien og gassen ville vi blive i stand til at nedlukke transportsystemet. Og samtidig ville vi blive i stand til i de syriske vinterperioder at lade den syriske befolkning fryse ihjel.

Disse mennesker levede i mange tilfælde i de rene ruindynger i de områder, hvor terrorist-hærene havde gennemført deres angreb med motoriserede divisioner, fuldstændigt havde ødelagt byerne, og overladt menneskene til at overleve i små lommer af ruindynger. Vi ønskede at udsulte menneskene og lade den syriske befolkning fryse ihjel. Dette var plan B.

Beslaglæggelsessanktioner

Men nu er sagen, at vi på et tidspunkt blev frustrerede. Hvorfor er syrerne, dvs. de bevæbnede syrere i dette meget lille land, på én eller anden måde så ukuelige? De kæmper imod to tredjedele af verdens samlede militære og industrielle styrke. Hvordan er det overhovedet muligt for et land med 23 millioner mennesker at modstå en sådan styrke i mere end et årti? Så vi besluttede, at vi måtte gøre til barskere handlinger; ellers ville vi totalt miste Syrien. Derfor indførte Kongressen beslaglæggelsessanktioner (*OA: USA Freeze and Seize Operations*). Disse beslaglæggelsessanktioner var de mest brutale sanktioner, der nogensinde er pålagt et land.

Jeg vil sige, at ikke engang under Anden Verdenskrig var nogen sanktioner så strenge, som disse sanktioner imod Syrien. Vi var i krig mod Syrien. Vi gennemførte en flådeblokade mod landet. Vi devaluerede deres valuta gennem det internationale Swift-betalingssystem; og gjorde det dermed umuligt for dem at købe medicin eller lægebehandling. Så vi oplevede fx syriske kvinder, der udviklede brystkræft, sådan som vi også oplever det her i vores eget land. Men i modsætning til vores eget land, hvor brystkræft er blevet forholdsvis let at behandle, lukkede vi af for forsyningerne af medicin. Syriens kvinder ville så

dø af brystkræft, når de ikke kunne opnå den medicinske behandling, fordi vi ved hjælp af Swift-systemet havde smadret deres valuta.

En af de sidste ting, vi gjorde – og beviserne på det er meget vagt – men der var en meget mystisk eksplosion i en libanesisk havneby (OA: 4. august 2020). Det var en kolossal eksplosion, hvor en skibssladning af ammoniumnitrat-gødning sprang i luften. Eksplosionen dræbte hundredvis af libanesere, sårede flere tusinde mennesker, knuste Libanons økonomi og vigtigst af alt ødelagde det Libanons banksystem, der var et af de få livliner, som Syrien havde tilbage. Jeg mener ikke, at denne eksplosion var et rent uheld; jeg mener, at den var planlagt og organiseret; og jeg har mistanke om, at CIA havde kendskab til, hvilket land der udførte denne handling for at ødelægge havnen i Beirut.

Men hele vejen igennem alt dette ser man den machiavellistiske tilgang, hvor vi anvender ubegrænsede magtmidler og grænseløs vold. Og på samme tid kontrollerer vi de globale medier i en sådan udstrækning, at vi udrydder al diskussion om, hvad der virkelig foregår. Manden og kvinden på gaden tror, at alt er fint, og at alt sker af altruistiske årsager. Men sådan er det ikke.

MB: Under en del af din militære tjeneste var du auditør, og du var i en periode chef for Hærrens Kriminalafdeling (OA: dansk Auditørkorpset) i Pentagon. Hvad mener du ud fra denne funktion og ud fra den internationale og militære lovgivning om den måde, som disse beslaglæggelsessanktioner blev udført på?

USA's støtte til ISIS og Al Queda i Syrien

Oberst RB: Jeg gjorde ikke tjeneste med ekspertise i international lov. Jeg var ekspert i militær kriminalitet. Men jeg vil sige, at det at føre krig mod en civilbefolkning er en meget alvorlig forbrydelse inden for lovbestemmelserne om krigsførelse. Én af de ting, vi gjorde, da vi allierede os med

Al Queda, og nu og da også med ISIS, ja, vi bekæmpede jo ISIS på en meget voldsom måde, men vi gjorde samtidig det, at vi anvendte dem imod den syriske regering. Vi har altid arbejdet sammen med terroristerne; de var kernen i vores krigsførelse. Det var én af de politiske mål, som vi fulgte.

Inden for den ekstreme version af islam, wahabismen, var der den opfattelse, at man ejer den kvinde, som man i krig erobrer med sin stærke højre hånd. Denne opfattelse daterer sig tilbage til det syvende århundrede. Så vi fremmede denne bevægelse, der støttes af terrorister fra hundreder af lande; de kom til Syrien; de tilsluttede sig ISIS, de tilsluttede sig Al Queda og Den Frie Syriske Hær, alle disse forskellige grupper.

Og én af de ting, som de vidste, da de ankom, var, at de efter loven var berettigede til at myrde ægtemændene – jeg taler ikke om militærfolk, jeg taler om civile mennesker – de havde lov til at myrde ægtemændene, slå dem ihjel og havde derefter lov til tage deres kvinder i besiddelse og eje dem og deres børn. Og de gjorde dette i et enormt omfang. Så det var et voldtægtsfelttog, der fandt sted; et organiseret felttog med henblik på voldtægt over hele landet Syrien.

Der opstod faktisk slavemarkeder i nogle af de områder, hvor disse oprørere befandt sig. De havde prislister over de forskellige kvinder, og ret interessant lå de højeste priser på de yngste børn. Der var nemlig et stort antal pædofile, og disse pædofile ønskede at eje små børn. For ifølge de love, der gjaldt for dem, havde de tilladelse til at voldtage disse børn igen og igen. De havde tilladelse til at voldtage de kvinder, som de havde stjålet fra de dræbte soldater eller de dræbte civile; og tilladelse til eje, købe og sælge dem imellem hinanden.

Dette foregik, ja, jeg siger ikke, at CIA skabte denne politik; men CIA forstod, at dette var en udbredt fremgangsmåde, og de lod det foregå, de kritiserede det aldrig

på nogen måde.

Dette var meget frygteligt. Jeg talte med præsident Assad (*OA: i Syrien*) i 2016. Jeg havde dengang besøgt nogle af kampzonerne i hovedstaden, og jeg mødte så præsidenten, og han fortalte mig, at de på dette tidspunkt i parlamentet arbejdede med at få vedtaget en ændring af lovgivningen om statsborgerskab. De havde altid fulgt de islamiske love, som sagde, at et barns statsborgerskab bestemtes af faderens statsborgerskab. Men der var mange, titusinder, hundredtusinder af syriske kvinder, der var blevet gjort gravide af disse terrorister, som var hentet ind i Syrien. Det var derfor nødvendigt at ændre lovgivningen, så børnene fik syrisk statsborgerskab, og ikke skulle sendes tilbage til deres ISIS-far i Saudi-Arabien eller Tunesien. De kunne holdes tilbage i Syrien. Jeg kontrollerede det senere, og denne lov blev virkelig vedtaget og sat i kraft.

Men det viser blot den anden side af grusomheden. Når vi kæmper disse krige, lægger vi ingen begrænsninger på de grusomheder og på den umenneskelighed, som vi er rede til at påføre mennesker. Vi lægger dermed så store lidelser på dem, at det på én eller anden måde vil ende op med at regeringen styrtes. Og ende med, at vi måske tager deres olie, tager deres ressourcer.

MB: Hvilket klart er den politik, der også følges af den siddende amerikanske regering mod Rusland i dag.

USA's udvidelse af det amerikanske imperium og klapjagt på Rusland

Oberst RB: Ja, ja. Rusland er måske velsignet med flere naturlige ressourcer end noget andet land på jorden. De er en meget stor producent af korn, olie, aluminium, gødningsstoffer; af et umådeligt stort antal stoffer, som udgør sammenhængen i hele den globale økonomi. Og der er uden tvivl folk, der ser på dette og tænker: Forstår du, hvis vi på én eller måde kan opsplitte selve Rusland, vil der blive skabt

formuer og billionærer i dusinvis. Og det har en vis attraktion. Vi har bestemt set, at noget af dette allerede har fundet sted på den måde, at udenlandske interesser har overtaget Ukraine og har tilegnet sig deres enorme ressourcer.

Men vi begyndte en klapjagt på Rusland, næsten straks efter at Sovjetunionen gik i opløsning i 1991. Sovjetunionen opløste sig selv; Warszawa-pagten opløste sig selv. Og ulykkeligvis var én af historiens store tragedier, at vi fejlede ved ikke at opløse NATO. NATOs eneste formål var at forsvare os mod Sovjetunionen; Sovjetunionen eksisterede så ikke længere. NATO stod dengang frontalt over for Warszawa-pagten, og så var Warszawa-pagten forsvundet, den eksisterede ikke længere. Der var ikke længere noget formål i, at NATO fortsat skulle eksistere; men vi bevarede NATO. Og NATO kunne ikke eksistere, medmindre den havde en fjende.

Rusland var desperat efter at blive en del af Vesten. Jeg mødtes med direktøren for Gazprom, den største virksomhed i Rusland; det var kort tid efter Sovjetunionens undergang (*OA: år 1991*). Han beskrev for mig, hvordan de kæmpede for at give deres medier en lige så stor frihed, som de havde i Vesten. Og de opfattede os som meget mere frie og åbne, end vi var. Og han sagde, forstår du, vi har et problem; for vi har dette oprør i Tjetjenien, som er en del af Rusland. Og han fortalte, at de tjetjenske oprørere sendte videoer til russisk tv, og de viser så disse oprørsvideoer på russisk tv, fordi det nu engang er sådan, ytringsfriheden virker. Jeg sagde: Hvad for noget? Holder du mig for nar? Offentliggør I de fjendtlige propagandafilme? Ja, svarede han; er det ikke sådan, I gør i USA? Nej, sagde jeg, under Anden Verdenskrig fik vi fat på direktøren for Associated Press (*OA: stort nyhedsbureau*); ham satte vi i spidsen for krigstidens censuraktiviteter. Og der blev sat meget stramme rammer.

Men dette er blot et enkelt eksempel på, hvordan russerne kæmpede med problemerne. De gik fra at være et officielt

ateistisk land til at blive netop den mest kristne større nation i Europa. Og det i høj grad. Ikke blot var befolkningen den mest kristne ud af alle større lande i Europa, men selv regeringen var en stor støtte for kirken, en stor støtte af den kristne tro.

De ændrede deres forfatning for at slå fast, at ægteskab var en forening mellem én mand og én kvinde. Og de blev meget restriktive omkring den praktiske mulighed for abort. De satte en stopper for oversøiske adoptioner, hvor nogle mennesker rejste til Rusland for at adoptere små drenge til brug for uetiske formål. Så Rusland er blevet en totalt anderledes kultur.

Under alle omstændigheder har USA denne mangeårige strategi, denne politisk-militære strategi, der går ud på at udvide vort imperium. Vi gjorde det i Mellemøsten, hvor vi forsøgte at skabe et stort neokolonialistisk imperium. Det endte med at hænge i laser. Befolkningerne ønskede det ikke. Og det synes, som om det er dømt til på et tidspunkt at blive udslettet – men det vil måske bestå i de næste hundrede år. Men i hvert fald er vi klar til at gøre noget lignende, efterhånden som vi bevæger os videre mod øst, faktisk op til den russiske grænse.

MB: Så USA's og Storbritanniens holdning til krigen i Ukraine har i løbet af disse få uger ændret sig fra ikke blot at støtte krigen, men at opnå sejr for enhver pris. Dette har udenrigsminister Austin og flere andre erklæret. Og de pumper enorme mængder af ikke blot defensivt, men også offensivt militært våbenmateriel ind til Kiev-regimet. Hvad vil konsekvenserne være af en sådan politik, sådan som du ser det?

Ukrainerne som USA's stedfortrædere i den krig, som USA ønsker i Ukraine

Oberst RB: Jeg tror, at dette helt sikkert vil medføre ét ting, nemlig at et kolossalt antal ukrainske soldater vil dø til ingen verdens nytte. En masse russiske soldater vil dø til ingen verdens nytte. De er unge mennesker. Du ved, unge

mennesker drager afsted i krig. Jeg selv drog afsted i krig som et ungt menneske. Man tror, at alt, hvad dit land foretager sig, om det er rigtigt eller forkert, at alt, hvad dit land foretager sig, er helt fint. Det knuser mit hjerte, når jeg ser ansigterne på unge russiske drenge, der er blevet skudt ned – i nogle tilfælde på en meget kriminel måde af ukrainske styrker. Og på samme måde ser jeg også ukrainske unge mænd, som er blevet slagtet på slagmarken.

Vi er ligeglade! USA og NATO, vi bekymrer os ikke for, hvor mange ukrainere der dør. Vi bekymrer os ikke for de civile, ikke for kvinder, ikke for børn, ikke for soldater. Vi er ligeglade. Det er ligesom blevet en stor fodboldkamp. Forstår du, vi har vort hold. De har deres hold, hurra, hurra. Vi ønsker at opnå den største målscore og gøre den større og større. Og, forstår du, vi er ligeglade med, hvor mange af vores spillere der bliver krøblinge på kamppladsen, bare vi vinder.

Nu er vi i gang med at overføre groteske mængder af våben. Og det har bevirket aktiestigninger hos Raytheon, der producerer missiler, og hos Northrop Gumman, der producerer fly og missiler. Alle disse militærindustrier er blevet ganske kolossal pumpt op økonomisk ved hjælp af skatte-dollars. Jeg tror ikke, at det i sidste instans vil komme til at ændre på resultatet. Jeg tror, at Rusland vil få overtaget. Ukrainerne står i en meget vanskelig strategisk situation i øst.

Men hvis man ser på den måde, dette har udviklet sig på, anstrengte præsident Putin sig ganske kraftigt for at standse kurser mod krig i december 2021. Han gik så langt, at han over for NATO lagde skriftlige forslag på bordet, fredsforslag, der skulle afdramatisere hele situationen. For på dette tidspunkt var Ukraine i gang med at opmarchere sine militære styrker for at angribe Donbas. Så Putin forsøgte at standse dette. Han ønskede ikke krig. Og NATO gik fejl af det hele, man afviste Putins forslag, tog det aldrig seriøst og gik aldrig ind i seriøse forhandlinger.

Putin kunne se, at bevæbnede ukrainere med våben til at dræbe russiske styrker praktisk talt stod på grænsen til Rusland. På dette tidspunkt besluttede han at slå først. Man kunne tydeligt se, at dette ikke var noget forberedt og planlagt angreb. Dette var ikke et angreb lige som Hitlers angreb på Polen (OA: i 1939), hvor man som tommelfingerregel skal have en overlegenhed i styrkeforholdet på 3:1, når man angriber. Man skal opmarchere tre gange så mange kampvogne, artilleripjecer, fly og soldater som den modsatte part. Da Rusland invaderede, var det faktisk sådan, at de gik ind med, hvad de havde, og hvad de kunne skrabe sammen med kort varsel. Og de var i undertal over for ukrainerne. De ukrainske styrker bestod af ca. 250.000 mand. Russerne havde måske 160.000. Så i stedet for at have tre gange så mange styrker, havde russerne faktisk færre tropper end ukrainerne. Men russerne var tvunget til at angribe for at forsøge at forebygge den krig, der var ved at tordne sig op, og hvor ukrainerne havde opmarcheret deres store styrker imod Donbas.

Det er sådan, at Donbas ligger lige op til den russiske grænse. I Ukraine er det netop det område, som ikke ville støtte den revolutionsregering, der gennemførte kuppet i 2014, og som styrtede Ukraines regering. Dette område nægtede at underlægge sig den nye revolutionsregering i Ukraine. Dette område med den russiske befolkning erklærede sig derfor selvstændigt. Og Ukraine havde opmarcheret deres enorme hærstyrker for at angribe Donbas. Rusland var følgelig nødt til at invadere for at forebygge det angreb, som Ukraine havde planlagt. Og man kan se, at Rusland håbede meget på, at de ville være i stand til at gennemføre denne specialoperation uden at de derved påførte ukrainerne urimelige tab; for de betragter, eller de betragtede i det mindste dengang ukrainerne som slaviske brødre, som de ønskede at have gode relationer til.

Men der findes et berømt foto med en russisk kampvogn, som var blevet standset af en folkemængde på omkring 40 civile

mennesker. Disse mennesker var bare gået ud for at blokere vejen, og kampvognen standsede. Jeg kan bare fortælle dig, at i Vietnam, hvis vi havde oplevet en flok mennesker, der stod i vejen for en amerikansk kampvogn, der skulle forbi på vejen, så ville denne kampvogn aldrig have sagnet farten; ikke det mindste! Den ville ikke engang have brugt dythornet, den ville ikke have gjort noget som helst; ville ikke engang have affyret advarselskud. Den ville bare fortsætte. Og jeg tror, at dette er meget typisk – jeg kritiserer ikke amerikanerne. Jeg var der selv og jeg deltog selv i kampene, og jeg ville sandsynligvis selv have fortsat med kampvognen og være brasket igennem.

Men hvad jeg siger, er, at de russiske regler for magtanvendelse (*OA: obersten bruger det militære udtryk 'rules of engagement'*) var meget, meget forsigtige. De ønskede ikke at skabe stærkt had og fjendskab. Russerne invaderede ikke, for at – – – de bombede ikke el- og energisystemerne, mediesystemerne, drikkevandssystemet, broer og så videre. De forsøgte at skåne Ukraines infrastruktur, fordi de ønskede Ukraine tilbage til normale forhold. De ønskede dette overstået, og komme tilbage til dagligdagen. Men det lykkedes ikke. Ukrainerne ydede uventet hård modstand. De ukrainske soldater kæmpede med stor, stor tapperhed, stort mod. Så, derfor – – -. Nu er det hele kørt op i en spids, og det er blevet meget mere alvorligt.

Men det er overraskende at betragte situationen og se, hvordan Rusland har luftoverlegenhed. De har ikke ødelagt jernbanesystemerne; de har ikke ødelagt energiproduktionen. Der er så mange ting, de ikke har ødelagt. De har aldrig bombet bygningerne i centrum af Kiev, Ukraines hovedstad. De har ikke bombet parlamentsbygningen. De har været utroligt tilbageholdende med disse ting, idet de har håbet imod håb, at der kunne opnås fred.

Men jeg tror ikke – – jeg tror ikke, at Ukraine har noget som helst at gøre med beslutningen om fred eller krig. Jeg

tror, at beslutningen om fred eller krig bliver taget i Washington DC. Så længe vi ønsker denne krig fortsat, vil vi fortsætte denne krig; og vi vil bruge ukrainere som stedfortrædere, og vi vil kæmpe til den sidste døde ukrainer.

MB: Hvordan kunne du forestille dig, at en mulig krig mellem USA og Rusland ville bryde ud? Og hvordan ville det være?

Vestens konstante krigseskalation i Ukraine og dumdristige kurs mod en atomkrig

Oberst RB: Hvis vi går tilbage til Første Verdenskrig, ved vi jo, at denne krig startede i 1914 med snigmordet på ørkehertugen af Østrig-Ungarn. Han og hans hustru blev dræbt. Drabet på disse to mennesker fremkaldte en dominoeffekt af alle disse alliancer, af vrede og mediehysteri. Og førend det hele var forbi, var 14 millioner – mener jeg, det var – mennesker blevet slået ihjel. Det er altid vanskeligt at finde de rigtige tal, men i hvert fald, det var et enormt antal millioner af mennesker, der døde på grund af dette.

Vi bliver nødt til at være meget bevidste om risikoen ved at lege disse tag-fat-lege. Fx så vi, at de tyrkiske medier offentliggjorde en artikel, der blot fortalte, at der ved Mariupol var iværksat en stor belejring, som russerne endte med at vinde. Det eneste område, som russerne ikke havde erobret, var det velkendte stålværk.

Der er (*OA: indtil medio maj 2022*) en masse ukrainske soldater, der er omringet derinde. Og nu er det kommet for dagen, at der tilsyneladende er halvtreds franske officerer, der også er spærret inde i dette stålværk sammen med ukrainerne. De franske soldater har deltaget i kampene, og har styret slagets gang. Og dette har været holdt skjult, ultra-hemmeligt, på grund af det franske præsidentvalg, der netop var i gang. Hvis det franske folk havde vidst, at der var et stort antal franske officerer spærret inde, og som sandsynligvis ville dø inde på dette stålværk, så ville det franske valg have fået et andet udfald: Marine Le Pen ville

have vundet. Derfor var det meget vigtigt for hele den dybe stat, at det ikke blev afsløret for offentligheden, at de franske officerer var til stede på stålværket.

Vi ved, at der er NATO-officerer til stede i Ukraine som rådgivere i landoperationerne og så videre. Vi løber den risiko. Men nu er det mit gæt – og dette er et gæt, for jeg kan tage fejl – men flagskibet for den russiske flåde i Sortehavet, skibet *Moskva*, blev sænket efter at være blevet ramt af sø-missiler. Mit gæt er, at disse missiler, ja, jeg mener, at der er stor sandsynlighed for, at disse missiler blev affyret af franskmænd. Jeg kan selvfølgelig tage fejl, men disse missiler er så ultrasensitive og så farlige for vores skibe, at jeg ikke tror på, at NATO ville betro disse missiler til ukrainerne eller til nogen som helst andre. Jeg tror, at de nødvendigvis må fastholdes under NATO's kontrol og kun anvendes i NATO operationer. Jeg mener derfor, at det er sandsynligt, at det var NATO-styrker, der faktisk sænkede *Moskva*.

Man kan se, at vi gennemfører disse ubesindige aktioner; og vi øger indsatsen hver eneste gang – jeg tilhører tilfældigvis det Republikanske Parti – men vi har i USA's senat to republikanske medlemmer, der har sagt, at "tja, vi bliver måske nødt til at bruge nukleare våben mod Rusland." Det er vanvittigt. Jeg mener, at det er vigtigt, at folk begynder at diskutere, hvad en atomkrig vil komme til at betyde.

Men nu må man forstå, hvordan det er, vi amerikanere tænker: "Orh, vi er store, vi er barske og vi har alt dette materiel." Rusland er stort set sammenligneligt med USA hvad angår atomvåben. De har supersoniske missiler; det har vi ikke. Disse missiler kan virkelig undgå at blive opdaget i tide; og de kan affyres fra Rusland og nå San Francisco, Los Angeles, Chicago, Detroit, Baltimore, Washington D.C. og New York City.

Hvis man blot tænker på Virginia, hvor jeg tilfældigvis bor, og der opstod en atomkrig – – – og husk på, at russerne også

har en meget stor og effektiv flåde af atomubåde, der ligger lige uden for USA's kyst. Disse ubåde medfører et stort antal missiler med atomsprænghoveder, og de er i stand til at undvige alle vores forsvarssystemer. Så i Virginia, hvis vi bare ser på denne stat, hele den nordlige del af Virginia ville i bund og grund blive udslettet. Der ville næppe være noget menneskeligt liv tilbage i amterne Loudoun, Prince William, Fairfax, Arlington, Alexandria. Pentagon ligger i amtet Arlington: Pentagon ville simpelthen være gjort til en glødende masse af smeltet sand. Der ville ikke være noget liv tilbage. Og der ville heller ikke være levende mennesker i miles omkreds. Lige på den anden side af Potomac-floden ligger nationens hovedstad; der ville ikke være noget liv tilbage i nationens hovedstad. Bygningen Capitol vil være forsvundet for stedse. Alle monumenterne, alle disse glorværdige genstande – intet ville være tilbage.

Hvis vi ser på Virginias kyst, har vi Norfolk Flådebase og vi har Port of Norfolk. Vi har her den største ophobning af flådemagt på jordens overflade. Det er her, vi har anbragt alle vores hangarskibe, vores atomubåde, alle disse ting. Der ville ikke være noget som helst, der overlever. Der ville *intet være tilbage* af alle disse flådekapaciteter.

Og man kan fortsætte dette scenarium. Vi kan tale om New York City, og sandsynligvis også selve bykernen i New York. Ikke blot ville alle være blevet slået ihjel; det ville sikkert også være umuligt for mennesker at bo i New York City flere hundreder af år frem i tiden. Byen ville ikke blot være ophørt med at være et sted for det vibrerende menneskelige liv, men byen ville være blevet helt udslukt i måske et halvt årtusinde; den ville ikke kunne genopstå i nogen civiliseret form.

Vi er nødt til at forstå alvoren i det, vi foretager os

Vi er nødt til at forstå alvoren i det, vi foretager os. Hvis måske det, der foregår i Ukraine, var et spørgsmål om liv og død for USA, så ville det være noget ganske andet. Da

Sovjetunionen placerede deres missiler på Cuba, som var rettet ind imod USA, var det helt bestemt værd at tage risikoen; for det skete lige på vore grænser og det truede os. Det var en kamp, der var værd at kæmpe, og en risiko, der var værd at tage. Russerne står i en situation, der er et nøjagtigt spejlbillede af Cuba-situationen. For dem afhænger Ruslands overlevelse af, om de kan forhindre NATO i at rykke yderligere frem, helt ind i Ukraine, helt frem til Ruslands grænser. De har ikke råd til ikke at tage denne kamp. De kan ikke tillade sig ikke at vinde denne krig.

Så jeg mener, det at lege med denne konstante krigseskalation i et område, der virkelig ikke har nogen betydning for amerikanerne – – Ukraine er uden betydning for amerikanerne; landet har ingen indvirkning på vort daglige liv. Og alligevel spiller vi dette dumdristige spil, som udgør en stor risiko for menneskers liv i USA og Vesteuropa for ingenting! For absolut ingenting!

MB: Mange højerestående officer forstår helt sikkert de konsekvenser, som du netop har beskrevet på en hårrejsende måde. Der er nogle officerer, der taler rent ud af posen i Italien, Frankrig og Tyskland, og som advarer mod at følge en kurs, som kunne føre til atomkrig. Men hvorfor hører vi ikke i USA sådanne røster fra højerestående officer – pensionerede, måske – som fortæller, hvad du fortæller her i dag?

Farerne for krig forties af de højerestående militære jæsigere i USA

Oberst RB: Ser du, der har været en kolossal forringelse af kvaliteten af højerestående officerer. Denne forringelse går tilbage til, ja, i hvert fald 1990erne. Vi havde meget, meget dygtige højerestående officerer på den tid, hvor jeg var i aktiv tjeneste – jeg forlod tjenesten i 1994 – folk af fremragende kvalitet. Men efterfølgende skete der det, at præsident Clinton overtog embedet; og senere fik vi Obama. Nu har vi fået Biden. Og de lægger et meget stærkt politisk filter over de militære officerer. Vi har fået en mængde

militære "ja-sigere." Disse folk er ikke mennesker, der først og fremmest ofrer sig for USA og vort folk. De ofrer sig mest for deres karrierer og mulighed for at danne netværk med andre militære officerer, når de bliver pensionerede. Der findes et meget stærkt netværk, der kan hjælpe militære generaler ind i tænketaanke, hvor de kan fremme krig, ind i organisationer som Raytheon og Northrop Grumman og alle disse forsvarsorganisationer, hvor de kan få plads i bestyrelserne og lignende.

Så du kommer til at betale noget af en personlig pris, hvis du siger: "Hej, stop! Krig er ikke i det amerikanske folks interesse." Hvis vi skabte en større kvalitet hos enkeltpersoner, så ville vi have folk, der havde mod til at sige: "Jeg er ligeglads med, hvad det personligt koster mig." Men det er meget vanskeligt at komme ind i rækkerne af højerestående officerer, hvis du er en person, der ledes af principper og patriotisme og hengivenhed for befolkningen i vor nation. Det er bare ikke sådan, det virker. Og på et kritisk tidspunkt får vi brug for en præsident, der vil tage fat og ryste træet, og bevirke, at en masse af disse mennesker falder ned fra træet; for de er farlige. De er meget farlige for Amerika.

MB: Helga Zepp-LaRouche (OA: grundlægger af Schillerinstituttet) og Schiller Instituttet plæderer for det synspunkt – og vi har den 9. april 2022 holdt en konference med dette som tema – at den eneste måde, hvorpå vi virkelig kan standse dette fald ned i helvede og ned i et nuklear holocaust, er ved at skabe en fredsordning, der svarer til Den Westfalske Fred. I dette tilfælde i form af en international konference for at sikre en ny sikkerhedsstruktur og en ny udviklingsstruktur med ret til udvikling for alle lande. Og ganske som Den Westfalske Fred skal det være en konference, hvor alle sidder med ved bordet, anerkender landenes forskellige interesser, deres suverænitetskrav, og gensidigt anerkender andres suverænitetskrav, og hvor de tilgiver

tidlige tiders forbrydelser.

Alt andet end dette vil bevare verdens opdeling i blokke, der er på krigsfod imod hinanden. Jeg spurgte før om, hvad det er, der forhindrer generaler i at tale frit ud om situationen. Og nu vil jeg så også spørge dig: Hvad vil det kræve at få amerikanere til at anerkende, at vi både kan og skal sætte os ned sammen med russerne og kineserne og med alle andre nationer, for at skabe en virkelig retfærdig verden, der er baseret på respekt for mennesket og på retten til udvikling og sikkerhed?

Hvad er sandheden om krigsforbrydelser i Ukraine-krigen – Butja?

Oberst RB: Jeg tror desværre, at der skal enorme lidelser til, for at tvinge dette frem, ganske som der var forud for Den Westfalske Fredsordning. En atomkrig ville kunne gøre det; eller et økonomisk sammenbrud af hidtil usete dimensioner, fx som et resultat af den tøjlesløse trykning af pengesedler, som vi har kastet os ud i over de seneste tyve år. Jo, der er ting, der ville kunne fremkalde en total forandring af holdningen til sikkerhed. Men netop nu er medierne så fuldkomment censurerede og så ensidige, at den amerikanske befolkning virkelig ikke har nogen forestilling om behovet for noget i den retning. Det vil blive vanskeligt.

Og, forstår du, netop på dette område er der sket noget interessant. Her i vort land ville man tro, at hele verden er imod Rusland. Men det er den ikke. Faktisk er der i verden flere større lande, som nærmest støtter Rusland i denne krig, for det første Kina, men så også Brasilien, og så er der også Sydafrika, Saudi Arabien – en lang række lande. Indien også. Indien står som en meget stærk støtte for Rusland. Vi har selv denne ide om, at vi på én eller anden måde står med en overordentlig retfærdig sag. Men en stor del af verden kan slet ikke se, at den er retfærdig; og en stor del af verden accepterer heller ikke den seneste propaganda om krigsforbrydelser, hændelserne i Butja. Det er formentlig den

hændelse, der står allerøverst i diskussionerne om krigsforbrydelser.

Hvad skete der så i Butja? Der var blevet optaget en videofilm af et køretøj, der kørte ned ad gaden i Butja. Butja var blevet erobret tilbage fra russerne. Og for hver 30 meter eller deromkring lå der en dræbt person, som havde hænderne bundet på ryggen med strips. Dette blev ikke offentliggjort, før end fire dage efter at ukrainerne havde generobret Butja.

Vi vidste nærmest ingenting om selve hændelsen. Faktisk havde vi ikke engang bevis for, at menneskene var blevet dræbt. Men forudsat at de var blevet dræbt, så vidste vi ikke, hvor det var sket. Vi vidste ikke, hvem disse mennesker var. Vi vidste ikke, hvem der havde dræbt dem. Heller ikke, hvorfor de var blevet dræbt. Ingen kunne levere et troværdigt motiv for, at det skulle være russerne, som havde dræbt dem.

Russerne holdt Butja besat i en måned. Hvis de havde til hensigt at dræbe disse mennesker, hvorfor dræbte de dem så ikke i løbet af denne måned? Og hvis nogen har til hensigt at dræbe en flok mennesker, ville de så ikke samle disse mennesker på ét sted og skyde dem ned samlet på det sted? Hvorfor skulle de spredes langs med en vej, og over halvanden kilometer hen ad vejen?

Hvad vi derimod ved, er, at fire dage efter at borgmesteren i Butja glædestrålende havde bekendtgjort, at byen var blevet befriet, fire dage efter at den ukrainske hær havde indtaget byen, og den ukrainske hærs enheder for specialpropaganda var der også, netop da var der pludselig disse døde mennesker på vejen. Hvorfor var de der ikke, da russerne var der? Hvorfor fandt man dem først, da russerne var forsvundet?

Hvis jeg skulle se på dette som en simpel og almindelig kriminalsag, og jeg skulle forelægge sagen for Divisionen for Kriminelle Undersøgelser eller FBI, Militærpolitiet eller noget lignende, ville jeg sige: "Ok, for det første, lad os se

på ukrainerne." Mit gæt ville være – og man starter med en fornemmelse, når man går i gang med at efterforske en forbrydelse – min fornemmelse er, at ukrainerne dræbte disse mennesker, efter at ukrainerne igen havde overtaget byen, og efter at de havde set sig omkring og sagt: "Ok, hvem var venligtsindede over for de russiske tropper, da russerne var her? Vi henretter dem." Det ville være mit gæt. For jeg kan ikke se noget motiv for, at russerne bare skulle have dræbt nogle få mennesker på deres vej ud af byen.

Ingen stiller kritiske spørgsmål til denne hændelse

Og ingen stiller kritiske spørgsmål til denne hændelse; for mediehusene er så monolitiske. Men vi har nogle kendsgerninger; vi ved fra udtalelser af en ukrainsk hospitalsleder – den fyr, der styrede hospitalet – han pralede med, at han havde give strenge ordrer til alle sine læger om, at når sårede russiske krigsfanger og sårede fra kampene blev bragt ind, skulle de *kastreres*.

Dette er bestemt en forfærdelig krigsforbrydelse, iværksat med en udtalelse fra en hospitalsleder. Og den ukrainske regering sagde: "Vi skal nok finde ud af lidt om, hvad der er sket," som om det ikke er nogen særlig stor ting. Jeg kan ikke komme i tanker om noget mere forfærdeligt, om nogen mere forfærdelig krigsforbrydelse, jeg nogen sinde har oplevet.

Og hvor kunne man høre om det? På ABC, på MSNBC eller CNN eller Fox News? Ikke en lyd! Og dog er beviserne ubestridelige.

Vi har et andet videoklip, hvor man ser et samlepunkt for krigsfanger, hvorfra ukrainerne ville føre krigsfangerne videre til et centralt afhøringscenter – og her er der tale om en syv minutter lang video – og i videoen ser man så, at de ukrainske soldater simpelthen skød alle krigsfangerne ned på stedet. De havde omkring tredive af disse sårede russiske soldater liggende på jorden, nogle af dem var tydeligvis ved at dø af deres sår. Og nogle af dem havde ukrainerne givet

plasticposer over hovederne. Disse fyre ligger så dér, nogle af dem dødeligt sårede og med deres hænder bundet bag ryggen med strips; liggende sådan har de altså plasticposer over hovedet, så det er vanskeligt for dem at få vejret. Og de kan ikke få deres hænder fri, så de kan tage poserne af for at få luft.

I slutningen af videoen kommer ukrainerne kørende med en varevogn, hvori der er tre uskadte russiske krigsfanger. Da de tre mænd stiger ud af varevognen, skyder ukrainerne uden den mindste betenkning eller tøven to af disse mænd ned; de faldt sammen lige foran kameraet. Og den tredje mand falder på knæ og beder dem om, at de vil skåne ham. Så skyder de også ham ned. Dette er forbrydelser. Og de blev ikke tilbagevist af den ukrainske regering. Men man ville ikke nogensinde kunne få at vide, at det er sket. Jeg vil sige dig ligeud, at indtil nu er de eneste bevislige – jeg siger ikke, at der ikke sker krigsforbrydelser på begge sider – jeg siger kun til dig, at de eneste forbrydelser, hvor jeg har set, at der findes ret uafviselige beviser på krigsforbrydelser, er blevet begået på den ukrainske side.

Man hører ofte fortalt, at, ja, så har russerne ødelagt det ene og så har de ødelagt det andet. Jamen, så er jeg nødt til at fortælle dig om de krige, som vi amerikanere kæmpede, da vi invaderede Irak. Vi udnyttede effekten af " Shock and Awe" (OA: eg. "chok og rædsel" – et krigsførelsesprincip om det massive og altudslettende bombardement som led i krigens terror). Vi ødelagde praktisk talt alt i Irak, alt, der havde nogen betydning. Vi bombede både militære og civile mål uden at skelne særligt meget imellem dem. Koalitionen gennemførte 100.000 sorties på 42 dage (OA: én sortie er én kamp- eller bombemission for ét fly).

Det kan man så sammenligne med russernes indsats, der har gennemført 8000 sorties over omtrent den samme periode. 100.000 amerikanske sorties over for 8000 på ca. den samme tid. Jeg tror, at russerne har haft til hensigt at være mere

selvkritiske i deres udvælgelse af mål. Hvor vi derimod fór ud, for at – – filosofien om Shock and Awe er, at man ødelægger alt, hvad der er nødvendigt for at opretholde menneskeligt liv og for at et bysamfund kan fungere. Man smadrer vandforsyningen, de elektriske systemer, varmeforsyningerne, olie- og gas-installationerne; og man ødelægger alle de større broer. Man fortsætter bare med at destruere alt.

Så det er virkelig ironisk. Og husk på, at Irak er et forholdsvis lille land. Ukraine er et enormt land. 100.000 sorties på 42 dage; 8000 sorties på omtrent den samme tid. En kolossal forskel i den brug af vold, som vi udøvede i Irak, og den, de har udøvet i Ukraine. Så vi har simpelthen ikke nogen troværdighed, når man virkelig dykker ned i kendsgerningerne og betragter den måde, som krigen er blevet gennemført på.

Opfordring til freds- og sikkerhedskonference

MB: Tak, senator Black, oberst Black. Jeg tror, at sådan som du har beskrevet de forfærdeligheder, der allerede finder sted, og man samtidig tænker på, at vi ikke kan sidde og vente på, at en atomkrig vil fremprovokere en ny fredsordning som Den Westfalske Fred, så vil jeg formode, at det, som du har beskrevet, allerede er forfærdeligt nok. Og kombineret med den hyperinflatoriske opbremsning i økonomien, der nu fejer hen over den vestlige verden, og som påvirker alle, så mener vi, at vi bliver nødt til at anerkende dette som det nødvendige mareridt. Og at dette skal blive det, der skal til for at vække borgerne i Europa og i USA til den nødvendige erkendelse af, at vi har kurs mod en mørk tidsalder.

Vi er af den opfattelse, at der må ske en opvågning hos de mennesker, som hidtil ikke har ønsket at erkende deres ansvar over for menneskeheden som helhed, men som nu er tvunget til at erkende dette. Det er grundlaget for, at vi har opfordret til en international konference med deltagelse af alle nationer, USA, Rusland, Kina, Indien og så videre; alle må

sætte sig ned sammen for at gøre en ende på disse rådsler; men også for at skabe en stabil fred for menneskeheden og en fred, der kan fremmes gennem udvikling.

Vi siger tak til dig, fordi du har leveret denne smagsprøve på den grufulde virkelighed for en befolkning, der har brug for at høre det. Du har måske noget, som du gerne vil sige her til sidst.

Oberst RB: Og jeg vil sige tak til Schiller Instituttet for den enorme indsats, I har gjort for at opnå fred i verden. Det er én af de allervigtigste præstationer; og jeg sætter pris på den.

Jeg vil derudover bare tilføje en enkelt ting. Hvis man ser på Rusland, har de russiske styrker, der blev indsat i kampene i Ukraine, for størsteparten overhovedet ikke nogen kamperfaring. Der er tale om en fredstidshær. Rusland udkæmper ikke krige langt borte fra Ruslands grænser. Syrien er den eneste krig af betydning, som russerne har deltaget i langt borte fra landet. Dette kan man sammenligne med USA's situation; hvis én af vore soldater bliver pensioneret i dag efter tredive års tjeneste i det militære forsvar, vil han bogstaveligt talt ikke have gjort tjeneste én eneste dag, hvor USA ikke har været i krig. På en måde er dette mærkeligt. Det kan man se som en modsætning til situationen for det russiske militære forsvar, som med nogle få undtagelser har eksisteret i dyb fred.

Vi bliver derfor nødt til at overveje, hvordan vi finder fred med hinanden, og finder grænserne for krig; og især sætter grænser for ideen om, at vi har brug for nulsumsspillet, hvor alt, hvad vi eroerer fra den anden part, styrker os. Vi lever i en verden, hvor fred kan give enhver mulighed for at opnå velfærd og vinde rigdom. Men jeg tænker meget på, at hyperinflationen måske kan blive den chokbehandling, der vækker verden op til erkendelsen af, vi må skabe et nyt paradigme for fremtiden. Og på det punkt mener jeg, at Den

Westfalske Fred kan være en mulig inspiration.

Så tak for lejligheden til at tale her. Der er altid et håb; og jeg tror, at fremtiden vil bringe gode ting, med Guds velsignelse.

MB: Også mange tak fra Schiller Instituttet, fra The LaRouche Organization og fra EIR. Vi vil offentliggøre dette så hurtigt som muligt; for det vil gøre en stor virkning. Tak.

Oberst RB: Igen mange tak.

Overskrifter for de forskellige afsnit er indsat af oversætter [og af NewSpeek].

Det er kun “idépolitik”, der fungerer i en tid med civilisatorisk sammenbrud

Den 21. juni (EIRNS)- ”I krisetider er det hverken magt eller penge, der tæller. Det er spørgsmålet, om man har en passende idé, som der er brug for i dette øjeblik. Så kan man faktisk forme historien.”

Schiller Institutets grundlægger Helga Zepp-LaRouche kombinerede denne kortfattede udtalelse om strategi, med en advarsel til ledere og borgere over hele verden om, at vi må forberede os mentalt, fordi vi er på vej ind i ”den perfekte storm” med en akut krigsfare og et uafvendeligt sammenbrud af det transatlantiske system, som det er organiseret i sin nuværende form. Under disse omstændigheder vil kun en kraft, som er organiseret på vegne af en hensigtsmæssig idé, kunne ændre historiens gang.

Emnet for sidste weekends to-dages konference på Schiller Institutet, ”Der kan ikke være nogen fred uden en konkursbehandling af det døende transatlantiske finanssystem”, hvor Zepp-LaRouche afgav disse udtalelser, var netop en omfattende drøftelse af disse ”hensigtsmæssige ideer”, som vil virke, med udgangspunkt i den amerikanske statsmand Lyndon LaRouches 50 års konstante studier og forslag til, hvordan menneskeheden sikkert og hurtigt, kan bevæge sig ud af dagens helvede og tilbage til uendelige fremskridtsmuligheder.

Konferencen var rettidig. På tærsklen til næste uges NATO-topmøde i Madrid har Den Europæiske Union, Storbritannien og USA optrappet deres stræben efter krig og udløst en ny provokation i Europa, med potentielle til at føre til et atomopgør mellem Rusland og NATO. Denne gang er NATO-medlemsstaten Litauen blevet valgt som brik, og beordret til at indføre en midlertidig, delvis blokade af landtransport til den tidligere russiske eksclave Kaliningrad. Det anvendte påskud er håndhævelse af EU-sanktioner mod Rusland. Russiske embedsmænd har erklæret, at blokaden er en overtrædelse af folkeretten, som er ”mere end alvorlig”, og de har forsikret, at der vil komme et russisk modtræk. Udenrigsministeriet har i dag udsendt en erklæring om, at USA vil påberåbe sig NATO’s artikel V (et angreb mod et medlem er et angreb mod alle), hvis Rusland giber ind.

Alle forudsætninger for en omvendt Cubakrise er nu til stede. Og denne uundgåelige kendsgerning gør voksende kredse i Vesten stadig mere nervøse for udfaldet. F.eks. har USA’s tidlige ambassadør ved NATO Robert Hunter, en mand med en lang tradition i det etablerede system, netop offentliggjort en opfordring til at udsætte selve det kommende NATO-topmøde. Hunter hævder, at hvis topmødet mislykkes – hvilket kan ske på grund af de bitre uenigheder blandt medlemmerne om, hvordan man skal håndtere konflikten mellem Rusland og Ukraine – vil det skade USA’s troværdighed på verdensplan i højere grad end en udsættelse.

Der er også en voksende, indbyrdes folkelig uro i de globale NATO-lande, både over krigspolitikken, og over det økonomiske sammenbrud, som de er utsat for. London er blevet lukket ned af en jernbanestrejke, der truer med at blive til en generalstrejke mod de dræbende stramninger, man presser ned i halsen på befolkningen. I Bruxelles – hvor NATO og EU's hovedkvarter er placeret – har de store fagforeninger mobiliseret 80.000 medlemmer til at afspærre byen i flere timer, og de bar skilte og råbte ikke kun, at lønningerne skal stige, men også "Stop NATO" og indstil militærudgifterne for at kunne betale lønningerne, der kan leves af.

I Frankrig gav den forgangne weekends parlamentsvalg et muligt nederlag til Macron-regeringen, fordi den gik ind for NATO og militariseringen af økonomien. Ligeledes er den italienske regering igen på vej mod en krise, fordi medlemmer af Draghis koalitionsregering er imod at sende en endeløs forsyning af våben til Ukraine.

Selv mens Vesten sprænger sig selv i luften, mødes seriøse regeringsledere rundt om i verden for at drøfte, hvordan de kan sikre økonomisk fremgang for deres befolkninger ved at samarbejde om projekter, der strækker sig over flere årtier – deres regionale dele af det fantastiske "World Land-Bridge"-projekt, som Schiller Institutet har arbejdet på i tre årtier. Det var denne type af idéer, der blev drøftet på Det Internationale Økonomiske Forum i Sankt Petersborg (SPIEF), og som vil dominere de udvidede BRIKS-møder i slutningen af denne uge i Kina.

Nøglerådgivere i hovedstæderne i de lande, der deltager i disse drøftelser, studerer nu de fire paneler på Schiller Institutets konference i den forgangne weekend. De vil kigge efter en af de ting, som de er mest bekymrede over: Hvilke politiske kræfter er i bevægelse omkring de "brugbare idéer", som Schiller Institutet drøftede i USA og Europa?

Slut dig til disse verdensledere og vær med til at studere

denne konference. I lighed med dem, vil man finde en kraft, der måske er lille i antal, men som er fast besluttet på at redde menneskeheden fra afgrunden.

Som en deltager udtalte: Vi er David; det er vores regeringer og virksomheder, der er Goliat.

En afkobling mellem de to systemer eller et nyt paradigme for menneskeheden?

Den 15. juni (EIRNS) – Der er to systemer, som verden står over for i dag; det ene forsøger at redde sin spekulationsboble på 2.000 billioner dollars på bekostning af reduktionen af den fysiske økonomi og forsørgelsen af størstedelen af planetens befolkning, om nødvendigt ved hjælp af krig; mens det andet søger samarbejde om store infrastruktur- og videnskabelige projekter for at øge produktiviteten for alle. Disse to systemer er i dag i færd med aktivt at blive afkoblet i krigslignende blokke, en bane, der fører til atomkrig og menneskehedens udslettelse, hvis den ikke forhindres.

Det første system greb i går til handling gennem den amerikanske centralbank, Federal Reserve, for forgæves at forsøge at bevare sig selv ved at hæve de amerikanske renter kraftigt, et skridt som snart vil føre til yderligere sprængninger af Alting-boblen, herunder gæld i Den tredje Verden og relaterede derivater og meget muligt hele svindelen med kryptovalutaer. Dette systems aggressive sanktionspolitik

over for Rusland, og krav om at alle europæiske nationer suspenderer al import af i særdeleshed russisk energi, har nu fået Letland til at slutte sig til Polen i den grusomme karavane retur til middelalderen, ved at tillade og opfordre sin befolkning til at samle buske og grene for at bruge det som brænde – da naturgas og olie ikke længere er tilgængeligt for dem.

Hvilke nationer vil følge efter? Tyskland, hvor hver sjette person nu springer over måltider, fordi inflationen har gjort det umuligt at købe mad? Storbritannien, hvor befolkningens disponibele indkomst i år forventes at falde med den største nedgang siden midten af 1950'erne? Eller USA, som ikke er langt bagefter?

Tænk på konsekvenserne af at præsident Joe Biden sendte et brev til olieraффinaderier, hvori han argumenterede: "Jeg forstår, at mange faktorer har bidraget til de forretningsmæssige beslutninger om at reducere raffinaderikapaciteten, som blev truffet, før jeg tiltrådte. Men i en krigstid er det ikke acceptabelt, at raffinaderiernes avancer er langt over det normale niveau og overføres direkte til de amerikanske familier."

"I en tid med krig"? Er der nogen, der har undladt at informere USA's præsident eller dem, der har udarbejdet skrivelsen for ham, om, at Kongressen – den eneste magt, der ifølge forfatningen er bemyndiget til at gøre det – ikke på nuværende tidspunkt har erklæret krig?

Det andet system, der er centreret om allianceen mellem Kina og Rusland, iværksatte også foranstaltninger i går for at styrke det fælles samarbejde mellem de to nationer på både det økonomiske og det militære område, som det blev drøftet i en telefonsamtale mellem præsident Putin og Xi. Det skete på den dag, hvor det internationale økonomiske forum i Sankt Petersborg indledte drøftelserne om alternativer til det bankerotte transatlantiske system.

Men hvis en krig mellem de to afkoblede systemer skal undgås, må det alternativ, der er under opbygning, omfatte et USA, der er radikalt omlagt i retning af det amerikanske systems politik, forbundet med Alexander Hamilton, Henry Carey og Lyndon LaRouche.

Det vil kort sagt være det koncept, der vil blive drøftet på Schiller Institutets internationale konference den 18.-19. juni, og især på det første panel, "A Decoupling of the Two Systems or a New Paradigm for Humanity", som vil blive ledet af Schiller Institutets grundlægger Helga Zepp-LaRouche.

Som afslutning og for at tilskynde til deltagelse i den kommende konference, bringer vi her et uddrag af Henry Careys berømte bog fra 1851, *The Harmony of Interests*, fra 1851:

"Verden står over for to systemer.... Det ene går ud på at tvinge Unionens landmænd og plantageejere til at fortsætte deres bidrag til støtte for Europas flåder og hære, fattiglemmer, adelige og regenter; det andet går ud på at sætte os i stand til at anvende de samme midler til moralsk og intellektuel forbedring af de suveræne i Amerika. Den ene ser på fortsættelsen af den usle frihandel, som benægter principippet om beskyttelse, men uddeler den som en skat, den anden på at udvide området for den legitime frie handel ved at etablere en perfekt beskyttelse....

"Den ene søger at svække "Hindoo" (inderne –red.) og sänke resten af verden til deres niveau; den anden på at hæve menneskets standard i hele verden til vores niveau. Den ene søger forarmelse, uvidenhed, affolkning og barbari; den anden søger at øge rigdom, komfort, intelligens, kombination af handling og civilisation. Den ene ser på universel krig, den anden på universel fred. Det ene er det engelske system; det andet kan vi være stolte af at kalde det amerikanske system, for det er det eneste system, der nogensinde er blevet udtænkt for at FREMME og samtidig UDLIGNE menneskets vilkår i hele verden.

"Dette er den sande MISSION for folket i disse Forenede Stater."

Polakkerne fortsætter med at optrappe: Atomvåben til Ukraine nu!

Den 13. juni 2022 (EIRNS) – Polens repræsentant i Europa-Parlamentet og tidligere udenrigsminister, nuværende MEP, Radoslaw Sikorski, sagde i et interview med Italiens L'Espresso den 11. juni: "Vesten har ret til at give Ukraine atomsprænghoveder, så det kan beskytte sin uafhængighed". Yahoo News rapporterede på engelsk: "Han argumenterede, at Rusland brød betingelserne i Budapest-memorandummet om sikkerhedsgarantier ved at nægte at respektere Ukraines suverænitet og integritet, så atomvåben burde leveres tilbage til Kyiv, selv om ukrainerne frivilligt har skilt sig af med dem." (Budapest-memorandummet" fra maj 1994 er "memorandummet om sikkerhedsgarantier i forbindelse med Ukraines tiltrædelse af traktaten om ikke-spredning af atomvåben" mellem Rusland, USA, Storbritannien og Ukraine. <https://treaties.un.org/doc/Publication/UNTS/Volume%203007/v3007.pdfnr. 54421>).

Formanden for det russiske parlament, statsdumaen, Vjatjeslav Volodin, reagerede på sin Telegram-kanal (oversættelse fra russisk) "...Sikorski fremprovokerer en atomkonflikt i midten af Europa. Han tænker ikke på hverken Ukraines eller Polens fremtid. Hvis hans forslag gennemføres, vil disse lande forsvinde, og Europa vil også forsvinde". ...

"Det er på grund af folk som Sikorski, at det er nødvendigt at befri Ukraine, ikke kun fra den nazistiske ideologi, men også at demilitarisere det og sikre landets ikke-atomare status."

https://t.me/vv_volodin/483

Vend kursen væk fra katastrofen

Den 13. juni 2022 (EIRNS) – Den aktuelle kamp er fortsat åbenlys: Overvind den konstruerede, militariserede splittelse mellem Vesten på den ene side og Kina, Rusland og det globale syd på den anden side. At gå efter en fuldstændig afkobling af de to sider kan ikke fungere, og det indebærer fare for en verdenskrig. Vi har brug for et nyt paradigme, hvor nationerne arbejder sammen om at løse nutidens fælles problemer med fødevarer, energi og pandemier og sammen opbygger infrastruktur og skaber videnskabelige gennembrud.

Schiller Instituttet har i dag offentliggjort flere detaljer om rækkefølgen af drøftelserne og nogle af deltagerne i weekendens to-dages internationale konference, som afspejler den igangværende, større dialog, der er i gang. Vi stræber efter en kritisk masse af aktivering på verdensplan for at vende kursen fra katastrofen. Konferencens titel er "Der kan ikke være nogen fred uden en konkursbehandling af det døende transatlantiske finanssystem".

Faren er ekstrem. Det seneste udslag er opfordringen til at forsyne Ukraine med atomvåben. Det europæiske parlamentsmedlem fra Polen, Radoslaw Sikorski, tidligere polsk udenrigsminister, foreslog dette den 11. juni. Han udtalte til det italienske dagblad L'Espresso: "Vi i Vesten har ret til at

give Ukraine atomsprænghoveder, så det kan beskytte sin uafhængighed...."

Det er bemærkelsesværdigt, at Sikorski er ægtemand til Anne Applebaum, en central funktionær i Global NATO's infowars-afdeling, herunder det der engang blev kaldt den britiske regerings medieprojekt, Integrity Initiative. Hun er medlem af bestyrelsen for National Endowment of Democracy. Disse mennesker er umoralske galninge....

Det er en fint at skyde skylden på hvem som helst og hvad som helst, bortset fra det døende kasino-finanssystem, der har bragt verden til sammenbruddets rand, og som må erstattes.

Sandheden om de økonomiske og strategiske kriser vil være på dagsordenen på Schiller Instituttets konference i denne weekend sammen med spørgsmålene om kultur og videnskab til at løse problemerne og til at sætte en ny kurs for en sikker fremtid for menneskeheden.

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Institutet, erklærede i dag, at deltagelsen i den kommende konference er en uafhængighedserklæring fra fortidens fortabte, dødsdømte politik for civilisationens afslutning.

Deltag i mobiliseringen.
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference20220618_19

**Deltag i Mission Impossible!
USA, Rusland og Kina kan opnå**

fred gennem udvikling

Den 11. juni (EIRNS) – Det blev i dag bemærket af Dennis Speed, en leder i LaRouche-organisationen, at alt, hvad der er muligt at opnå inden for det nuværende politisk-økonomisk-kulturelle paradigme, bestemt ikke er værd at opnå, da civilisationen er dømt til undergang, hvis dette paradigme ikke bliver erstattet af et paradigme, der er baseret på værdighed for alle mænd og kvinder på jorden, med en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for samtlige nationer. Dette problem forværres af den gennemgående følelse af pessimisme i verden som følge af, at USA's ledelse er så korrupt og inkompetent, at det vil være umuligt at gøre en ende på det vanvittige amerikansk/britiske fremstød for krig mod Rusland og Kina, og i stedet at samarbejde med dem om global udvikling. Helga Zepp-LaRouche indskød: "Så må vi opfordre alle til at deltage i Mission Impossible – samle en fornuftig bevægelse i USA!"

Der er ikke en eneste sjæl i verden, som ikke er klar over, at vores menneskelige civilisation er i alvorlig fare. Ledende politiske og sociale ledere i USA og Europa diskuterer nu afslappet, om der vil blive brugt atomvåben eller ej i det, de hævder som deres højeste prioritet: at besejre Rusland og ødelægge dets økonomi, med Kina som den næste på listen. Den hyperinflationære opløsning af det globale dollarbaserede finanssystem er nu erkendt som værende ude af kontrol – selv JPMorgan Chases administrerende direktør, Jamie Dimon, advarer om, at en "orkan" er ved at ramme det vestlige finanssystem, noget Lyndon LaRouche forudsagde som uundgåeligt i 1971, da Nixon afsluttede Bretton Woods-systemet med faste valutakurser og fjernede dollaren fra guldreserven. Alle mennesker er berørt af denne hyperinflation, som hurtigt forvandler lønninger og opsparing til toiletpapir. Bevidsthedsødelæggende stoffer er nu blevet legaliseret i Holland, USA, Thailand, Canada og andre steder, hvilket sender et budskab til vores

børn, som allerede frygter, at de ikke har nogen fremtid, om, at de lige så godt kan blive skæve og droppe ud, hvilket også på den måde frembringer forstyrrede unge mordere.

Men der er tegn på liv i den vestlige verden på trods af det døende transatlantiske finanssystem. EIR-interviewet med oberst Richard Black (pensioneret), der advarer om, at USA's politiske og militære ledelse er blevet vanvittig og fører verden mod et atomart ragnarok, er gået viralt internationalt med over 750.000 visninger og tusindvis af kommentarer. Oberst Black deltog også i Schiller Instituttets konference den 26. maj sammen med Helga Zepp-LaRouche og den tidligere CIA-embedsmand Ray McGovern, hvor han indkasserede et angreb fra det NATO-skabte "Center for Countering Disinformation" i Ukraine som "russisk propaganda". Dette angreb viser, at LaRouche-bevægelsen er ved at bryde igennem den angloamerikanske "informationskrigsførelse", der har til formål at fastholde befolkningen uvidende og passive.

<https://schillerinstitute.com/blog/2022/04/26/video-col-richard-black-u-s-leading-world-to-nuclear-war/>

I sidste uge opnåede LaRouches uafhængige kandidat, Diane Sare, støttet af hundredvis af frivillige, det "umulige" ved at indsamle langt over 45.000 underskrifter fra registrerede vælgere i staten New York for at få en plads på stemmesedlen mod Senatets flertalsleder, Chuck Schumer, "senatoren fra Wall Street", der blandt sine andre forbrydelser står i spidsen for bestræbelserne på at starte Tredje Verdenskrig og legalisere narkotika. Den lovgivende forsamling i staten New York havde tredoblet det i forvejen byrdefulde krav om 15.000 underskrifter, i tillid til at det ville forhindre enhver uafhængig kandidat i at komme på stemmesedlen for at udfordre de udpegede kandidater fra det nu smuldrende "topartisystem", som indtil nu har kontrolleret de amerikanske valg. Det umulige er faktisk blevet realiseret.

Det lykkedes Sares kampagne at få adgang til afstemningen, fordi hun byggede på arven fra Lyndon H. LaRouche, ikke kun

hans livslange afsløring af den britiske imperialistiske ødelæggelse af verdensøkonomien gennem City of London og Wall Street, men også, og vigtigst af alt, hans løsninger, baseret på en tilgang fra den ”Westfalske Fred”: at bringe suveræne nationer sammen for at sætte det kollapsende vestlige finanssystem i stand gennem Glass/Steagall-konkursreorganisering; at etablere hamiltonisk kreditpolitik internationalt for at finansiere udvikling og videnskabelig forskning i fusionsenergi, rumforskning og andre skelsættende fremskridt for menneskelige viden.

I dette ”LaRouche-år”, hvor vi fejrer 100-årsdagen for hans fødsel, er det altafgørende for LaRouches arv hans kreative geniale åndsevner, i erkendelse af det påtrængende behov for at genoprette forpligtelsen til klassisk kultur og klassisk videnskab, at skabe de ”vægtige” ideer, der er opstået i de store renæssanceperioder i kulturer rundt om i verden, at skabe et miljø, hvor alle børn får redskaberne til at udvikle deres egne genialiteter, til at blive det, som Platon kaldte en gylden sjæl, og det, som Friedrich Schiller kaldte en ”patriot af sin nation og en verdensborger”.

Det er måske et mirakel, at et geni som Lyndon LaRouche er opstået fra den døende kultur i USA, men det viser, at det store løfte om det amerikanske eksperiment ikke er blevet udslettet, og at vi som en forenet menneskeslægt faktisk kan opnå det ”umulige”.

NATO's vicegeneralsekretær:

Ingen garantier til Rusland for at der ikke vil blive placeret atomvåben på finsk og svensk territorium

Den 8. juni (EIRNS) – I faretruende provokerende bemærkninger udtalte NATO's vicegeneralsekretær, Camille Grand, i går, at NATO absolut ikke vil give Rusland garantier for, at der ikke vil blive placeret atomvåben i Sverige og Finland – sidstnævnte deler en 1.300 km lang grænse med Rusland og har ansøgt om at blive medlem af NATO. "Hvert land er frit stillet på det nukleare område med hensyn til at placere eller ikke placere sådanne våben. Vi taler ikke om at opstille nogle principielle begrænsninger for alliancens mulige handlinger", sagde den ansvarlige for NATO til den schweiziske tv-station RTS i et interview, der blev offentliggjort den 7. juni.

Grand, en fransk diplomat, der kom til NATO efter en længere periode som direktør for den rabiat anglofile strategiske tænketank Foundation for Strategic Research (FRS), tilføjede: "Hvert NATO-medlemsland træffer suverænt afgørelse om dette spørgsmål. Og nu er der ikke noget sådant spørgsmål. Men jeg mener ikke, at det i den nuværende situation er nødvendigt at give Rusland nogen garantier med hensyn til vores militære position i regionen."

Han udelod heller ikke Ukraine fra ligningen, og erklærede at landets optagelse i NATO ikke er på dagsordenen på nuværende tidspunkt, men når konflikten vil være løst, vil Kyiv "selv kunne beslutte, hvordan de ønsker at placere sig i den europæiske sikkerhedsarkitektur."

Rusland har i næsten 30 år gjort det klart, at NATO's ekspansion op til landets grænser, især hvis denne fremrykning omfatter atomvåben, er et {casus belli}.

Kan vi få USA til at samarbejde om at oprette et nyt globalt kreditsystem?

Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 8 juni, 2022

HARLEY SCHLANGER: Goddag, jeg er Harley Schlanger, og velkommen til vores dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Institutet. I dag er det onsdag den 8. juni 2022.

Om ti dage afholder vi en ekstraordinær konference, en opfølgningskonference på den række konferencer, som Schiller Institutet har sponsoreret for at behandle behovet for en ny sikkerheds- og finansarkitektur. Denne konference har titlen: "Der kan ikke være fred uden en konkursbehandling, reorganisering, af det døende transatlantiske finanssystem". (https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference20220618_19)

Jeg mener, at det er det sted, vi bør begynde, for lige nu ser det ud til, at der ikke bliver fred, medmindre vi kan få gennemført en konkursreorganisering.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja. Det er klart, at det 64 millioner dollars dyre spørgsmål er, om vi kan få USA til at samarbejde med Rusland, Kina, Europa og andre nationer om at etablere et nyt globalt kreditsystem, som vil være løsningen på denne krise? Det er et spørgsmål, som jeg havde stillet på en tidligere Schiller Institut-konference den 26. maj til Ray McGovern og senator Richard Black (pensioneret), da det er meget væsentligt. Hele verden er i en sådan uro lige nu, krigsfaren, at der er dem der ønsker, at krigen skal fortsætte, indtil ”Rusland er ødelagt”, som den tyske udenrigsminister Baerbock hele tiden gentager, eller USA's forsvarsminister Austin, der ønsker, at Rusland skal ”skæres i stykker”, og mange andre, der taler på den måde. Men der er også mange lande, der nu er i en position, hvor de ikke ønsker at blive trukket ind i en geopolitisk konflikt mellem USA på den ene side og Rusland og Kina på den anden side; og der er dem, der presser på for at forhandle og få fred.

Men det store spørgsmål, som alle har i tankerne, eller hvis de ikke overvejer det, er baggrunden: Kan USA inddrages i en kombination af lande, der tager fat på det faktum, at det finansielle system er ved at sprænge i luften i et hyperinflationært sammenbrud, eller ej? For det er efter al sandsynlighed det spørgsmål, der vil være afgørende for udfaldet af denne forfærdelige krise.

Den gode nyhed er, at der er kræfter i USA, som går ind for denne politik. Det er meget lidt kendt i resten af verden, fordi massemedierne ensidigt mørklægger dette. Men vi har netop – og når jeg siger ”vi”, mener jeg LaRouche-kræfterne i verden – vi har netop opnået et stort gennembrud i form af, at senatskandidat Diane Sare opnåede nomineringen som kandidat i staten New York , ved at indsamle langt over 45.000 underskrifter for at komme på stemmesedlen, og dette er ikke

blevet anfægtet af valgmyndighederne. Det betyder, at Diane Sare efter al sandsynlighed, medmindre senator Charles Schumer, som er hendes rival, vil anfægte dette, vil være kandidat som uafhængig som en LaRouche-kandidat ved det kommende valg i november, og hun vil være {den} førende stemme for dette program for at indføre Glass-Steagall, for at få et nationalt banksystem i alle lande, for at få et nyt kreditsystem og for at fremme et lynprogram for fusionskraft og samarbejde i rummet for at øge produktiviteten i verdensøkonomien.

Det er virkelig gode nyheder! Hvis man nu synes, at der allerede er videoen af det interview, som vi lavede den 26. april med oberst Richard Black (pensioneret), der nu når 800.000 seere, at kombinationen af senator Black, som er en konservativ patriot i det republikanske parti, og Ray McGovern, som er en af grundlæggerne af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS) – hvis man tager senator Black, Ray McGovern, Diane Sare, så repræsenterer de alle forskellige vinkler af det politiske spektrum i USA, men jeg tror, det er vigtigt for resten af verden at blive yderligere opmærksom på, at der er en sådan modstand mod den nuværende konfrontationskurs. Det betyder, at der er et håb om, at USA kan vende tilbage til sin politik fra Den amerikanske Frihedskrig, til Lincolns, FDR's og Kennedys politik, og at vi forhåbentlig kan løse denne krise på en fredelig måde.

Det kan virke som et langt perspektiv, men hele denne diskussion vil blive taget op på vores kommende Schiller Institut-konference, som du lige har nævnt, Harley, og denne konference kommer naturligvis på et yderst vigtigt tidspunkt, fordi der nu er flere og flere mennesker, der er klar over faren; at vi befinner os i en farligere situation end nogensinde i verdenshistorien, farligere end under Cuba-krisen, men meget få mennesker bortset fra os selv, hvis noget overhovedet, taler om at tage fat på årsagen til at vi befinner os i denne krigsfare, nemlig den absolut trøstesløse

tilstand i verdens – især det transatlantiske – finanssystem, og hvad vi skal gøre ved det.

Det må naturligvis besvares med min afdøde mand Lyndon LaRouches fire love, og Diane Sare er absolut talskvinde for dette synspunkt.

(https://larouchepub.com/lar/2014/4124four_laws.html) Hun vil naturligvis være en meget fremtrædende taler på vores kommende konference, så I bør virkelig hjælpe med at gøre denne konference kendt, fordi den tilføjer et nyt perspektiv, som de fleste mennesker ikke kender, men som fuldstændig ændrer synet på, hvor vi befinder os strategisk set.

Se resten af interviewet med Helga Zepp-LaRouche i videoen.

**NYHEDSORIENTERING MAJ - JUNI
2022:**

**Dansk-svensk videokonference
d. 25. maj 2022:**

**For en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer,
ikke en styrkelse af**

**geopolitiske blokke.
NEJ til at afskaffe
forsvarsforbeholdet
NEJ til Sverige og Finland i
NATO**

Download (PDF, Unknown)

**Se alle fire paneler her:
Schiller Instituttets
internationale konference den
18.-19. juni 2022 kl. 15
eller senere:
Der kan ikke være fred uden
en konkursbehandling
af det døende transatlantiske
finanssystem.**

Ovenover: PANEL 1, En afkobling af de to systemer eller et nyt paradigme for menneskeheden?(lørdag den 18. juni, kl. 15 dansk tid)

Panel 2: ØKONOMI: Løbsk inflation eller Glass-Steagall bankopdeling? (lørdag den 18. juni, kl. 19):

PANEL 3, Videnskabelige principper for varigt økonomisk fremskridt (søndag den 19. juni, kl. 15)

PANEL 4, Klassisk kultur og en dialog mellem civilisationer (søndag den 19. juni, kl. 19)

Dato: Lørdag-søndag den 18.-19. juni 2022 eller senere

Tid: kl. 15.00 dansk tid. Kan også ses senere.

Online via YouTube

Gratis adgang

Seminaret vil blive afholdt på engelsk.

Program. De seneste tilføjelse er på engelsk.

PANEL 1, En afkobling af de to systemer eller et nyt paradigme for menneskeheden?(lørdag den 18. juni, kl. 15 dansk tid)

- Helga Zepp-LaRouche (Tyskland); grundlægger af Schiller Institutet: Hovedtaler. “Let’s Win Mission Impossible

or Find Another Planet!"

- Andrey Kortunov (Rusland); generaldirektør for Rådet for internationale Forhold i Rusland, Russian International Affairs Council (RIAC): "Rusland og alle nationers uadskillelige sikkerhed".
- Oberst Richard Black (pensioneret) (USA); tidligere chef for den amerikanske hærs strafferetlige afdeling i Pentagon og tidligere senator i Virginia: "USA fører verden til atomkrig".
- Dr. Wolfgang Bittner (Tyskland); forfatter af over 80 bøger; doktor i jura. "The West-East Conflict – An Orchestration"
- Sam Pitroda (USA/Indien); iværksætter og politisk rådgiver: "Indien og den fremvoksende nye verdensarkitektur".
- Jay Naidoo (Sydafrika); minister under præsident Nelson Mandela, Sydafrika: "Afrika, fremtidens kontinent".
- Dr. Clifford Kiracofe (USA); tidligere højtstående stabsmedlem af Senatets udvalg for udenrigsanliggender: "FDR og den amerikanske politik over for Rusland og Kina".

Spørgsmål og svar

PANEL 2, ØKONOMI: Løbsk inflation eller Glass-Steagall bankopdeling? (lørdag den 18. juni, kl. 19)

- Diane Sare (USA); uafhængig LaRouche-senatskandidat fra New York: "Vestens sammenbrud og det presserende behov for at tilslutte sig Bælte- og Vej-Initiativet".
- Daisuke Kotegawa (Japan); tidligere embedsmand i det japanske finansministerium og tidligere administrerende direktør i Den Internationale Valutafond i Japan: "Lad ikke denne verden blive ødelagt af beskidte spillere, der kalder sig bankfolk fra Wall St. og City of London".
- Dr. Uwe Behrens (Germany); Logistics Manager and Author, Berlin: "The Non-Rival Doctrine"

- Nino Galloni (Italien); økonom; tidligere generaldirektør for det italienske arbejdsministerium: "Gør Afrika selvforsynende igen".
- Geoff Young (USA); demokratisk kandidat til Kentucky's Kongres i det 6. distrikt: "Hvorfor USA skal tilslutte sig Bælte- og Vej-Initiativet".
- Amb. Leonidas Chrysanthopoulos(Greece); former Ambassador to Poland, Canada and Armenia, former Secretary General of the Black Sea Economic Cooperation Organization (BSEC): "The Crisis in the Eastern Mediterranean and the Belt and Road Initiative"

Food Producers Roundtable (U.S.): Robert Baker (Virginia; Agriculture Liaison, Schiller Institute); Mike Callicrate (Colorado/Kansas; Ranch Foods Direct); Jon Baker (Iowa, cattleman, rural community banker); Wilbur, Ken and Kyle Kehrli (Iowa; livestock, crops producers); Frank Endres (California), wheat, cattle; James Moore (Alaska); salmon troller leader; James Benham (Indiana); President of the Indiana Farmers Union; Board of National Farmers Union: "Science and Culture to End Famine–Principles of Agriculture Productivity"

Spørgsmål og svar

PANEL 3, Videnskabelige principper for varigt økonomisk fremskridt (søndag den 19. juni, kl. 15)

- Jason Ross (USA); sekretær og kasserer, LaRouche-organisationen; tidligere videnskabelig rådgiver for den afdøde Lyndon LaRouche: "Vernadskistisk tid – tid for menneskeheden."
- Francesco ("Franco") Battaglia (Italien); professor i fysisk kemi ved universitetet i Modena, Italien: "Klima/energiovergang-svindelen".

- Dr. Ed Calabrese(U.S.); Professor of Environmental Health Sciences, University of Mass. Amherst; Co-Editor, *Hormesis: A Revolution in Biology, Toxicology and Medicine*: “Lies About Radiation Exposed; Start a Nuclear Renaissance, Now!”

Prof. Sergei Pulinets (Russia); Principal Scientific Researcher of the Space Research Institute, Russian Academy of Sciences, Moscow: “International! Collaboration Required: Earthquakes Can Be Predicted; Rainfall Created – Lives Can Be Saved”

William C. Jones (U.S.); former *EIR* White House correspondent: “V. I. Vernadsky, Scientific Thought as a Geological Force”

Spørgsmål og svar

PANEL 4, Klassisk kultur og en dialog mellem civilisationer (søndag den 19. juni, kl. 19)

- Jacques Cheminade (Frankrig); formand, Solidarité & Progrès: Hovedtaler. “A Culture of Curiosity and Perseverance to Explore the Impossible”
- Felipe Maruf Quintas (Brasilien); professor i statskundskab, Fluminense Federal University, Rio de Janeiro; klummeskribent for “Monitor Mercantil”: “Brasiliens rolle i verdens fysiske økonomi”.
- Zaher Wahab (Afghanistan); tidligere rådgiver, Afghanistans minister for videregående uddannelser: “Dialogue, Not Clash, of Civilizations”
- Dr. George Koo(U.S.); retired business consultant specializing in U.S.-China Trade; Chairman, Burlingame Foundation: “U.S.-China Cultural Relations Are Critical to Prevent War”

Mike Robinson (U.K.), Editor, *The UK Column*: “The Dehumanizing Meta-Sphere”

Spørgsmål og svar

I 2022, 100-årsdagen for Lyndon LaRouches fødsel, er det på høje tid omsider at anerkende nøjagtigheden af den advarsel, han gennem årtier fremsatte: At fortsættelsen af den finansielle spekulation og plyndringspolitik fra City of London og Wall Streets frihandels- og flydende valutakurssystem, som blev etableret efter august 1971, ville uundgåeligt føre til krig – og meget sandsynligt til en atomkrig – kombineret med et drastisk sammenbrud af verdens fysiske økonomi og deraf følgende affolkning; millioner og endog milliarder af menneskers død på grund af hungersnød og pandemier.

Men det er også på tide at ty til de politiske løsninger, som foreskrevet af Lyndon LaRouche, med henblik på en vellykket konkursbehandling, en reorganisering af dette døende system, og erstatte det med en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der bygger på den samme filosofiske hjørnesten i statskunst, som gav anledning til Den Westfalske Fred i 1648.

Med hensyn til faren for atomkrig, har talsmændene for det fallerede transatlantiske system været utvetydige i deres hensigt om at drive Rusland helt ud til kanten, i håbet om at få Rusland til at give op og underkaste sig det unipolære imperium. Malcolm Chalmers, vicegeneraldirektør for Royal United Services Institute (RUSI), det britiske imperiums centrale tænkertank for politisk planlægning siden dets grundlæggelse i 1831, erklærede åbent, at briterne var i færd med at »koge den russiske frø« og havde til hensigt at fremprovokere en missilkrise på Krim, for at tvinge Rusland til kapitulation.

Med hensyn til et fysisk økonomisk sammenbrud har den amerikanske centralbank, Federal Reserve, ført an i et verdensomspændende vanvid af kvantitative lempelser, som har udløst galoperende hyperinflation, der nu spreder sig fra de

1,9 billioner dollars i ubetalelige derivater og andre finansielle aktiver, til producent- og dagligvaresektoren.

Som en følge heraf er der en drastisk og voksende mangel på fødevarer, energi og andre fornødenheder, som er afgørende for menneskers overlevelse. Op til 2 milliarder ud af de næsten 8 milliarder mennesker på denne planet risikerer i år at blive utsat for fødevareusikkerhed, hvilket, hvis det ikke omgående ændres, medfører sult og derefter hungersnød for op til en fjerdedel af hele menneskeheden. Mens sanktionerne mod Rusland og virkningerne af krigen i Ukraine har forværret krisen, især med hensyn til fødevare- og energiforsyning, ignorerer den opfattelse, at den økonomiske sammenbrudskrise er forårsaget af krigen, simpelthen virkeligheden. En afslutning af krigen vil ikke afhjælpe det systemiske sammenbrud af hele det vestlige finanssystem.

Der er næppe tvivl om, at der er et verdensomspændende oprør under opsejling mod disse økonomiske forhold og den dermed forbundne krigsfare. De fleste nationer i Afrika, Latinamerika og Asien har nægtet at gå med i den selvmorderiske sanktionspolitik mod Rusland, og selv EU er ved at blive splittet, ude af stand til at nå til enighed om et fælles synspunkt i denne sag.

En anden stærk indikation af de voksende dybe bekymringer over de farer, som menneskeheden står over for, er reaktionen på Schiller Instituttets interview den 26. april 2022 med oberst Richard Black, der advarer om nuværende krigsfare, og som den 31. maj var blevet set over 630.000 gange.

En løsning af Ukrainekrisen er nødvendig, men ikke nok til at skabe den fornødne globale nye renæssance. Som Helga Zepp-LaRouche udtalte i diskussionen ved et arrangement i Schiller Institutet den 26. maj:

»Selv hvis man får en forhandlingsløsning for Ukraine, hvilket jeg mener er absolut nødvendigt, vil vi ikke være ude af

problemerne. Vi er stadig i en hyperinflationær kuldsejling af det finansielle system, som er det virkelige drivkraft bag krigsfaren, for det er det, der motiverer disse mennesker.

I stedet for at reformere og anerkende, at det neoliberal system er færdigt, foretrækker de at gå i krig.«

»Så længe man ikke tager fat på den underliggende årsag, som er finanssystemets kollaps, så vil en løsning ikke være mulig. Hvad jeg tidligere har utalt med hensyn til den internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur, er den eneste vej. Det rejser naturligvis det store spørgsmål: Er der noget håb om at få USA til at ændre kurs?« Kom med til den internationale konference hos Schiller Institutet den 18.-19. juni for at sikre, at det spørgsmål finder en positiv besvarelse, og at der opbygges en voksende international bevægelse for Lyndon LaRouches politiske løsninger på den globale krise.

Conference Agenda—Updated

Panel 1: A Decoupling of the Two Systems or a New Paradigm for Humanity? (Saturday, kl. 15 dansk tid)

Moderator: Dennis Speed, The Schiller Institute

1) **Helga Zepp-LaRouche** (Germany); Founder, Schiller Institute:
Keynote Address: “Let’s Win Mission Impossible or Find Another Planet!” (30 min.)

2) **Andrey Kortunov** (Russia); Director General of the Russian International Affairs Council (RIAC): “Russia and the Indivisible Security of All Nations”

3) **Col. Richard Black (ret.)** (U.S.); former head of the U.S.

Army's Criminal Law Division at the Pentagon; former Virginia State Senator: "The U.S. Is Leading the World to Nuclear War"

4) **Dr. Wolfgang Bittner** (Germany); Author of over 80 books; Doctor in Law: "The West-East Conflict – An Orchestration"

5) **Sam Pitroda** (U.S./India); Innovator, Entrepreneur and Policy-Maker: "India and The Emerging New World Architecture"

6) **Jay Naidoo** (South Africa); Cabinet Minister under President Nelson Mandela, South Africa: "Africa, the Continent of the Future"

7) **Dr. Clifford Kiracofe** (U.S.); Former Senior Staff Member, U.S. Senate Committee on Foreign Relations; President, Washington Institute for Peace and Development: "Diplomacy and Cooperation in a Time of Crisis"

Question and Answer Session

Panel 2: Runaway Inflation or Glass-Steagall?

(Saturday, kl. 19 dansk tid)

Moderator: Harley Schlanger, The Schiller Institute

1) **Diane Sare** (U.S.); LaRouche independent candidate for U.S. Senator from New York: "The Collapse of the West and the Urgent Need to Join the Belt and Road Initiative"

2) **Daisuke Kotegawa** (Japan); Former Japanese Finance Ministry official, and Executive Director for Japan at the International Monetary Fund: "Don't Let This World Be Destroyed by Filthy Gamblers Who Call Themselves Wall St. and City of London Bankers"

3) **Dr. Uwe Behrens** (Germany); Logistics Manager and Author, Berlin: "The Non-Rival Doctrine"

- 4) **Nino Galloni** (Italy); Economist, Former Director General of the Italian Labor Ministry: "Make Africa Self-Sufficient Again"
- 5) **Geoff Young** (U.S.); Democratic Party nominee for U.S. Congress from Kentucky, CD 6: "What Must Change in Washington Before the U.S. Can Join the Belt and Road Initiative"
- 6) **Amb. Leonidas Chrysanthopoulos** (Greece); former Ambassador to Poland, Canada and Armenia, former Secretary General of the Black Sea Economic Cooperation Organization (BSEC): "The Crisis in the Eastern Mediterranean and the Belt and Road Initiative"
- 7) **Food Producers Roundtable** (U.S.): **Robert Baker** (Virginia; Agriculture Liaison, Schiller Institute); **Mike Callicrate** (Colorado/Kansas; Ranch Foods Direct); **Jon Baker** (Iowa, cattleman, rural community banker); **Wilbur, Ken and Kyle Kehrli** (Iowa; livestock, crops producers); **Frank Endres** (California), wheat, cattle; **James Moore** (Alaska); salmon troller leader; **James Benham** (Indiana); President of the Indiana Farmers Union; Board of National Farmers Union: "Science and Culture to End Famine—Principles of Agriculture Productivity"

Question and Answer Session

Panel 3: Principles of Science for Durable Economic Progress (Sunday, kl. 15 dansk tid)

Moderator: Stephan Ossenkopp

- 1) **Jason Ross** (U.S.); Secretary-Treasurer, The LaRouche Organization; Science Adviser to Lyndon LaRouche: "Vernadskian Time – Time for Humanity"
- 2) **Francesco Battaglia** (Italy); Professor of Physical Chemistry at the University of Modena, Italy: "The Fraud of

Climate/Energy Transition"

- 3) **Dr. Ed Calabrese** (U.S.); Professor of Environmental Health Sciences, University of Mass. Amherst; Co-Editor, *Hormesis: A Revolution in Biology, Toxicology and Medicine*: "Real Science Disproves the Linear Non-Threshold (LNT) Radiation Myth"
- 4) **Prof. Sergei Pulinets** (Russia); Principal Scientific Researcher of the Space Research Institute, Russian Academy of Sciences, Moscow: "A Vernadskian Approach to Earthquake Forecasting"
- 5) **William C. Jones** (U.S.); former *EIR* White House correspondent: "V. I. Vernadsky, Scientific Thought as a Geological Force"

Question and Answer Session

Panel 4: Classical Culture and the Dialogue of Civilizations (Sunday, kl. 19 dansk tid)

- 1) **Jacques Cheminade** (France); President Solidarité & Progrès: Keynote Address: "A Culture of Curiosity and Perseverance to Explore the Impossible"
- 2) **Felipe Maruf Quintas** (Brazil); Professor of Political Science, Fluminense Federal University, Rio de Janeiro; columnist for "*Monitor Mercantil*": "The Role of Brazil in the Dialogue of Civilizations and in the World's Physical Economy"
- 3) **Dr. Zaher Wahab** (Afghanistan); Dr. Zaher Wahab, Emeritus Professor of Education, Former advisor to Afghan Ministry of Higher Education, Taught at American University of Afghanistan (AUAF), 2013-2020: "Dialogue, Not Clash, of Civilizations"
- 4) **Dr. George Koo** (U.S.); retired business consultant specializing in U.S.-China Trade; Chairman, Burlingame

Foundation: "U.S.-China Cultural Relations Are Critical to Prevent War"

5) **Mike Robinson** (U.K.), Editor, *The UK Column*: "The Dehumanizing Meta-Sphere"

Question and Answer Session

Hvorfor Danmark bør afstå fra et intensiveret geopolitisk militært engagement, af næstformand Michelle Rasmussen:

Fra videokonferencen den 25. maj 2022.

Jeg vil lige bruge et par minutter på at tale om den danske situation, idet jeg afløser Tom Gillesberg, der er formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Schiller Instituttet i Danmark siger helt klart, at folk skal stemme NEJ ved folkeafstemningen, som skal afholdes den 1. juni. Folkeafstemningen drejer sig om en situation, hvor fem partier i den danske regering i forbindelse med Ukraine-krigen stemte for at få en folkeafstemning, som en del af et nationalt forsvarskompromis, herunder Socialistisk Folkeparti, som i første omgang havde sørget for fravælgene. Det var tilbage i 1992, hvor den danske befolkning først havde stemt NEJ til Maastricht-traktaten. Derefter kom forhandlingerne,

der førte til Edinburgh-aftalen, frem til fire undtagelsesbestemmelser. Derefter stemte befolkningen JA til at acceptere Maastricht-traktaten.

En af undtagelserne var, at Danmark ikke ville deltage i de fælles europæiske EU-militære aktiviteter. Vi mener, at befolkningen skal stemme NEJ. Det ville være en måde, ikke blot at forhindre Danmark i at øge sine militære aktiviteter med EU, men også at sætte en stopper for en militariseringsproces, der især siden 2001 har været i gang. Personligt er jeg amerikansk statsborger, og for nylig er jeg også blevet dansk statsborger. Og jeg vil sige, at Danmark, mit nye hjemland, i stedet for bare at følge med i USA's politik, mit oprindelsesland, at Danmark i stedet burde arbejde for at ændre USA's politik.

Lyndon LaRouche opfordrede for mange år siden til en firemagts-aftale. Hvis USA, Rusland, Kina, Indien og Rusland samarbejder om at etablere et nyt retfærdigt økonomisk verdenssystem, et nyt kreditsystem, kunne dette har været grundlaget for konfliktløsning gennem økonomisk udviklingssamarbejde. Som Li Xing sagde, er det bedste alternativ til krig at få iværksat et økonomisk samarbejde. [Dermed kunne den nuværende konflikt have været undgået.]

Siden 2001 har Danmark deltaget i alle de krige, som USA, tilskyndet af briterne, har indledt, fra Afghanistan under statsminister Poul Nyrup Rasmussen, og det var især under statsminister Anders Fogh Rasmussen, som senere blev NATO's generalsekretær, at militariseringen blev optrappet. Danmark deltog i krigen i Irak, og så havde vi Libyen. Vi var med i de andre krige, der kom bagefter.

Nu er Danmark i forhandlinger med USA om etablering af en bilateral forsvars aftale, som formentlig vil omfatte permanent udstationering af amerikanske tropper på dansk jord, hvilket vil sige, at udenlandske tropper for første gang i fredstid vil blive permanent udstationeret her.

Der var et spørgsmål til de fem partier, der kom med dette nationale forsvarskompromis, fra en journalist til de to højrepartier, Det Konservative Folkeparti og Venstre, om, hvad de ville sige, hvis USA ville bede om at forhandle om opstilling af atomvåben i Danmark. Og deres svar var: "Jamen, det må vi da tale om." Det er også en total kursændring i forhold til den tidligere danske politik.

Den anden ting er, at det ikke er nok at stemme NEJ ved folkeafstemningen. Det vil ikke løse problemerne. Men det vil være en måde at dæmme op for denne trinvise militarisering.

For det, Schiller Institutet siger, er, at nøglen til en mere fredelig verden ikke er at øge militariseringen, men at etablere en ny arkitektur for sikkerhed og økonomisk udvikling, hvor man kan undgå krigsudbrud. Som Jan Øberg påpegede, kan man have konflikter, men hvordan sikrer vi, at de ikke fører til krig? Hvordan kan vi løse disse konflikter på en fredelig måde?

Det er her, at idéen om fremgangsmåden med den Westfalske Fred dukker op. Jeg vil snarest stille et spørgsmål til Helga for at få mere at vide om det.

Danmark har også haft en anden tradition. Et af vores slogans her har været, at i stedet for krigsførelse skal vi bygge broer. Der er en dansk tradition for økonomisk udvikling, partnerskab med lande om vandudvikling, om brobygning og om energiudvikling. Det er det, vi skal fremhæve.

In English:

I will just take a few minutes to speak about the Danish situation, standing in for Tom Gillesburg, the chairman of the Schiller Institute in Denmark.

The Schiller Institute in Denmark is definitely saying that people should vote NO in the referendum, which is to be held on June 1st. The referendum concerns a situation where after the Ukraine war, five parties in the Danish government voted

to have a referendum as part of a National Defense Compromise, including the Socialist People's Party, which had organized the opt-outs in the beginning. Back in 1992, where the Danish population had first voted NO to the Maastricht Treaty. Then, the negotiations that led to the Edinburgh agreement came up with four opt-outs. Then, the population voted YES to accept the Maastricht Treaty.

One of the opt-outs was that Denmark would not participate in the joint European EU military activities. We think that people should vote NO. This would be a way, not only to prevent Denmark from increasing its military activity with the EU, but would also put a stop to a process of militarization that has been going on, especially since 2001. Personally, I'm an American citizen, and recently, I also became a Danish citizen. And I would say that Denmark, my adopted country, ought to, instead of just following along with the policies of the United States, my native country, that Denmark should, instead, work to change the policies of the United States.

Lyndon LaRouch, many years ago, called for a four power agreement. If the United States, Russia, China and India would cooperate to establish a new just world economic system, a new credit system, this could be the basis of conflict resolution through economic development cooperation. As the Li Xing was saying, the best alternative to war is to get economic cooperation going.

Since 2001, Denmark has participated in every war that the United States, goaded on by the British, have launched, from Afghanistan under Prime Minister Poul Nyrup Rasmussen, and it the militarization was especially escalated under Prime Minister Anders Fogh Rasmussen, who later became the NATO's general secretary. Denmark participated in the wars in Iraq, and then we had Libya. We had the other wars that came after that.

And now Denmark is in negotiations with the United States for setting up a bilateral defense treaty, which will probably

include permanent stationing of United States troops on Danish soil, which would be that foreign troops would be permanently stationed here for the first time in peacetime.

There was a question to the five parties that came up with this National Defense Compromise from a reporter to the two right parties, the the Conservative Party and the Liberal Party (Venstre), about what they would say if the United States would ask for negotiating about stationing of nuclear weapons in Denmark. And their answer was, "Well, we'll have to talk about it." This is also a total reversal of the previous Danish policy.

The other thing is that it's not enough to vote NO in the referendum. That will not solve the problems. But it will be a way of of stemming the tide of this step by step by step militarization.

Because, what the Schiller Institute is saying, is that the key to a more peaceful world is not increasing the militarization, but it is establishing a new security and economic development architecture, where you can avoid the outbreak of war. As Jan was saying, you can have conflicts, but how do we make sure that it doesn't lead to war? How can we solve these conflicts in a peaceful way?

And that is where the idea of the Peace of Westphalia approach comes in. I will soon ask a question to Helga to explain more about that.

And Denmark has also had a different tradition. One of our slogans here has been, instead of war fighting, bridge building. There is aa Danish tradition for economic development, partnership with countries about water development, about building bridges, about energy development. And this is what we need to be emphasizing.

So, I would like to introduce, then, the question period, by asking the question to Helga. This is from Sarah on YouTube,

who would like to ask Helga “What is a foreseeable path to reaching a position to propose the peace of Westphalia? Is war the only way? How much can transparency work towards reaching this goal?” To sum it up. What is the idea of the Peace of Westphalia? How can these principles of peace building be used today? And how can we actually implement this?

Helga Zepp-LaRouche:

The answer will come soon.

Næstformand Michelle Rasmussen på LaRouche-organisationens videoprogram den 29. maj 2022, om Schiller Institutets danske-svenske videokonference for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur

Næstformand Michelle Rasmussen fortalte, hvorfor vi tog initiativ til at holde videokonferencen den 25. maj 2022 og om organiseringsprocessen.

Michelle Rasmussens indlæg begynder 57 min. inde i videoen.

Bagefter er der spørgsmål og svar fra Michelle og medpanelist

Richard A. Black, Schiller Instituttets repræsentant i FN, som talte om den første Eurasiske Økonomiske Forum i Kyrgyzstan den 26. maj 2022. Der var også spørgsmål om kultur og om at komponere klassisk musik.

Se konferencen her:

Vi behøver en ny sikkerheds- og udviklingsarkitekturfor alle nationer,

ikke en styrkelse af geopolitiske blokke;

NEJ ved den danske folkeafstemning den 1. juni om afskaffelse af EU's forsvarsforbehold

NEJ til Sveriges og Finlands optagelse i NATO.

Hvorfor Sverige og Finland ikke bør tilslutte sig NATO.

Why Sweden and Finland Should Not Join NATO:

**Speech by Ulf Sandmark,
chairman, Schiller Institute
in Sweden, May 25, 2022**

Præsentation på Schiller Instituttets seminar "Vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, ikke for en styrkelse af de geopolitiske blokke" den 25. maj 2022.

På vegne af Schiller Institutet i Sverige, som er medvært for dette seminar, vil jeg gerne byde alle velkommen og især takke de talere, der er kommet før mig, for deres fremragende

præsentationer.

Jeg vil forsøge at besvare spørgsmålet: "Hvorfor bør Sverige og Finland ikke tilslutte sig Nato?"

Faktisk var ansøgningerne om at blive medlem af Nato unødvendige, uforsvarlige og vanvittige. De var unødvendige ansøgninger, fordi der ikke var nogen trussel mod Sverige eller Finland. Rusland havde travlt på andre fronter, og der var ingen hensigt om at angribe vores lande.

De var uforsvarlige, fordi de øger truslerne mod Rusland i strid med OSCE-traktaten, især princippet om inklusiv sikkerhed, som betyder, at man ikke må øge sin egen sikkerhed på bekostning af andres sikkerhed i henhold til traktaten, og det er faktisk også i overensstemmelse med FN-traktaten. Det var også uforsvarligt, fordi vi nu har etableret en konfrontations linje i Nordeuropa. Under Den kolde Krig var der tidligere en meget stærk konfrontationslinje på kontinentet med store hære, der stod over for hinanden i Tyskland m.m.. Nu vil vi få den samme konfrontationslinje i Nord, hvilket gør det til et ustabilt område. Hele Østersøen vil blive blokeret med en amerikansk politik kaldet 2A/AD, "Area Denial"-politikken, som nu diskuteses i det svenske Krigsvidskabelige Akademi.

Ansøgningerne var vanvittige, for det vi har nu er en absolut, enorm nuklear provokation, muligvis en omvendt Cuba-krise med Sverige og Finland placeret så tæt på Rusland og især deres baser for atomubåde i Arktis. Allerede nu er det tilladt for B-52 strategiske bombefly at flyve ind i svensk luftrum i henhold til værtslands-aftalen med Nato. Jeg vil gerne dele dette billede fra den 18. februar

der viser en amerikansk B-52 Stratofortress fra Bomber Task Force, som eskorteres af svenske kampfly over Sverige. Ved denne lejlighed var der ikke kun én B-52, men to. Hver af dem kan bære 12 Tomahawk-missiler, der kan have atomare sprænghoveder. Det betyder, at disse B-52, der flyver fra

Storbritannien ind i svensk luftrum, fra svensk territorium på få minutter kan tilintetgøre 24 russiske byer. Det var en enorm provokation. Det var faktisk på samme tidspunkt, som den ukrainske hær øgede beskydningen af Donbass med tredive gange.

Som Jan Öberg havde mistanke om, var det et planlagt angreb for at få Sverige ind i Nato. Det var som et bagholdsangreb. Den svenske tidligere forsvarsminister Sven Tolgfors har i en bog (2016) skrevet, at man kunne forvente, at en sikkerhedskrise ville kunne ændre den svenske Nato-politik. I en sikkerhedskrise skal vi være forberedt på at gøre det rigtig hurtigt.

Vi kan også se, hvordan det er kommet i stand. Bare få uger med frygt og hysteri ændrede Finland og Sverige sig. Dette pludselige skift er stadig et chok for især den svenske befolkning. Det, der var sandt for to måneder siden, er nu forkert. For to måneder siden sagde statsminister Magdalena Andersson: ”Et svensk Nato-medlemskab ville destabilisere regionen”. Nu skulle svenskerne omprogrammeres af presset fra massemedierne.

Som svenskerne har for vane, at være ”de bedste i klassen”, der mestrer den type ”gruppetænkning”, som Jan Öberg ligeledes nævnte. Nu forventes det, at Sverige vil være ”den bedste i klassen” til krig mod Rusland og Kina. Vi befinner os i en enorm identitetskrise blandt svenskerne og især blandt de socialdemokratiske vælgere.

Tyrkiets modstand mod at tillade medlemskab for de nye ansøgere er et eksempel på den manglende suverænitet i Nato. USA skal nu ”løse” problemet. Hvor er den så højt besungne frihed og suverænitet, som Nato skal forsvare, blevet af? Svenskerne er chokerede over at se, hvordan Tyrkiet behandles nu, hvor USA formodes at lægge pres på deres beslutning.

Faktisk forvarer Tyrkiet nu den svenske og finske suverænitet mere end vores regeringer. Forhåbentlig vil flere NATO-

medlemslande tilslutte sig Tyrkiet. Det vil i det mindste give os mere tid her til at stoppe dette vanvid. Ved at blokere vores Nato-ansøgning forsvarer Tyrkiet hele Nato og verden mod en omfattende atomvåbenkrise. Tyrkiet er faktisk den voksne person i rummet ved at organisere fredsforhandlingerne mellem Rusland og Ukraine, hvilket Sverige og Finland burde have koncentreret deres diplomatiske indsats om i stedet for at tilslutte sig Nato!

Men Sverige og Finland bør tage sine skæbner i egne hænder. Vi skal genetablere vores tidlige fælles mission for fred og økonomisk udvikling. Vi bør deltage i etableringen af en ny arkitektur for sikkerhed og udvikling for alle nationer, som erstatter geopolitik og storfinansens plyndring af vores nationer. Nato har kørt os over. Sammen med andre nationer i verden kan vi nu gøre Nato forældet og begrave det.

Det første skridt for Sverige og Finland bør være at slå sig sammen med Italiens premierminister, Mario Draghi, som netop har fremsat et fredsforslag for Ukraine. Denne form for internationalt samarbejde kunne også få Tyrkiet til at presse på for at få fred i stedet for krig.

For det andet er vi nødt til at inddrage den økonomiske dimension, fordi det kan være afgørende for hele Sveriges og Finlands beslutning om ikke at blive medlem af Nato. Hele Europa er nødt til at imødegå sanktionernes økonomiske chok. Det er en neoliberal chokterapi på steroider, der kaster befolkningerne direkte ud i elendighed. Sanktionerne er [ikke til for at hjælpe Ukraine, men er] en ondsindet plyndring for at frigøre de finansielle gældsbobler på ryggen af befolkningen, industrien og middelklassen, hvilket gør millioner af mennesker i Vesten fattige og medfører massiv sult i udviklingslandene.

Faktisk vil den udplyndring i krigstiden, som de vil foretage ved at aflaste den finansielle boble, være meget større end den udplyndring, som det militærindustrielle kompleks

foretager, og lige så uproduktiv.

Det vi har, er de fire love, som Lyndon LaRouche har foreslået for at standse denne chokterapi. Vi bør stoppe centralbankernes pengetrykning for at redde det svigtende finanssystem. Vi bør indføre en Glass/Steagall-bankopdeling for at kunne nægte at betale for spekulationsboblerne. Med en adskillelse af bankerne vil vi være i stand til at genetablere bankerne som banker for produktiv kredit. Derefter kan vi oprette en nationalbank for udvikling, der udsteder produktive kreditter.

Helga har allerede peget på denne politik. Jeg vil gerne fremhæve den igen, fordi den kunne være det absolutte centrum for modstanden mod krigspolitikken og Nato-ansøgningerne. Det, vi har brug for nu, er forordninger til at håndtere nødsituationer med hensyn til fødevarer, energi og elektricitet. Vi plejede at have et reguleret elektricitetssystem her i Sverige med en meget billig og sikker strømforsyning. Det kan vi vende tilbage til. Vi kan vende tilbage til regler for fødevareforsyningen, for landbruget og industrien, der er forbundet med fødevareproduktionen, og for energien, faktisk for hele økonomien.

Det vigtige er principippet om, at mennesket kommer først, at beskytte produktionen og boligerne. I denne krise vil mange mennesker miste deres job, fordi virksomheder vil gå konkurs. Mange mennesker vil miste deres hus, fordi de vil få problemer med at betale deres renter i en galopperende inflation. Det, vi har brug for, er en fastfrysning af huslejer og gældsbetalinger. Det er nødvendigt for at beskytte befolkningen og produktionen. Vi er nødt til at investere i den mest avancerede teknologi med høj energitæthed for at øge produktiviteten. Dette er at bekæmpe inflationen på den rigtige måde.

Vi har nu en situation i Sverige, hvor halvdelen af den

svenske befolkning er vred over det svenske etablissementets og regeringens forræderi. Der afholdes et valg den 11. september. Der bør ske store forandringer her, som må og kan blokere for Nato-medlemskabet og modstå krigsfremstødet mod Rusland og Kina!

Vi har denne mulighed nu for at udnytte den opstandelse i befolkningen, der skyldes den økonomiske krise, til at stoppe ansøgningen om Nato-medlemskab. Så dette er vores store chance nu.

Vi bør stræbe efter at arbejde for dette, og Sverige og Finland bør stræbe efter ikke at være bedst i Nato-klassen for krig og økonomisk plyndring, men bedst i klassen for fred og udvikling!

Tak! Det var det, jeg ønskede at sige.

English:

Presentation to the seminar "We Need a New Security & Development Architecture, Not a Strengthening of Geopolitical Blocs". (<https://youtu.be/G5Xkq-xffGQ?t=8779>)

Thank you,

On behalf of the Schiller Institute in Sweden, being the co-host of this seminar, I would like to welcome everyone and especially thank the speakers ahead of me for their excellent presentations.

I will try to answer the question: "Why Sweden and Finland should not join Nato?"

Actually, the applications to join Nato were unnecessary, reckless and insane. They were applications unnecessary because there was no threat to Sweden or Finland. Russia was busy on other fronts and there was no intention to attack our countries.

They were reckless because they are increasing the threats to Russia in violation of OSCE treaty, especially the principle of inclusive security which means that you are not allowed to increase your security at the cost of other's security according to the treaty, actually this is also according to the UN treaty. It was also reckless, because we now have established a line of confrontation in the North of Europe. There used to be in the Cold War a very strong confrontation line on the Continent with big armies standing against each other in Germany and so on. Now we will have the same confrontation line in the North making it an area of instability. The whole Baltic Sea will be blocked with an American policy called 2A/AD, the "Area Denial"-policy, which is now discussed in the Swedish Royal Academy of War Sciences.

The applications were insane because what we have now is an absolute, immense nuclear provocation possibly a Cuban missile crisis in reverse with Sweden and Finland positioned so close to Russia and especially their bases for the nuclear submarines in the Arctic. Already now B-52 strategic bombers are allowed into Swedish airspace according to the Host Nation Agreement with Nato. I would like to share this picture from February 18th

showing U.S. a B-52 Stratofortress from the Bomber Task Force being escorted by Swedish fighter planes over Sweden. On this occasion there was not only one B-52, but two. Each one of them can carry 12 Tomahawk missiles that could have nuclear war heads. It means, that these B-52 flying from Great Britain into Swedish airspace could, from Swedish territory within minutes, extinguish 24 Russian cities. It was a huge provocation. It was actually the same time, as the increase of the shelling by thirty times in Donbass by the Ukrainian army.

As Jan Öberg suspected, it was a planned attack to bring Sweden into Nato. It was like an ambush. The Swedish former Minister of Defense, Sven Tolgfors, has written in a book

(2016) that a security crisis could be expected to shift the Swedish Nato policy. In a security crisis we must be prepared to make it really swift.

We can also see how it came about. Just in few weeks out fear and hysteria Finland and Sweden shifted. This sudden shift is still a shock to especially the Swedish people. What was true two months ago, is now false. Two months ago, Prime Minister Magdalena Andersson said: "A Swedish Nato membership would destabilize the region". Now the Swedes are supposed to be reprogrammed by the mass media pressure.

As the habit of the Swedes are to be "the best in the class" as master the type of "Group think", which Jan Öberg also mentioned. Now it is expected that Sweden will be "the best in the class" for war against Russia and China. We are in a huge identity crisis among Swedes and especially among the social democratic voters.

Turkey's opposition to allow membership to the new applicants, sets an example of the lack of sovereignty in Nato. The US is now supposed to "fix" the problem. Where is the so much heralded freedom and sovereignty, which Nato is supposed to defend? The Swedes are shocked to see the treatment of Turkey now, when the US is supposed to put pressure on their decision.

Actually, Turkey is now defending the Swedish and Finnish sovereignty more than our governments. Hopefully, more Nato member nations will join Turkey. It will at least give us more time here to stop this insanity. By blocking our Nato-application, Turkey is defending all of Nato and the world against a huge nuclear weapons crisis. Turkey is actually the grown up in the room, in its organizing the peace negotiations between Russia and Ukraine, something Sweden and Finland should have concentrated its diplomatic efforts on, instead of joining Nato!

However, Sweden and Finland should take our destiny in our own hands. We must reestablish our former common mission for peace and economic development. We should take part in the establishing a new architecture for security and development for all nations, replacing geopolitics and the robbery by high finance against our nations. Nato has run us over. Together with other nations in the world, now we can make Nato obsolete and bury it.

The first step for Sweden and Finland should be to team up with Italy's Prime Minister, Mario Draghi, who has just put forward a peace proposal for Ukraine. This kind of international cooperation could also pull in Turkey to put pressure for peace instead of war.

Secondly, we need to bring in the economic dimension because this could decide the whole process of Sweden and Finland not to join Nato. All of Europe need to counter the sanction economic shock wave. It is a neoliberal shock therapy on steroids, throwing the peoples directly into misery. The sanctions are [not there to help Ukraine but are] an evil looting to unload the financial debt bubbles on to the back of the population, industry, middle class making millions in the West poor, bringing massive starvation to developing nations.

Actually, the war-time looting they will do, by unloading the financial bubble, will be much bigger than the looting being done by the Military Industrial Complex, and as unproductive.

What we have, are the Four laws proposed by Lyndon LaRouche to halt this shock therapy. We should stop the Central Bank money printing for bailing out the failing financial system. We should implement a Glass Steagall bank separation to be able to refuse paying the speculation bubbles. With bank separation we will be able to reestablish banks as banks for productive credit. Then we can establish a National bank for development, issuing productive credit.

Helga pointed already to this policy. I want to point to it again because this could be the absolute center of the resistance to the war policy and the Nato applications. What we need now are regulations to address emergencies of food, energy, electricity. We used to have a regulated electricity system here in Sweden with a very low cost and secure power supply. We can go back to that. We can go back to regulations for the supply of food, for farming and the industry that is connected to the food production and for the energy, actually for the whole economy.

What is important is the people first principle, to protect production, protect housing. In this crisis many people will lose their jobs because businesses will go out of business. Many people will lose their houses because they will have difficulties to pay their interest in a run-away inflation. What we need, are the freezing of rents and debt payments. This is necessary to protect the people and the production. We need to invest in the most advanced technology with high energy density to increase productivity. This is to fight inflation the real way.

We have a situation now in Sweden where half the Swedish population are angry over the betrayal by their establishment and government. There is an election coming on September 11. There should be huge changes here that can and must block the Nato membership and resist the war drive against Russia and China!

We have this opportunity now to use the uproar in the population because of the economic crisis, to stop the Nato membership application. So this is our big chance now.

We should strive to work for this and Sweden and Finland should strive for not being best in the Nato class for war and financial looting, but the best in class for peace and development!

Thank you! That is what I wanted to say.

**Jens Jørgen Nielsen:
Baggrunden for krigen mellem
Ukraine-NATO og Rusland.
Background of the war between
Ukraine-NATO and Russia.
Speech at the Schiller
Institute's seminar May 25,
2022.**

Jens Jørgen Nielsen er uddannet i idé- og kommunikationshistorie, Moskva-korrespondent for dagbladet Politiken i slutningen af 1990'erne, forfatter til flere bøger om Rusland og Ukraine, leder af organisationen Russisk-Dansk Dialog og lektor i kommunikation og kulturforskelle ved Niels Brock Handelshøjskole i København.

Mange tak for invitationen. Jeg synes, at denne konference er meget aktuel og yderst relevant, for jeg har levet i mange år – man kan se på farven på mit hår – og man kan være sikker på, at jeg har levet i flere årtier. Jeg kan ikke huske, at vi i alle disse år efter Anden Verdenskrig har befundet os i en situation, som den vi befinner os i nu. Jeg var en lille dreng under Cuba-krisen i 1962 og vidste ikke særlig meget om den, men erindrer, at mine forældre og alle voksne var meget nervøse over situationen. Men alligevel vil jeg sige, at jeg nogle gange ser tilbage på denne tid under Den kolde Krig, og finder at tingene var meget bedre på dette tidspunkt. Jeg

havde aldrig troet, at det skulle komme til dette punkt. Nogle gange vågner jeg op om morgenens og håber, at altting var et mareridt, men er bange for, at det ikke er tilfældet. Er bange for at være i live, og sover ikke, drømmer ikke; det er virkeligheden lige nu. Jeg vil blot sige om Cuba-krisen, at Khrusjtjov og Kennedy fandt et fælles sprog, som man siger på russisk [sætning på russisk 57:01], og de kom godt ud af det sammen, og de fandt en løsning ret hurtigt. De respekterede på en eller anden måde hinanden. Tænk på Nixon og Brezhnev; deres forhold var – selvfølgelig var de modstandere, konkurrenter – selvfølgelig var de det, men de havde en vis respekt for hinanden. Det samme gælder for Reagan og Gorbatjov osv. Så derfor mener jeg, at tiden lige nu er forfærdelig, fordi vi ikke har denne respekt. Hvis man ser på, hvordan de beskriver Putin i alle medierne, og det har de gjort i de 15, næsten 20 år, så er det som nedgørelse, åbent had, foragt og den slags ting. Jeg synes, det er et meget dårligt varsel, det er et meget dårligt tegn på, at vi går nogle meget besværlige tider i møde.

Jeg vil gerne tale lidt om to spørgsmål, som meget sjældent bliver stillet, og som meget sjældent bliver besvaret. Det første spørgsmål, som jeg vil tale lidt mere udførligt om, er: "Hvordan er vi endt der? Hvordan er det sket, at vi nu, 30 år efter Sovjetunionens opløsning, er endt i denne situation, hvor vi faktisk er tættere end nogensinde før på menneskehedens udslettelse?" Jeg synes, det er et meget grundlæggende spørgsmål. Det andet spørgsmål er naturligvis: "Hvad gør vi? Hvordan skal vi komme ud af dette? Hvordan kommer vi til forhandlingsbordet for at forhandle om fredsbetingelser og den slags forhold?" Og måske et tredje spørgsmål er naturligvis: "Hvordan opbygger vi en ny verden? Det er ikke lige nu, for nu handler det om, hvordan vi forhindrer en atomkrig?"

Jeg vil behandle disse to spørgsmål. Hvordan nåede vi dertil? Jeg tror, Jan Øberg vil tale lidt mere om, hvad vi skal gøre, eller måske snarere, hvad vi ikke skal gøre. Jeg har været med i næsten 30 år, faktisk også i denne årrække hvor jeg arbejdede i Rusland, jeg arbejdede på nogle ambassader i de tidlige sovjetrepublikker, og begyndte at lære det russiske

sprog allerede før det. For det andet blev jeg gift med en russer for 30 år siden, i 1992. Vi havde håb om en ny verden, vi havde lige forladt Den kolde Krig, og vi havde håb om, at vi skulle leve i en fredelig verden. Og her er vi så, 30 år senere. Men der er noget håb; vi er ikke blevet skilt, vi har ikke planer om at blive skilt, så der er lidt håb, vil jeg mene.

Tilbage til det, der er sket. I 1991, da Sovjetunionen blev opløst, og Warszawa-pagten blev opløst, rejste jeg meget i Rusland. Jeg var meget i Rusland, og jeg havde russiske venner. De var alle entusiastiske, de var alle optimistiske. "Nu går vi ind i en ny verden. Nu har vi en harmonisk verden præget af harmoni og fred og udvikling og den slags ting." De sagde, at de udtrykkeligt ønskede at være en del af Vesten; de ønskede at dele vores værdier og den slags ting. Hvis man har dette billede i begyndelsen af 1990'erne, var det meget svært at leve i Rusland, fordi alt brød sammen, og der var kaos. Men de ønskede at være en del af Vesten. Så det interessante spørgsmål er, hvad skete der egentlig? Hvorfor gik det ikke sådan? Der er flere trædesten i dette, vil jeg sige, for allerede i begyndelsen af 1990'erne kom Bill Clinton til magten i USA. Han støttede først en plan om, at de østeuropæiske lande skulle blive en del af NATO og lade Rusland stå udenfor. På den måde vil jeg påstå, at han afviste Gorbatjovs forslag om at opbygge et europæisk hus. Der var faktisk en plan om at opbygge et europæisk hus, men det var et europæisk hus baseret på militæret, og Rusland stod udenfor. På dette tidspunkt advarede mange folk i FN, selv i Europa, om, at det ikke ville fungere; det ville helt sikkert ikke fungere, for selv de liberale i Rusland, og mange af disse pro-vestlige liberale sagde: "Det er en meget dårlig idé".

Men det fungerede på denne måde, fordi Clinton insisterede ihærdigt på dette. Det startede på dette tidspunkt. Så havde de, jeg ved ikke, om det var uheld, måske var det med vilje, at de godkendte Polen, Ungarn og Tjekkiet, samtidig med at man begyndte at bombe i Serbien. Serbien er en meget tæt historisk allieret for Rusland.

Så på dette tidspunkt var jeg journalist. Jeg talte med en

masse mennesker. Jeg talte med Sakharovs enke, Jelena Bonner; jeg talte med alle de liberale – hvem talte jeg ikke med på dette tidspunkt? Og alle var meget skarpt imod dette. På dette tidspunkt, jeg tror, hvis man skal sætte et årstal, var det 1999, et år hvor splittelsen faktisk begyndte; måske begyndte den lidt tidligere, men på dette tidspunkt var den åbenlys. Så kom Putin ind i billedet; han skabte ikke denne situation. Mange mennesker tror, at russerne var liberale, og at den onde Putin kom til. Nej! Det er den anden vej rundt. Faktisk fulgte Putin det russiske folks dagsorden, og endda ikke kun det, for sjovt nok var Putin meget ivrig efter at komme med i NATO. Det er meget interessant at tale om dette i dag. Han ønskede, at Rusland skulle tilslutte sig NATO, det sagde han i hvert fald i et interview med BBC i 2000, da han først blev præsident.

Men selv i Afghanistan støttede Putin Vesten. Han hjalp Vesten i Afghanistan. Han gjorde alt for at opnå venskab. Han holdt en tale i Forbundsdagen i Berlin, og han gjorde alt, hvad han kunne. Men han fandt ud af, at det var forgæves, fordi Rusland var dømt til at blive udelukket fra denne nye sikkerhedsarkitektur, fordi den europæiske sikkerhed bestod af NATO uden Rusland.

Jeg tror, at alt begyndte at forværres fra dette tidspunkt. Man kunne foretage nogle tiltag. Jeg vil blot nævne nogle få. Man kan sige, at der i 2008 var et NATO-topmøde i Bukarest i Rumænien. På dette tidspunkt var George W. Bush præsident, og han inviterede Georgien og Ukraine til at blive en del af NATO. Frankrig og Tyskland var ikke så begejstrede for dette, så de afviste det faktisk. Men det blev holdt på dagsordenen, at disse to lande fik en invitation. Putin var til stede på denne konference, og han var meget, meget vred. Men der skete ikke rigtig noget. Man kan sige, at løsningen på NATO-topmødet var den værst tænkelige løsning, fordi man for det første fik ukrainerne og georgierne til at tro, at de ville få opbakning fra NATO, hvis de angreb Rusland, eller som Saakashvili i Georgien gjorde i 2008. For det andet øgede den russernes mistanke, og det løste ikke noget. Ud fra det blev det endnu værre. I Ukraine havde man selv på dette tidspunkt en meget russofobisk regering. I Ukraine er der ca. 50 % russisktalende personer, som ikke ønskede at tilslutte sig Rusland, men at

have venskabelige forbindelser med Rusland og i det mindste være neutrale som en stat. Mange mennesker i de vestlige dele af Ukraine mente noget andet, nemlig at de skulle tilslutte sig NATO og EU. Så det er på mange måder et splittet land.

I det mindste blev Ukraine på dette tidspunkt i 2008 inviteret [til at blive medlem af NATO]. Det er interessant nok, at 17 % af den ukrainske befolkning ønskede at tilslutte sig NATO, mens 66 % ikke ønskede at tilslutte sig NATO. Jeg synes, at det er meget interessante tal, for det siger alt om, hvordan USA havde en dagsorden om at trække Ukraine ud af den russiske sfære, og de skjulte det ikke engang. Zbigniew Brzezinski, som var national sikkerhedsrådgiver, skrev en bog om "det store skakbræt" {Grand Chessboard}: han skrev åbent, ja, vi ønsker at rive Ukraine ud af Ruslands område. Så hvor meget stabilitet kan man opbygge der? Og tingene blev endnu værre.

Interessant nok blev Viktor Janukovitj fra Regionernes Parti i 2010 valgt til præsident, og i 2012 havde hans parti og nogle andre partier flertal. De gik ind for, at Ukraine fortsat skulle være et neutralt land, og for det andet gik de ind for et tæt samarbejde med Rusland med hensyn til gasleverancer og leje af flådebasen i Sevastopol og på Krim osv. Derefter havde de en diskussion – Helga har allerede nævnt det – om associeringsaftalen med EU. Janukovitj læste den meget omhyggeligt og fandt ud af, at den ikke var særlig velgørende for Ukraine, og han afviste at underskrive den.

Så kom Maidan og alle den slags ting, og i februar 2014 var der faktisk, hvad jeg ville kalde et kup. Efter min mening kan man ikke kalde det andet end et kup. Det var ikke i parlamentet. Der var ikke nok stemmer i parlamentet, og det var et militær kup, intet mindre end det, vil jeg påstå.

Derefter kom ødelæggelsen af Ukraine, for i den østlige del havde de stemt i byer som Lugansk, hvor næsten 90 % havde stemt på Regionernes Parti, i Donetsk var det 85 %, og det samme på Krim, 85 % havde stemt på dette parti, som netop var blevet smidt ud af regeringen. Så de reagerede naturligvis på dette. Og på Krim skete der en løsrivelse fra Ukraine, og de blev i sidste ende en del af Rusland.

Herefter startede krigen: Den ukrainske hær begyndte at angribe de republikker, der havde erklæret sig uafhængige. For man kan sige ud fra et juridisk synspunkt, at hvis man kan lave et kup i Kiev, kan man også lave et kup i Donetsk. I Donetsk og Lugansk havde de i det mindste folkeafstemninger. De valgte nye regeringspartier i disse to republikker. Så, sanktionsregimet begyndte allerede der, og der skete en endnu kraftigere forværring af forholdet mellem NATO og Rusland, meget voldsommere. På dette tidspunkt var der faktisk en real krig i gang i Donbass, den østlige del af Donbass, som er en region i Ukraine.

Mange mennesker i Danmark, – jeg diskuterede på nuværende tidspunkt disse ting med mine danske landsmænd, og jeg sagde: "Måske ved du, at 14.000 mennesker er blevet dræbt i denne krig?" "Hvad? Nej, det er russisk propaganda." Jamen, det er det bestemt ikke, for det er en vurdering fra OSCE, Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa, som jeg vil mene nok er den eneste kilde, vi har til den slags tal. Mindst nogle tusinde af disse 14.000 er civile mennesker, og blandt disse er der mange børn. Men russerne kan også se, at vi ikke græder over disse børn, og vi hejser ikke russiske flag for disse børn i vores lande i Vesten. Så mange russere har en tendens til at tænke "OK, så hvis vi ønsker at sikre de russisk talendes sikkerhed, bør det være Rusland, for EU er slet ikke interesseret." Den ukrainske regering er bestemt ikke interesseret i at beskytte menneskerettighederne for de mennesker, der ønskede at bevare deres sprog eller have nogle normale forbindelser med Rusland.

Dette er altså noget, der foregår i Rusland og i det mindste i en del af det opdelte land, Ukraine. I februar 2015 var der en meget interessant konference i Minsk, og Lukashenko var vært. Der blev indgået en aftale mellem Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine og også disse to republikker. De underskrev en aftale, ifølge hvilken Ukraine skulle have direkte forhandlinger med lederne af de to republikker – Donetsk og Lugansk – med disse to republikker. Ideen var, at Ukraine skulle ændre sin forfatning for at tillade autonome enheder i Ukraine. Tanken var, at Donetsk og Lugansk skulle være

autonome enheder i Ukraine, der skulle bestemme, hvilket sprog der skulle være, og som også skulle bestemme, om de skulle have vetoret i spørgsmål om militærpolitik og lignende forhold. Jeg tror faktisk, at det var det bedste, man kunne opnå, og jeg vil gerne rose Merkel, fordi hun indgik denne aftale uden USA's umiddelbare støtte. Hun gjorde det på egen hånd; hun tog Hollande fra Frankrig med sig og indgik denne aftale, som var det bedste, man kunne opnå på det tidspunkt.

Men meget hurtigt blev det klart, at den ukrainske præsident Petro Porosjenko ikke var herre i eget hus, som vi siger, fordi han ønskede at få det igennem i parlamentet. Hvad skete der? Nogle af disse højrefløjsgrupper, som Helga også omtalte, eksploderede. Medlemmer af parlamentet, tre mennesker blev dræbt på dette tidspunkt. De truede Porosjenko, og sagde at hvis han overhovedet ville fortsætte med at gennemføre disse bestemmelser i Minsk II-aftalen, ville han blive dræbt i en kælder. Han ønskede ikke at blive myrdet i en kælder, så han stoppede det. Senere, Zelenskij, gjaldt det samme for ham. Han sagde, da han stillede op til præsidentvalget, at han ønskede at skabe fred. Han ønskede også at opfylde Minsk II-aftalerne, og hvad skete der? Han blev også truet, og der skete ikke noget. Både Porosjenko og senere Zelenskij sagde, at vi ikke vil opfylde denne aftale. Det er klar tale, kan man kalde det.

Men på dette tidspunkt sagde Tyskland og Frankrig ikke noget. Man kunne have forestillet sig, at de ville have sagt til den ukrainske regering: "Vær nu venlige, I har underskrevet en aftale. Vi forventer, at I vil opfylde aftalens bestemmelser." Så meget mere, så denne Minsk II blev en del af FN's politik. Sikkerhedsrådet har vedtaget den som officiel FN-politik, men den ukrainske regering var ligeglads med den, og intet vestligt land ville nogensinde nævne, at de skulle opfylde denne aftale.

Nu kan jeg se, at jeg er ved at løbe tør for tid. Jeg vil blot sige, at hvis man går lidt længere frem, kom Zelenskij til magten – 70 % af den ukrainske befolkning støttede ham. Hvorfor? Fordi han sagde, at han var for fred; han ville gerne have en aftale med Rusland; han vil løse deres problemer med forhandlinger i Donbass, med Lugansk og Donetsk. Men han blev

også truet, og han veg tilbage fra denne politik. I stedet inviterede han endnu mere [militær støtte fra USA] fra 2017-18, det var under Donald Trump. Ukraine blev bevæbnet mere og mere, og de begyndte at have fælles militærøvelser. De installerede også militær teknik i den østlige del, og også i Ukraine. Så man kan sige, at selv om Ukraine ikke var en del af NATO, så var NATO selvfølgelig i Ukraine. Jeg vil gå endnu længere og sige, at der sidste år, i 2021, var flere interessante ting. For et år siden, eller endnu tidligere, det var i marts sidste år, hævdede Zelenskij, at han var nødt til at erklære krig. Han sagde, at han gerne ville tage Krim og Donbass tilbage med militæret og støttet af NATO, ikke med NATO-soldater, men med NATO-udstyr, NATO-træning og lignende ting.

I 2021 var der en flådeøvelse i Sortehavet med deltagelse af 32 lande. Yderligere kan man sige, at i februar 2022, den 16. februar, hvis man ser på OSCE's vurdering af, hvad der skete, hvor de tæller hvor mange ekspllosioner, hvor mange skyderier, hvor mange drab, hvor mange dette og hint – det er deres job at gøre dette. De udtalte, at der fra den 16. februar var en stigning på næsten 30 gange flere ekspllosioner. Hvad betyder det? Det betyder, at den ukrainske hær på dette tidspunkt allerede havde startet en krig! 110.000 ukrainske soldater var klar i Donbass og klar til at gå ind i Donbass. Desuden havde de som sagt hævdet, at de gerne ville indtage Krim.

Så nu er vi nået frem til den 24. februar. Putin var nødt til at forholde sig til situationen. Jeg billiger ikke Putins beslutning. Jeg er ikke sikker på, at det er rigtigt; jeg siger ikke, at det er rigtigt. Men han stod i en meget, meget vanskelig situation. Så denne situation kom ikke bare ud af det blå, ud af ingenting: Der er naturligvis en sammenhæng, der er en historie forud for dette. Hvis vi gerne vil løse problemet, bør vi finde måder at finde fredelige løsninger på. Jeg mener, at vi bør begynde her. Vi bør starte med "Hvorfor er vi endt her?" Vi er også nødt til på en eller anden måde at undersøge "Hvorfor endte vi her?" Måske har vi begået nogle fejltagelser, måske har vi gjort nogle ting her i vores del af verden. Måske har vi gjort noget, der kunne få Putin til at tro, at vi havde onde hensigter. For meget ofte siger vi, at

NATO er en defensiv organisation, som ikke kunne drømme om at forstyrre noget som helst. Men hvis man ser på, hvad der sker i Ukraine i det sidste år, i hvert fald fra marts 2021 til februar 2022, hvis man ser på, hvad der skete der, hvis man sidder i Rusland og ser på, hvad der sker der, er det meget, meget tydeligt, at der er intentioner om at tage det tilbage.

Dette er en rød linje for Rusland. Det har de sagt. Der er ingen tvivl om, at Rusland har en rød linje, og på en eller anden måde er man nødt til at agere på den. Jeg siger ikke, at det er det rigtige at gøre, men at sige at Putin er en galning, at han bare er blevet skør eller noget, det synes jeg ikke er relevant. Jeg siger ikke, at han har truffet den rigtige beslutning, men han er ikke gal. Han ser faktisk på verden fra en anden vinkel.

English: Jens Jørgen Nielsen, degrees in the history of ideas and communication, a Moscow correspondent for the major Danish daily Politiken in the late 1990s, author of several books about Russia and Ukraine, a leader of the Russian-Danish Dialogue organization, and an associate professor of communication and cultural differences at the Niels Brock Business College in Denmark.

English:

Thank you very much for the invitation. I think this conference is both very timely and very relevant, because I have lived for many years – you can look at the color of my hair – you can be sure that I have lived for several decades. I don't remember during all these years after the Second World War, we are in a situation like we are in now. I was a small boy during the Cuban Missile Crisis in 1962. I didn't know very much about it, but I remember my parents and all adults were very nervous about it. But still, I would say now I sometimes look back at this time of the Cold War, and I think things were much better at this time. I never thought I should come to this point. Sometimes I wake up in the morning and hope everything was a nightmare, but I'm afraid it is not. I'm afraid I'm alive and I'm not sleeping, I'm not dreaming; it is reality right now. I'll just say about the Cuban Missile Crisis, Khrushchev and Kennedy, they found common language

like they say in Russian [phrase in Russian 57:01], and they got along and they found a solution pretty quickly. They somehow respected each other. Think of Nixon and Brezhnev; their relationship was – of course they were opponents, competitors – of course they were, but they had some respect for each other. Same goes for Reagan and Gorbachev and so on. So, that's why I think that the time right now is awful, because we don't have this respect. If you look at how they describe Putin in all the media, and have been doing so for I would say 15, almost 20 years, it's like denigration, open hatred, scorn and such kinds of things. I think it's a very bad omen, it's a very bad sign that we are in for some very troublesome times.

I would like to talk a little about two questions which very seldom are being asked, and very seldom being answered. The first question, which I will talk a little bit more about at length is, "How did we end up there? How did it come to be that now, 30 years after the dissolution of the Soviet Union, we ended up in this situation where we are actually closer than ever to the annihilation of the human race?" I think it's a very basic question. Of course, the second question is "What do we do? How shall we get out of this? How do we get to the negotiation table to negotiate peace terms, things like that?" And maybe a third question, of course, "How do we build a new world? It's not right now, because now is about how do we prevent a nuclear war?"

I will handle these two questions. How did we get there? I think Jan Øberg will talk a little bit more about what we should do, or maybe even more, what we should not do. Well, I can say that I've been around for almost 30 years, actually also this time I was working in Russia, I worked at some embassies in the former Soviet Republics, and started to learn the Russian language even before that. Secondly, I was married to a Russian, 30 years back, in 1992. We had hopes for a new world, we had just left the Cold War, and we had hopes that we should live in a peaceful world. And here we are, 30 years later. But there is some hope; we are not divorced, we are not planning to do so, so there's a little hope there I would say.

Back to what has happened. In 1991, when the Soviet Union was dissolved, and the Warsaw Pact was dissolved, I travelled a lot in Russia. I was very much in Russia, I had Russian friends. They were all enthusiastic, they were all optimistic. "Now we are entering a new world. Now we have a harmonious world marked by harmony and peace and development, and things like that." They said they emphatically wanted to be part of the West; they wanted to share our values and things like that. If you have this picture in the beginning of the 1990s, it was very difficult to live in Russia because everything broke down and there was chaos. But they wanted to be part of the West. So, the good question is, what actually happened? Why didn't it turn out this way? There are several step stones in this, I would say, because already in the beginning of the 1990s, Bill Clinton came to power in the United States. He first endorsed a plan of the Eastern European countries becoming part of NATO, leaving Russia outside. In this way, I would say he declined the proposal of Mr. Gorbachev to build a European house. There was actually a plan to build a European house, but it was a European house based on military, and with Russia being outside. At this time in the United Nations, even in Europe, many people warned that it would not work; it definitely would not work, because even the liberals in Russia, and many of those pro-Western liberals said, "It's a very bad idea."

But it worked this way, because Clinton was very much insisting on this. And it started at this time. Then they had, I don't know if it was bad luck, maybe intentionally, that they adopted Poland, Hungary and the Czech Republic, at the same time as it started to bomb in Serbia. And Serbia is a very close historical ally for Russia.

So, at this time, I was a journalist. I talked to a lot of people. I talked to Sakharov's widow, Yelena Bonner; I talked to all the liberals—who didn't I talk to at this time? And everyone was very sharply opposed to this. At this time, I think if you should put a year, it was 1999, a year when the split actually began; maybe it started a little earlier, but at this time it was obvious. And then, Putin came into this situation; he didn't create this situation. Many people think

that the Russians were liberals and that the evil Putin came along. No! It's the other way around. Actually, Putin took the agenda of the Russian people, and even not that, because funny enough, Putin was very eager to join NATO. It's very interesting to talk about this today. He wanted Russia to join NATO, at least he said so in an interview with BBC in 2000, when he first became President.

But even in Afghanistan, Putin supported the West. He helped the West in Afghanistan. He did everything to become friends. He made a speech in the Bundestag in Berlin, and he did everything he could. But he found out that it was in vain, because Russia was doomed to be left out of this new security architecture, because European security was NATO without Russia.

I think everything started to deteriorate from this. You could make some stepping stones. I'll just mention a very few. You can say that in 2008 there was a NATO summit in Bucharest, Romania. At this point, George W. Bush was President, and he invited Georgia and Ukraine to become part of NATO. Well, France and Germany were not that enthusiastic about this, so they actually turned it down. But it was kept on the agenda, that these two countries had an invitation. And Putin was present at this conference, and he was very, very angry. But nothing happened really. And you can say the solution at the NATO summit was the worst conceivable resolution, because first, they made the Ukrainians and Georgians think that they would have the backing of NATO if they attacked Russia, or like Saakashvili in Georgia did in 2008. And secondly, it raised the suspicion of the Russians, and it didn't solve anything. From that, it became even worse. In Ukraine, even at this time, you had a very Russophobic government. In Ukraine, you have approximately 50% Russian speakers, who wanted not to join Russia, but to have friendly relations with Russia and at least be neutral as a state. Many of the western parts of Ukraine, many people there thought otherwise, that they should join NATO and the European Union. So, it's a divided country in many ways.

But at least at this point in 2008, Ukraine was invited [to

join NATO]. Interestingly enough, 17% of the Ukrainian population wanted to join NATO; 66% did not want to join NATO. I think those are very interesting figures, because it says everything about how America had an agenda to pull Ukraine out of the Russian orbit, and they didn't even hide it. Zbigniew Brzezinski, who was National Security Advisor, wrote a book about the {Grand Chessboard}: he openly wrote, yes, we want to tear Ukraine out of the orbit of Russia. So, how much stability could you build there? And things got even in worse.

And interestingly, in 2010, Viktor Yanukovych from the Party of Regions, was elected President, and in 2012 his party and some other parties had the majority. And they were in favor of Ukraine continuing to be a neutral country, and secondly, they were in favor of close cooperation with Russia in terms of gas deliveries and the rent of the naval base of Sevastopol and Crimea, and so on. Then, you had a discussion – Helga already mentioned it – about the Association Agreement with the European Union. And Yanukovych read it very carefully, and found out that it was not very benevolent for Ukraine, and he declined to sign it.

Then, came the Maidan, and all this kind of things, and in February 2014 there was actually what I would call a coup. In my opinion, you cannot call it anything but a coup. It was not in the Parliament. There were not enough votes in the Parliament, and it was a military coup, nothing short of it, I would say.

Then came the destruction of Ukraine, because in the eastern part they had voted in towns like Lugansk, almost 90% had voted for the Party of Regions; in Donetsk it was 85%; Crimea the same, 85% had voted for this party, which had just been kicked out of the government. So, of course, they reacted to this. And in Crimea, there was a secession from Ukraine, and they eventually became a part of Russia.

So, then the war started: The Ukrainian Army started to attack the republics that had declared themselves independent. Because you can say from a legal point of view, if you can make a coup in Kyiv, you can also make a coup in Donetsk. At

least in Donetsk and Lugansk they had referendums. They elected new government parties in these two republics. So, at least there, the sanctions regime started and even much more deterioration between NATO and Russia, much more. At this time, it was actually a real war going on in Donbass, which is the eastern part of Donbass, which is a region of Ukraine.

Many people in Denmark, I would now discuss these matters with my fellow Danes, and I say “maybe you know that 14,000 people have been killed in this war?” “What? No, it’s Russian propaganda.” Well, it’s definitely not, because it’s the assessment of the OSCE, the Organization for Security and Cooperation in Europe, which I think is probably the only source we have for these kinds of figures. At least some thousands of this 14,000 are civilian people, and among those, many children. But the Russians can also see we don’t cry for these children, we don’t raise Russian flags for these children in our countries in the West. So, many Russians tend to think “OK, then, if we want to secure the security of Russian speakers, it should be Russia because the European Union is not at all interested.” The Ukrainian government is certainly not interested in protecting human rights for those people who wanted to keep their language or have some normal relations to Russia.

So, this is something which is going on in Russia, and at least in part of the divided country of Ukraine. In February 2015, there was a very interesting conference in Minsk, and Lukashenko was the host there. It was an agreement between France, Germany, Russia, and Ukraine, and also those two republics. They signed an agreement according to which Ukraine was supposed to have direct negotiations with the leaders of those two republics – Donetsk and Lugansk. The idea was that Ukraine was supposed to amend its constitution to allow for autonomous entities in Ukraine. The thought being that Donetsk and Lugansk would be autonomous entities in Ukraine, deciding about which language there would be and deciding also about having veto in questions about military policy, and things like that. And I think it was actually the best you could achieve, and I think at this point I would commend Merkel, because she made this agreement without the immediate support

of the U.S.A. She did it on her own; she brought Hollande from France with her, and made this agreement, which is the best you could achieve at the time.

But, very soon, it became clear that Ukrainian President Petro Poroshenko was not the master in his own house, as we say, because he wanted to get it through in the Parliament. What happened? Some of these right-wing groups that Helga also talked about, exploded. Members of the Parliament, three people were killed at this point. They threatened Poroshenko, and said that if he would even go on and realize these provisions in the Minsk II Agreement, he would be killed in a basement. He didn't want to be killed in a basement, so he stopped it. Later on, Zelenskyy, the same goes for him. He said when he ran for President that he wanted to make peace. He wanted also to fulfill the agreements of Minsk II, and what happened? He was threatened too, and nothing happened. Both Poroshenko and later Zelenskyy said that we will not fulfill this agreement. It's clear speech, you would say.

But at this point, Germany and France didn't say anything. You could have imagined that they would have told the Ukrainian government, "Please, you signed an agreement. We expect that you will fulfill the provisions of the agreement." So much more that this Minsk II became part of the United Nations policy. The Security Council has adopted it as official UN policy, but the Ukrainian government didn't care about it, and no Western country would ever mention that they should fulfill this agreement.

Now, I see that I am running out of time. I'll just say that if you go a little further, Zelenskyy came to power – 70% of the Ukrainian population supported him. Why? Because he said he was for peace; he would like to have an agreement with Russia; he will solve their problems with negotiations in Donbass, with Lugansk and Donetsk. But he was threatened also, and he went back from this policy. Instead, he invited even more [military aid from the U.S.] from 2017-18, it was during the reign of Donald Trump, Ukraine was armed more and more, and they started to have common military exercises. They installed military technique also in the Eastern part, and

also in Ukraine. So, you could say that even though Ukraine was not part of NATO, NATO was in Ukraine, of course. I would go even further, and say that last year, in 2021, there were several interesting things. One year ago, or even more, it was in March last year, Zelenskyy claimed that he had to declare war. He said he would like to take back Crimea and Donbass with the military, and supported by NATO, not with NATO soldiers, but NATO equipment, NATO training, and things like that.

And in 2021, there was a naval exercise in the Black Sea with 32 countries participating in this. And further on, you could say that in February 2022, on Feb. 16, if you look at what the OSCE assessment is of what happened, where they count how many explosions, how many shootings, how many killings, how many this and that—it's their job to do this. They said that from Feb. 16th, there was an increase of almost 30 times more explosions. What does that mean? It means that the Ukrainian Army at this point already had started a war! 110,000 Ukrainian soldiers were ready in Donbass and ready to enter Donbass. Also, they had claimed, as I said, that they would like to take Crimea.

So, now we go to Feb. 24th. Putin had to deal with the situation. I'm not endorsing Putin's decision. I'm not sure it's right; I'm not saying it's right. But he had a very, very difficult situation. So, this situation did not just come out of the blue, out of nothing: Of course, there's a context, there's a history before that. And if we would like to solve the problem, we should find ways to find peaceful solutions. I think we should start here. We should start with "Why did we end up here?" And also, we need to somehow look into "Why did we end up here?" Maybe we made some mistakes, maybe we did some things here in our part of the world. Maybe we did something that could make Putin think that we had evil intentions. Because very often we say NATO is a defensive organization that couldn't dream of upsetting anything. But if you look at what is happening in Ukraine in the last year, at least from March 2021 to February 2022, if you look at what happened there, if you sit in Russia and watch what's happening there, it's very, very obvious, that there is the

intention of taking this back.

This is a red line for Russia. They said so. There's no doubt that Russia has a red line, and somehow you have to act on it. I'm not saying it's the right thing to do, but to say that Putin is a madman, that he just became crazy or something, I think it's not relevant. I'm not saying he made the right decision, but he's not a madman. He looks at the world from another angle, actually.

RASMUSSEN: Thank you very much, Jens Jørgen.

**English transcript:
Introduction and Helga Zepp-
LaRouche's keynote speech
at the Schiller Institute's
Danish-Swedish seminar
We Need a New Security And
Development Architecture for
All Nations,
Not a Strengthening of
Geopolitical Blocs,**

May 25, 2022

May 25, 2022 (EIRNS)—Michelle Rasmussen, vice president of the Schiller Institute in Denmark, opened the online seminar this afternoon:

Your Excellencies and diplomats from many countries on four continents, guest speakers, members and friends of the Schiller Institute, ladies and gentlemen,

Welcome to this seminar sponsored by the Schiller Institutes in Denmark and Sweden, which is also being live streamed on YouTube. The title is, “We Need a New International Security and Development Architecture, Not a Strengthening of Geopolitical Blocs. NO in the Danish June 1 referendum about abolishing the EU Defense opt-out, and NO to Sweden and Finland joining NATO.” I am Michelle Rasmussen, vice president of the Schiller Institute in Denmark, and I will be the moderator today.

After the start of the war in Ukraine, a dramatic shift in defense policy has been proposed in three of the Nordic countries. Denmark is having a referendum on June 1 about joining the EU’s military activities, and Sweden’s and Finland’s governments want to join NATO. We think that it is necessary to discuss these issues from a higher standpoint.

Our keynote speaker, Helga Zepp-LaRouche, the founder and international chairwoman of the Schiller Institute stated on May 19, that this is the most dangerous moment in world history. There is war in Europe, and many experts are warning that if the war were not ended soon, and a diplomatic solution crafted, and if those advocating increasing the geopolitical confrontation were not politically defeated, the war could escalate to, even, nuclear war. At the same time, the world economy is in crisis.

While the dangers are great, there is hope, because there are

solutions in the form of a new security and development architecture, including proposals by the late Lyndon LaRouche, the founder of our political movement, Helga Zepp-LaRouche and the Schiller Institute, for a security agreement modeled on the Peace of Westphalia, combined with increased economic development cooperation between countries.

We have called this meeting to discuss:

- What caused the current extremely dangerous military, and economic crisis.
- Why strengthening the EU military arm with Danish participation, and Sweden and Finland joining NATO would only exacerbate geopolitical conflict, and
- What are the principles upon which we can create a new security and development architecture, for the benefit of all nations and people.

We want to ensure that both the dangers and solutions are known, and that an effective movement is built to stop a further escalation of this war and its economic effects, and prevent future wars and economic destruction. Somehow, humanity must create the conditions where war is not an option, in this era of nuclear weapons.

Helga Zepp-LaRouche Keynote

May 25, 2022 (EIRNS)—Here is the Keynote of Schiller Institute founder Helga Zepp-LaRouche: We Need a New Security And Development Architecture for All Nations, Not a Strengthening of Geopolitical Blocs: Why Sweden and Finland Should Not Join NATO, and ‘No’ in the Referendum in Denmark to Join EU’s Military,” the online seminar in Denmark and Sweden today. She was introduced by Schiller Institute in Denmark Vice President Michelle Rasmussen, who moderated the seminar.

The video is available here:

On the international Schiller Institute YouTube channel:
https://youtu.be/8Dt9D_D_U4U

On the Danish YouTube channel: <https://youtu.be/1Pji0vjD9Kg>

Helga Zepp-LaRouche: Hello, good day, Ladies and Gentlemen: As Michelle just said, I have stated that we are facing the most dangerous crisis in the history of mankind. Now, why am I am saying that? Obviously, that includes two world wars in the 20th century, the Cuban Missile Crisis, so it's a big order. Well, the first reason is the most obvious, for the very first time, we are facing the real danger of a global nuclear war, and if it would ever come to that, it for sure would mean the annihilation of the human species.

In the recent period, the illusion has developed that a limited nuclear war can be fought, and won, or that protracted, hybrid nuclear/conventional war can take place. This was the subject of a maneuver in January of this year, called "Global Lightning," which had the idea that you have some nuclear bombs, neutron bombs, space war, cyberwar, and this would go on for weeks. Now, the famous nuclear arms specialist, former MIT Prof. Ted Postol has developed all the arguments why this is completely ludicrous, that why, if one uses only one single nuclear weapon, it is the logic of nuclear war, that all will be used.

In the recent months, since the war in Ukraine started, you hear from all kinds of politicians and journalists and who knows who else making reckless talk, saying things like "even if there is the risk of nuclear war, we have to send heavy weapons to Ukraine. We can't be blackmailed." Or, "it won't happen, because nobody would be so foolish to do this." Well, I don't think that that is a convincing argument.

The second reason why I am saying we are in the worst crisis ever, is that we experience a civilizational breakdown, the

end of an entire system. Now, this has many elements. We have an immediate danger of an escalation of the war, as a result of the present chicken-game policies conducted by NATO against Russia. We are facing a hyperinflationary blowout of the Western neoliberal financial system, which was long in process, even before the war in Ukraine started. We are looking at a world famine, which according to the United Nations is threatening 1.7 billion people with starvation. That is 20% of the entire human species. The pandemic is not over, and all of this is threatening social chaos as a result, and that chaos, all by itself, could threaten to plunge the world into a war.

If one listens to the Western media, and all kinds of politicians, it is naturally all to be blamed on Putin. He is being given all possible names right now, that he has caused an “unprovoked war of aggression”; that he responsible for world famine; that he is the cause of inflation; and so forth and so on. If you say any argument for the real causes of the present situation, you are immediately accused of fake news, you are called a “Putin agent,” it is denounced as Russia propaganda.

Well, it has very little to do with Ukraine. In reality, this present confrontation is about the world order. It is a fight between an unipolar world, which is really a world empire based on the “U.S.-British special relationship,” whereby the Anglo-American hegemon insists that only the so-called “rules-based order” which they have defined is valid; versus a world in which the rise of China and countries associated with Russia and China insist on their own right for economic development.

We are right now at the most precarious moment: The neoliberal system is collapsing. It is not strong enough any more to enforce its will, but the new order is not yet clearly defined. Naturally, in the officially allowed discussion, it is being said that this is a fight between the “democracies”

and the “autocratic regimes.” Well, right now, if you listen to what certain politicians and people like Stoltenberg are saying, we are heading toward a potential total decoupling between the West, plus the Five Eyes, plus Japan, Australia, and South Korea, versus a part of the world which includes Russia, China, the Shanghai Cooperation Organization, the BRICS, plus many countries that are now trying to become part of the BRICS, which is most of the Global South.

In frantic trips, Blinken is running around the world, trying to convince people to join the faction of the “democracies.” President Biden right now is in Asia, doing the same thing. Chancellor Scholz just went to Africa, von der Leyen to India, all in an effort to isolate Russia and China, but it’s not working: Because India, Indonesia, Brazil, Egypt, Nigeria, South Africa, and many others do not want to be pulled into a geopolitical confrontation between the two sides. And what we are actually experiencing is a real renaissance of the Non-Aligned Movement.

Well, we should not overlook, given the American policies, the role of the British, which is “Global Britain,” which is really a new word for the British Empire, which contrary to the views of many, has only changed its shape, but not its essence. Take, for example, an article by Malcolm Chalmers, Deputy Director General of the Royal United Services Institute (RUSI), which happens to be the oldest official think tank associated with the Royal household, and the British military. They describe themselves as the “world’s oldest and leading U.K. defense and security think tank.” They’re proposing a “Cuban Missile Crisis on steroids,” which could result over the Ukrainian attempt to retake Crimea, which would make it easier, in their view, to settle the Ukraine-Russia war. And this is the stunning proposition in this article, which has the headline, “This War Still Presents Nuclear Risks—Especially in Relation to Crimea,” which was published on May 20 by the RUSI think tank.

[<https://rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/war-still-presents-nuclear-risks-especially-relation-crimea>]

Chalmers discusses how Russia could be forced into a nuclear confrontation, by sending evermore sophisticated weapons to Ukraine, from which it would ultimately back down. Chalmers describes NATO's strategy over the last three months as that of "boiling the Russian frog." You all remember the picture—according to the story, I don't think it's actually true—but according to the story, if you throw a frog into boiling water, the frog it will jump out; but if you put the frog into the water pot, when the water is cold, and then you slowly increase the temperature, the frog ends up being boiled without noticing. So he talks about "boiling the Russian frog" by progressively increasing "size and sophistication of the weapons they have been prepared to supply to Ukraine." Because of those weapons, "the next period will see Ukraine reversing most of Russia's recent territorial gains, including Kherson and even Mariupol." That, however, would not occasion a nuclear threat, nor would Ukraine, using those weapons and territorial gains to destroy bridges, railheads, storage sites, and airbases inside Russia. But should Ukraine move to retake Crimea, strike a "tempting target," of the Kerch Bridge for example, now, that could lead to a "Crimea Missile Crisis," Chalmbers argues. "A specific threat to use nuclear weapons in relation to Crimea ... might be viewed by Putin as a way to restore some of his coercive power, even if he (and the U.S.) doubted whether he would deliver on such a threat.... If a red line were not accepted by Ukraine, Russia might then feel that it had to consider a series of further escalatory options, such as putting its nuclear forces on higher alert." They are already on alert. "Faced with the alternative of the likely loss of Crimea, Putin might believe that Ukraine (with U.S. encouragement) would be likely to blink first. It would be a moment of extreme peril, with all the parties seeking to understand the intent of each other even as they looked to pursue their national interests.

"Precisely because of the peril inherent in such a situation, a nuclear crisis of this sort could make it easier for leaders to make difficult compromises. Provided that the war was ended and the blockade of Odesa lifted, Ukraine's leaders might be willing to postpone a settlement of the Crimea question. For Putin, the failure of the invasion, and the subsequent success of the Ukrainian counteroffensive, would have been a massive humiliation. But he would at least be able to argue that the might of the Russian strategic arsenal had, at a moment of great national weakness, successfully deterred NATO's designs for dismembering Russia. This could be enough for both sides to avoid the worst outcome of all."

I mean, this is complete insanity, you know! Saying that one has to threaten to retake Crimea, and then get all the nuclear weapons on the highest alert, and then we can sit down and settle. So he calls that a Crimea Cuban Missile Crisis on steroids.

Now, that policy of "boiling the Russian frog," that has not started three months ago, but that has been the method since 1990, when on Feb. 9, 1990, James Baker III promise to Gorbachev, that NATO would not move one inch eastward. In the entire Yeltsin period, there was a policy to reduce the former superpower into a raw materials exporting nation, with the "shock therapy" of Jeffrey Sachs, and between 1991-1994, the industrial potential of Russia was reduced to only 30%. There is a very important book by Sergei Glazyev, which describes the 1990s, with the title *Genocide: Russia and the New World Order*, because that is what was imposed on Russia at that time.

Now, the crime of Putin is that he tried to reverse that, and had some success with it. The answer was color revolutions, regime change, humanitarian wars, like the 20 years in Afghanistan, where as a result of the hasty retreat of NATO and the U.S. in August, now, there are 24 million people at starvation levels in Afghanistan, exposed to COVID, measles,

polio, without adequate medicine. So, if one would have equally detailed TV coverage of Afghanistan for 20 years, like we see it now with Ukraine every day, maybe the world would have been equally upset—or, maybe not, because the Afghans are not white.

Then you had the Iraq War in 2003, about which Nancy Pelosi admitted publicly that all responsible people knew ahead of time that there were no weapons of mass destruction. You had Libya. Hillary Clinton, during the Durham investigation in the United States, had to admit that the entire basis of Russiagate were all lies. Did one see anything about that in the mainstream media? Absolutely not! At least not in Europe. Then there was Syria. Then you had the 2014 Maidan coup, about which Victoria Nuland bragged, \$5 billion were spent by the State Department on NGOs, and, let's not forget, the Azov Battalion, which media in the West are now saying, there are no Nazis in Ukraine—but it is a documented fact that there are.

Now, Putin, as a result of this “boiling the Russian frog,” over almost 30 years, on Dec. 15 demanded legally binding security guarantees from the United States and NATO. He has not received an answer from the U.S. or NATO on the core demands, only on arms control, but that was not the essence of what he was demanding. The head of the Russian Security Council, Nikolay Patrushev, said that Russia had no other way, because they were threatened in the existence of the statehood of Russia, when they made what they call the “special military operation” in Ukraine. And one can absolutely argue that Russia was in a situation, according to UN Charter Article 51, which is a question of self-defense and not of aggression.

Now, we are facing with Finland and Sweden, the sixth expansion of NATO. That is the answer, which Stoltenberg even brags about. He says, “Putin wanted less NATO, now he gets more NATO.” So the boiling temperature is just being increased.

One has to take this insane policy of causing a Crimea Cuban Missile Crisis, together with another British policy, which was exposed in a paper by the Henry Jackson Society in 2020, which they put again on the front page of the Henry Jackson Society website, which means it's ongoing policy of that think tank. It is a report outlining a strategy to use the infamous "Five Eyes" alliance—U.K., U.S., Canada, Australia and New Zealand—as the instrument to force through the decoupling of the West from China. This rabidly anti-Russia, anti-China neocon think tank is run by British intelligence, through among others, the former MI6 Chief Sir Richard Dearlove, who is the main brain of Russiagate, which was completely discredited as a lie; and he was one of the founders of the Henry Jackson Society and is one of its principals today.

So, even the attempt to decouple China from the international system, before consummated, could detonate an economic nuclear bomb upon the entire world economy. China is not just the world's largest trading power: It's currently generating the highest rate of scientific and technological development on the planet, a productive power which the developing sector nations and the collapsing Western nations urgently require if they want to survive. But actual nuclear warfare could also be the result, because part of the Henry Jackson Society strategy is to build up ties with Taiwan leading to its separation from China. China has made abundantly clear that it will respond with overwhelming military force to any attempt to split Taiwan off from the rest of the nation of China. This is as dangerous a proposition as a NATO-backed Ukraine moving to retake Crimea. So, when President Biden made a gaffe in answer to a reporter on his recent trip to Japan, "Would the United States defend Taiwan militarily?" Biden said, again, "Yes." And he had to be correct, again, by the White House.

Now, the Chinese already had editorials where they said, this is not a "gaffe," this is a signal of what is the real intention of the United States. And Chas Freeman, who was

Assistant Secretary of Defense for International Security Affairs, and he was the official translator for President Nixon in his 1972 trip to China, and a career diplomat, he warned, and called it a colossal mistake for Biden to have made such a stupid statement.

President Biden is currently championing these precisely British strategies on his current trip to Asia. Fresh from celebrating the expansion of NATO, Biden is to unveil a grandiose Indo-Pacific Economic Framework (IPEF) during his stop in Japan as the highlight of the trip. National Security Adviser Jake Sullivan stated bluntly on Wednesday, May 18, that the message of the IPEF is that “democracies and open societies of the world stand together to shape the rules of the road. We think that message will be heard everywhere. We think it will be heard in Beijing.”

Fifty-two U.S. Senators sent Biden off on his trip with instructions that Taiwan be incorporated as one of the “countries” participating in the IPEF, which is clearly not acceptable from the standpoint of China, because it is a violation of the One China policy.

Now, just today, if you open the media, if you look at the TV, if you look at TV or newspapers, a huge scandal story about pictures from the supposed labor camps in Xinjiang, were “investigated” by a group of international media, that 1 million Uighurs would have been tortured, beaten in labor camps, forced labor, and so forth. Naturally, our so-called Foreign Minister Annalena Baerbock immediately had an outcry demanding a transparent clearing up of the accusations. Calls that all relations with China should be cut—after cutting relations with Russia—and that all trade with China should be stopped, now, let’s look at it realistically: China in 2021 was the third largest partner for the EU export of goods, 10.2%, and the largest partner for the EU import of goods, 22.4%; for Germany, it was the largest trading partner for goods in 2021, with a volume of trade of over €245 million. To

cut that would mean total economic suicide, which is already happening with the relations with Russia.

What is the source of this incredible story? The *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, one of the leading newspapers in Germany, says, all the photos and data have been made available through Adrian Zenz, a German anthropologist, and longtime Xinjiang observer. Now, this Mr. Adrian Zenz claims that he got all of that from an “unnamed source” who had access to cyber, cyberwar spying and whatnot. Well, that’s a very dubious observation. But Adrian Zenz is not an unknown entity: The blog, The Grayzone, and the very respected investigative journalist Ajit Singh and Max Blumenthal already wrote articles in 2019, after he had come up with a similar story about genocide in Xinjiang, that Mr. Zenz is a “far-right fundamentalist Christian who opposes homosexuality and gender equality, supports ‘scriptural spanking’ of children, and believes he is ‘led by God’ on a ‘mission’ against China.,” because the end-times are near and the rise of the anti-Christ is also coming. He is on a complete rampage, saying that [there is genocide in] Xinjiang because of a collapse of the demographic curve of the Uighurs, and Lyle Goldstein, who is professor at the Naval War College in the United States, says that such a statement is “ridiculous to the point of being inciting to those who lost relatives in the Holocaust.”

There is ample evidence that there is no “demographic collapse” of the Uighurs in Xinjiang: Just the opposite. There is a 2019 study in the British medical journal *Lancet*, which talks about a massive improvement of life expectancy among the Uighurs, a demographic growth rate which is much higher than that of the Han Chinese, an improvement in maternal health, in infant mortality, and all of this represents “a remarkable success story.”

Zenz’s so-called testimony comes from Uighur exiles who are cultivated by the U.S. State Department. Zenz served as a fellow at the Victims of Communism Memorial Foundation in

Washington, D.C., which is a right-wing lobbying group born out of the National Captive Nations Committee. Now, that is a very, very interesting connection, because that was founded by Ukrainian nationalist Lev Dobriansky, who is heading this institution whose co-chairman was Yaroslav Stetsko, who was a leader of the OUN-B militia, which is the Nazi group that fought along with German Nazis during the occupation of Ukraine in World War II. Stetsko and his wife had a residence in Munich during the entire postwar period, and led from there the "Anti-Bolshevik Bloc of Nations." After he died, Mrs. Stetsko went to Ukraine and rebuilt the OUN-B, the Bandera organization, in the tradition of the ideas of Stepan Bandera. Now, that is a direct connection to that apparatus, which was heavily led by the Western secret services—Bandera himself joined the MI6 in 1947, and the BND in Munich had a close, at least "knowledge" about these people (to say the least).

Zenz was also deployed by the Jamestown Foundation, a neocon think tank in D.C., which was founded by CIA director William Casey as an extra-governmental channel to pay Soviet dissidents.

If Germany or other European nations fall for this intelligence operation, which is exactly what the Henry Jackson Society talked about, namely the "Five Eyes" at work, if they follow this, it would be complete economic suicide. Now, even Henry Kissinger, at the age of 99 years, is more reasonable, and at Davos, he said the world has at maximum a window of two months to end the Ukraine war through negotiations, and he appealed to Ukraine that they should agree to a territorial compromise to get peace.

At the Schiller conference on April 9, we presented a completely different approach: There is an alternative to the complete decoupling between the so-called "democracies" and the Global South on the other side. The new system is already emerging rapidly. There are many countries which at the recent

foreign ministers' meeting of the BRICS, want to be part of: Argentina, Indonesia, Egypt, Nigeria and many others. You have the BRICS enlarged, you have the Shanghai Cooperation Organization, almost all organizations of the Global South that want to be part of a new international security and development architecture, which basically is the combination of the Chinese Belt and Road Initiative, together with two other proposals by President Xi Jinping: The Global Development Initiative and the Global Security Initiative, which is actively being implemented.

Now, what we need is such a conference, for a new international security and development architecture, in the tradition of the Peace of Westphalia. Now, the Peace of Westphalia was the recognition of all war parties that if they would continue the war, no one would be left to enjoy the victory, because they would all be dead. And that is why they developed the principle that any peace must be based on the interest of the other. The security interest of every country on the planet, which today would mean a security architecture emphatically involving Russia and China. And such a conference, must address the causes for such a war danger: Because it is not enough at this point to be against the war. You have to solve the problem that the collapse of the neoliberal financial system is in progress.

Lyndon LaRouche has a unique record that he foresaw what is happening today, the present crisis, already in August 1971, when Nixon ended the old Bretton Woods system, by replacing the fixed-exchange-rate system, with a floating exchange-rate system, and LaRouche predicted at that time, that if you would continue on that road, it would lead to a new depression, the danger of a new war, and fascism. And that is exactly where we are today.

LaRouche proposed Four Laws to solve the crisis. The first step, a global Glass-Steagall banking separation system, must end the casino economy. There must be capital and exchange

controls to prevent the speculative manipulation of currencies, which we see right now in much of the world.

Every country must have a National Bank to make credit generation again the question of the sovereign government, and not that of private bankers, in the tradition of Alexander Hamilton. Then, these National Banks must be connected through a credit system which provides long-term, low-interest credit for real investment in the physical economy.

Also, the Fourth Law is that we must have a crash program for fusion technology, which in the recent period has made tremendous progress, and the commercial use of it is visibly on the horizon. Because we need a massive increase in the productivity of the world economy because just the fact that 1.7 billion people are threatened with starvation, that 2 billion have no clean water, is the proof that the present level of productivity has fallen way below the level of maintaining the present world population of 8 billion people.

And there must be international cooperation, not only for fusion technology, but also for space technology and space travel, because that is the vanguard of scientific and technological realm today.

So we are right now confronted with a situation where the leading governments and institutions are challenged: Are we able to solve the problems of the world, are we able to address the problems which threaten the very existence of mankind, or not? Now, the Schiller Institute has proposed for more than 30 years, first, the Eurasian Land-Bridge; the New Silk Road, and in 2013, we proposed the "New Silk Road Becomes the World Land-Bridge." Please show the slide: Now, this is a blueprint how we can overcome world poverty, how we can eradicate underdevelopment forever, and how can we create a new, modern world health system for every country in the world, which is the only way how we can overcome old and new diseases, this pandemic and threatening new pandemics.

This is absolutely possible, and this is the vision of how the world will look in a few years, anyway, if we avoid the present danger of nuclear war. The development of infrastructure connecting all continents is the natural way how infrastructure development will continue, provided there is peace. So I think that is something we need to put on the agenda for discussion, and the reason why, despite the incredible danger, one can be optimistic, is because we are the human species, we are capable of reason, and we are not barbarians.

Thank you.

Rasmussen: OK, we have 10 minutes now questions to Helga. ... We have a question from Elena. While we're waiting for Elena, we have a question from Jens Jørgen Nielsen, one of our speakers.

Jens Jørgen Nielsen: Thank you for a very good presentation. I essentially agree with you. I have one question. As you may know, I live in Denmark, where we will have a referendum in a week's time, about the European Union: We are discussing in our country for the time being, the role of the European Union and whether it should have an army, how should we have security. I would like a few words: How do you think about the European Union in this context? Because I am somehow skeptical, but I would like to hear your opinion on the European Union and the development right now of the European Union in this context? And also specifically the question of the European military arm, which is the subject of referendum? And the policy toward Ukraine and Russia?

Zepp-LaRouche: When there was a referendum about the EU Constitution in France and Holland 2005, which was defeated, because the majority voted against it. And then they shifted it to the Lisbon Treaty, because by not calling it a "constitution" but by calling it a "treaty," it did not require a vote. So this was decided in great secrecy, but we were extremely closely watching it at the time. And if you

look at the Charter of the EU as it was agreed upon in Lisbon in December 2007, it is practically interwoven with NATO, in such a degree that the Article 5 of NATO practically also involves the EU. In other words, when you join the EU, you are practically also part of whatever NATO does. And the character of NATO has also dramatically changed, in the last 30 years, after the collapse of the Soviet Union.

In the time of the Soviet Union, it was a defensive apparatus against the Warsaw Pact. But in the recent period, it has turned into a completely anti-Russian Russophobe alliance, and therefore, when, in November 2013, when the Ukraine government under Viktor Yanukovych refused to join the EU Association Agreement, it was clear that if Ukraine would join the EU, it would give NATO access to the Black Sea, and that is why he opted out in the last moment.

So, I think that that is an important thing to keep in mind. And the fact that Ursula von der Leyen is at the forefront of all of the policies which I described as British, in my various examples, such as the fight of so-called democracies and so-called autocratic regimes, when she is talking about that every day: She went to India talking like that.

I think the present EU has completely lost touch with the interest of its member-states. I think they have become a gigantic waterhead of a bureaucracy in Brussels which makes for the most part completely ridiculous decisions and orders and rules which are absolutely contrary to the interest of the member countries. And I actually have called for Germany to move out of the EU, because we don't need a bureaucracy to have a unified Europe! We could have a Europe of the Fatherlands, in the spirit of Charles de Gaulle! We could work together for a joint mission to contribute to shaping a new world order in a positive way: We could do that by having national sovereign governments just working together. You don't need this bureaucracy. That is my view, and I would just advise anybody who has an interest in their own sovereignty to

not join this colossus.

Rasmussen: Elena, why don't you ask your question now?

Elena: Thank you so much. I find everything that Madam Helga said very, very interesting. And of course, at the moment, as I am very interested in the situation between Ukraine and Russia, my optimistic feeling is that Russia is going to come to a solution with Ukraine. Because as I have heard today, Putin has been somehow winning in the territories. So most likely something good will happen.

However, I think what Madam said is so beautiful, I would like to have something to read if possible. Because my connection was not very good, and I was not able to hear well. However, I would be very grateful if Madam could let me have what she said in a written form, that I can read and study. And I can write an article about what she has said, what are the goals of this new architecture and let other people to know about it.

Rasmussen: Elena we will have a transcript of Helga's comments, and we can send those to you and all the participants. And also the video of this conference will be available to send around.

We have one more questioner, Kwame. We can take a short question.

Kwame: I'm a Swede. Thank you for a nice presentation. My question, because I don't know: Would you say that China is united and in full control of the Chinese Communist Party? Or, are there some Chinese oligarchs that have good connections with their American counterparts? As for they send some money into the [inaud 51:09] laboratory, maybe to somehow get them connected to the globalists in the Western hemisphere. So, my question is, does the Chinese Communist Party have full control of the country?

Zepp-LaRouche: I would say, absolutely yes. And I just should say something, because right now, when you say "Communist," some people fall completely into a coma and have hysterical outbursts. I mean, the Communist Party of China is, in my view—and I don't even think that they would agree with that—but I think they're 90% Confucian, in the tradition of the ancient Chinese traditions and philosophy, which influenced Chinese policy for more than two millennia. And naturally, there is an element of Marxism and communism, but it's a meritocracy.

The way people look at the CPC in the West is completely uninformed, and I can only—my best way of answering is that I was in China for the first time, in 1971, in the middle of the Cultural Revolution, and I could travel around in Shanghai, Tientsin, Qingdao, Beijing, I could visit the countryside: And I saw a country which was really distraught! People were poor, the conditions were very terrible. The beautiful garden of the Summer Palace had been painted all red by the Revolutionary Guards. In any case, this was 51 years ago, and when you go to China now, it is so developed! They have 40,000 km of fast train system, of which nobody in the United States or Europe can even dream, because we have nothing like that! China has made an incredible development: 850 million people have been lifted out of poverty. And I could say many, many more things.

Deng Xiaoping coined the term "judging truth from facts." And if you look at the facts of the gigantic development of China in the last 40 years, in particular, then this Communist Party has done something right. And if you travel to China, and study Chinese history, and meet people in all ranks of life, professors, students, people living in the countryside, other professions, you go to restaurants, and you see how people live, you find a population which is primarily content. They're optimistic: They're not like the Europeans and they're for sure not like the Germans, who are completely pessimistic, and think nothing can function and you can't do anything

anyway. No. That is not the view in China. They are optimistic; they have, to a very large extent, trust in the government. And I think that the Chinese model, which the West is now regarding as a big competitor and threat, the Chinese model is doing something right, which the West is not doing right! And rather than opposing it, we should go to the Five Principles of Peaceful Coexistence, and say: We should respect each other, even if the other one has a different social system, and even if the other one has a different way of doing things, according to their history, and their tradition. And I think then, we can absolutely peacefully live together. And that is my stated view, and I think all the slanders about China are really absolutely unfounded, and in particular, this present campaign by this very dubious Adrian Zenz, we should squash before it really takes hold.

Rasmussen: All right, thank you very much Helga! We really appreciate your very in-depth discussion.